

PÂNĂ NU SE RĂCEȘTE CAFEAUA

TOSHIKAZU
— IICHI —

LITERA

BUZZ
BOOKS

PÂNĂ NU SE RĂCEȘTE CAFEAUA

TOSHIKAZU
KAWAGUCHI

LITERA

BUZZ
BOOKS

**BUZZ
BOOKS**

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

PÂNĂ
NU SE
RĂCEȘTE
CAFEALIA

TOSHIKAWA
KANUCHI

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

Kōhī ga samenai uchi ni
Toshikazu Kawaguchi
Copyright © 2015 Toshikazu Kawaguchi
Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul *Kōhī ga samenai uchi ni*
de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2015
Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,
prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA
în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Până nu se răcește cafeaua
Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWAGUCHI, TOSHIKAZU
Până nu se răcește cafeaua / Toshikazu Kawaguchi;
trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7887-4
ISBN EPUB 978-606-33-8072-3
I. Prodan, Iolanda (trad.; note)
821.521

ÎNDRĂGOSTIȚII

– E târziu. Trebuie să plec, spuse încet bărbatul, aproape nedeslușit, ridicându-se precipitat de pe scaun și întinzând o mână spre troler.

– Ce-ai spus? întrebă tânăra, privindu-l cu o grimasă care îi trăda șocul, chiar dacă bărbatul nu-i ceruse să se despartă.

După aproape trei ani de relație, o chemase la întâlnire, spunându-i că voia să discute ceva foarte important cu ea: o anunță din senin că, peste doar câteva ore, îi decola avionul spre America – pleca să lucreze la o companie. Tânăra presimțise că „discuția foarte serioasă“ avea să fie despre despărțire, dar abia când îl auzi, își dădu seama că făcuse o greșală presupunând și sperând că o va cere de soție.

– Ce nu înțelegi? întrebă bărbatul absent, evitându-i privirea.

– Îmi faci o favoare și îmi explici ce se întâmplă? se răsti tânăra – ce ura el cel mai mult pe lumea asta.

Cafeneaua de la subsolul clădirii în care își dăduseră întâlnire nu avea ferestre. Șase lustre cu abajur atârinate de tavan și o lampă prinsă pe peretele de lângă intrare luminau cafeneaua într-o nuanță retro, de sepia. Dacă nu aveai ceas, nu știai dacă afară era zi sau noapte. Trei orologii vechi tronau pe un perete, dar limbile de pe cadrane arătau trei ore diferite. Clienții care treceau pentru prima oară pragul cafenelei nu știau dacă poziția acelor fusese intenționat schimbată sau dacă orologiile pur și simplu erau stricate. Nedumeriți, nu le rămânea decât să-și verifice propriile ceasuri. Nici bărbatul nu făcu excepție de la regulă: în timp ce se uita la ceasul de la mână, se scărpină deasupra sprâncenei drepte, țuguindu-și ușor buza de jos.

– Nu-mi vine să cred! răbufni tânăra ridicând glasul, exasperată de expresia de pe chipul bărbatului. De ce faci fața asta ca și cum ești singurul care suferă?

– Nu-i adevărat, răspuse tânărul cu mult calm.

– Ba da! Te-am văzut!

Țuguind iar buza în jos, bărbatul întoarse privirea și nu spuse nimic.

– Ce urmărești, de fapt? Vrei să mă faci pe mine să-ți cer să ne despărțim, așa e? se răsti tânăra, scoasă din sărite de indiferența lui.

Uimit de reacția ei intempestivă, bărbatul făcuse ochii mari. Tânăra întinse o mână spre ceașca de pe masă. Gustul dulce al cafelei reci îi aruncă emoțiile și mai adânc în prăpastia disperării.

Bărbatul se uită din nou la ceasul de la mână. De îndată ce calculă cât timp mai avea până la ora îmbarcării în avion, începu să se scarpine nervos deasupra sprâncenei drepte: trebuia să plece din cafenea cât mai repede cu putință. Văzându-l atât de preocupat doar de propriul său timp, femeia se înfurie, izbind cu putere ceașca pe farfurioară.

Zdrăngănitul puternic al celor două îl făcu pe bărbat să tresară. Degetele care până atunci îl scărpinaseră deasupra sprâncenei drepte începură să-i treacă agitate prin păr. Trase scurt dar adânc aer în piept și se lăsă ușor pe scaunul din fața femeii. Când ochii li se întâlniră, brusc chipul tinerei se însenină. Surprinsă de schimbare, femeia își lăsă timidă ochii în jos, privindu-și degetele împreunate pe genunchi. Cel care până mai adineaori fusese atât de preocupat doar de timpul său, nu o mai așteptă să-și ridice privirea și începu să vorbească.

– Ascultă...

Cuvintele mormăite și evazive făcură loc unui ton clar și hotărât.

– La urma urmei, de ce să nu pleci? îi tăie ea vorba, ca și cum nu voia să audă următorul lui cuvânt.

Cu capul lăsat în jos, cea care ceruse o explicație refuza acum s-o asculte. Luat prin surprindere de reacția ei, bărbatul încremeni, de parcă și timpul se oprise în loc.

– Trebuie să pleci, nu-i așa? îl întrebă cu glas de copilă alintată și îndrăzneță.

Nedumerit, bărbatul o privea confuz, neînțelegând ce voise să spună. Dându-și seama cât de pueril și neplăcut fusese tonul din glasul ei, stânjenită, întoarse privirea, mușcându-și buzele.

Bărbatul se ridică încet de pe scaun, fără să facă zgomot.

– Scuzați-mă, spuse cu glas stins chelneriței de după teighea. Nota de plată, vă rog.

– Eu mai rămân, zise femeia punând o palmă peste bonul după care bărbatul întinse mâna.

Voia să-i spună că ea va plăti consumația, dar bărbatul trase repede bonul de sub palma ei și se îndreptă spre casa de marcat.

– Plătesc pentru amândoi.

– Ți-am spus că plătesc eu! replică iritată femeia.

Stând pe scaun, întinse o mână spre el, dar tânărul nu o privi în ochi, ci scoase din portofel o bancnotă de zece mii de yeni.

– Păstrați restul, zise chelneriței, întinzându-i bancnota și nota de plată.

Înainte să iasă din cafenea trăgând trolerul după el, bărbatul întoarse capul spre tânără și preț de o secundă o privi cu ochi triști.

Ding-dong!

– S-a întâmplat în urmă cu o săptămână, spuse Kiyokawa Fumiko, lăsându-se să cadă încet peste masă ca un balon dezumflat, evitând cu multă iscusință să răstoarne ceașca de cafea.

Chelnerița și clientul așezat în fața tejghelei, care până atunci o ascultaseră fără să scoată vreun cuvânt, schimbară priviri cu subînțeleș. Fumiko tocmai le povestise cu lux de amănunte episodul care avusese loc săptămâna trecută în cafenea.

Autodidactă, Fumiko vorbește fluent șase limbi străine încă de când era elevă la liceu. S-a angajat la o renumită companie din domeniul informaticii medicale din Tōkyō, după absolvirea Universității Waseda ca șefă de promoție. În doar doi ani, a ajuns să coordoneze diferite proiecte ale companiei – într-un cuvânt, e o femeie de carieră, energică și inteligentă. Judecând după costumul obișnuit în care e îmbrăcată – pantaloni și sacou de culoare neagră, cămașă albă –, a venit la cafenea direct de la birou.

Înfățișarea ei însă nu te lasă indiferent: are trăsături impecabile, de vedetă pop, buze mici și subțiri, iar părul frumos, negru și lung până la umeri, strălucește ca aura unui înger. Îți poți imagina proporțiile perfecte ale trupului său doar privind la hainele cu care e îmbrăcată. E o femeie superbă care atrage toate privirile, aidoma unui top-model din revistele de modă. Dacă și ea e conștientă de cele două binecuvântări, frumusețea și inteligența, e o altă discuție. Viața ei gravitează doar în jurul serviciului, trăiește doar pentru muncă. Asta nu înseamnă că niciodată nu a avut nici o relație amoroasă, însă e atât de fericită cu munca pe care o face încât nu e interesată să aibă relații, pe cât e de fascinată de munca ei. „Serviciul e iubitul meu“ e sloganul cu care a respins avansurile multor bărbați, relaxată și nepăsătoare, ca și cum ar sufla într-un nor de praf.

Bărbatul despre care a povestit e Katada Gorō, inginer de sistem la o mică firmă din domeniul medical, același în care lucrează Fumiko. S-au cunoscut în urmă cu doi ani, gestionând proiectul unui client comun al companiilor la care sunt angajați. E cu trei ani mai mic decât ea și e iubitul ei. A, nu..., mai bine zis: *a fost* iubitul ei.

Săptămâna trecută, când Gorō i-a spus că au ceva serios de discutat, Fumiko a apărut la locul întâlnirii îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoare roz-pal, lungă până la genunchi, pe care a asortat-o cu un trenchi primăvărativ cafeniu și o pereche de pantofi albi cu tocul mic. E lesne de înțeles că, în drum spre cafenea, a atras privirile tuturor bărbaților. Până să înceapă relația cu Gorō, Fumiko cea dependentă de muncă avusese în garderoba ei doar costume. Chiar și după ce începuse să iasă cu el, venea la întâlniri în același costum cu care se ducea la birou, de vreme ce se întâlneau după program. Mesajul lui Gorō a făcut-o să creadă că „discuția serioasă“ va fi ceva special, așa că și-a cumpărat haine elegante, cu inima plină de speranță.

Anunțul sec lipit pe ușa cafenelei – *Închis temporar* – i-a dezamăgit. Cu mese plasate în separeuri, cafeneaua ar fi fost locul ideal pentru mult așteptata discuție serioasă. Nu au avut de ales și au început să caute o altă cafenea. La un moment dat, pe o străduță lăturalnică și liniștită, au zărit bannerul mic al unei cafenele. După multe ezitări – nici unul nu știa cum poate fi atmosfera într-o cafenea la subsol –, în cele din urmă au intrat, căci Fumiko nu a rezistat numelui care îi amintea de versurile unui cântec pe care obișnuia să-l fredoneze în copilărie.

Abia trecuse pragul și tânăra deja își regreta alegerea: cafeneaua era mai mică decât își imaginase. În fața unei tejghele lungi erau trei scaune înalte, iar în mijloc erau aranjate trei mese cu câte două scaune – nouă clienți erau de ajuns să ocupe cafeneaua. Dacă discuția serioasă pe care Fumiko o aștepta cu sufletul la gură nu se ținea în șoaptă, toți clienții ar fi auzit ce discuta cu Gorō. În plus, lumina de culoarea sepiei, făcută de puținele lămpi cu abajur atârinate de tavan, nu era deloc pe gustul ei. „Locul ideal pentru afaceri secrete și dubioase...” – aceasta a fost prima impresie pe care i-a făcut-o cafeneaua. Exagerat de tulburată de atmosfera din jurul ei, Fumiko păși încordată, așezându-se la o masă liberă cu două scaune.

În cafenea mai erau trei clienți și o chelneriță. La masa cea mai îndepărtată de intrare, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, cu mâneci scurte, citea liniștită dintr-o carte. La masa cea mai apropiată de intrare, un

bărbat ce părea blazat lua notițe într-un mic carnet din revista de călătorii deschisă în fața sa. Îmbrăcată cu un top mulat, roșu-aprins, și colanți verzi, o femeie cu părul plin de bigudiuri ședea pe unul dintre scaunele din fața tejghelei, de spătarul căruia atârna o vestă tradițională pentru kimono. Brusc, femeia întoarse capul spre Fumiko și Gorō și începu să râdă cu gura până la urechi. Intră în vorbă cu chelnerița care lucra după tejghea, tulburând conversația celor doi tineri cu reprize de râsete exagerate.

– Mda, acum înțeleg..., spuse femeia cu bigudiuri, auzind explicația lui Fumiko.

De fapt, nu pricepuse nimic. Nu făcuse decât să încuviințeze printr-o replică banală, pe care o dai din politețe atunci când îl asculți pe cel din fața ta.

Clientă fidelă a cafenelei, Hirai Yaeko, femeia cu bigudiuri în păr, a împlinit treizeci de ani anul acesta și e proprietara unui mic bar din apropiere, unde licori tari și gustări fine sunt servite exclusiv de chelnerițe. Înainte să înceapă programul în barul său, se oprește negreșit la cafenea ca să savureze o cafea. Și azi părul îi e plin de bigudiuri, dar are „uniformă” nouă: un top galben fără bretele ce-i acoperă sânii și se termină deasupra buricului, o fustă mini de culoare roșie țipătoare și colanți violet-neon. Așezată picior peste picior pe scaunul din fața tejghelei, ascultă povestea lui Fumiko.

– S-a întâmplat săptămâna trecută. Vă amintiți, nu-i așa? o întrebă Fumiko pe chelneriță, ridicându-se de pe scaun.

– Mda... Parcă îmi amintesc ceva, răspunse tânăra încurcată, fără să o privească în ochi.

Chelneriță după cursurile de la Universitatea de Artă unde e studentă, Tokita Kazu e vara proprietarului cafenelei. E frumușică, are tenul fin și alb ca neaua, ochii ca două migdale, dar nu are trăsături ieșite din comun. E chipul pe care dacă l-ai văzut o dată și apoi ai închis ochii, nu-ți vine nimic în minte care să te facă să-ți amintești de el. Banală, într-un cuvânt. Nu-i simți prezența, cu alte cuvinte. Fiind genul de femeie pentru care relațiile cu ceilalți sunt o adevărată pacoste, nu e de mirare că are foarte puțini prieteni, dar, ce-i drept, niciodată nu s-a plâns.

– În concluzie: unde e iubitul tău acum? întrebă Yaeko cu un aer plictisit și dezinteresat, în timp ce se juca cu ceașca.

– În America, răspuse Fumiko, umflându-și obrazii ca o fetiță bosumflată.

– Să nu mai lungim discuția: între tine și carieră, a ales-o pe cea din urmă. Corect? întrebă Yaeko fără să o privească în ochi – avea un talent înnăscut să ajungă la miezul problemei.

– Ba nu! Nu e adevărat! răbufni Fumiko indignată, făcând ochii mari.

– Cum adică nu e adevărat? Păi n-ai spus că a plecat în America? replică Yaeko, de-a dreptul șocată.

Contraatacul vehement al lui Fumiko nu se lasă așteptat.

– Chiar nu ați înțeles? Abia am terminat de explicat!

– Ce să înțeleg?

– Femeia din mine voia să-i strige „Nu pleca!“, dar nu am făcut-o din prea multă mândrie!

– Ei, na! Vorbești serios? Puține femei au curajul să o facă! răspuse Yaeko, lăsându-se pe spate într-o mișcare teatrală care era cât pe ce să o facă să cadă de pe scaun.

– Dumneavoastră ați înțeles, nu-i așa? o întrebă Fumiko de data asta pe Kazu, ignorând reacția exagerată a lui Yaeko.

– În concluzie, începu chelnerița după câteva secunde de tăcere, nu ați vrut să plece în America, da? – și ea știa pe ce rană trebuia să pună degetul.

– Așa e!

– Eu, una, tot nu pricep nimic! chicoti Yaeko, binedispusă pesemne de cât de greu își găsea cuvintele Fumiko.

Să fi fost ea în locul lui Fumiko... Ar fi izbucnit în lacrimi pe loc, strigând din răspuțeri „Nu pleca!“ Adeptă a teoriei în care credea cu tărie, „Lacrimile sunt armele femeilor“, firește că s-ar fi prefăcut că plânge.

– În fine, continuă Fumiko, privind cu ochi strălucitori spre Kazu, care lucra în spatele tejghelei... Vreau să mă duceți înapoi în timp, în acea zi, în urmă cu o săptămână!

Femeia cu bigudiuri reacționează prima la ideea nebună a tinerei al cărei chip disperat implora ajutor.

– Ehei! O călătorie înapoi în timp..., răspuse meditativ, ridicând privirea spre chipul perplex al lui Kazu.

– A... Păi..., îngăimă chelnerița și apoi tăcu.

De câțiva ani cafeneaua ajunsese faimoasă după ce se răspândise legenda urbană că te poate face să te întorci în timp. Neinteresată, Fumiko ștersese din minte zvonurile. Cu totul întâmplător intrase în cafenea săptămâna trecută. Ieri-noapte însă, în timp ce se uita la televizor, gazda unui program de varietăți își începu emisiunea vorbind despre legendele urbane. Brusc, Fumiko își aduse aminte de cafeneaua de la subsol, în frânturi de imagini și cuvinte. „Cafeneaua te poate duce înapoi în timp“ a fost singura frază care nu s-a șters din memoria ei.

„Dacă m-aș întoarce în timp, aș putea să-mi îndrept greșeala, aș putea vorbi încă o dată cu Gorō.“ Își repetă în gând de atâtea ori speranța ei nerealistă, încât nu mai putea gândi rațional. A doua zi, plecă la muncă sărind peste micul dejun – pur și simplu uitase să mănânce –, iar la birou nu putu să se concentreze deloc la ce avea de făcut. Aștepta să treacă timpul, repetându-și în gând „Vreau să mă conving cât mai repede cu putință! Nu mai am răbdare să aștept nici o secundă în plus!“ Era atât de absentă, încât colegii de birou au întrebat-o dacă se simte bine. Cu gândul doar la cafenea, în ziua aceea făcu mici dar multe greșeli la birou. La sfârșitul programului, pierduse complet controlul propriilor emoții. Se urcă în tren și în treizeci de minute ajunse în cartierul cu pricina. De la stația în care coborâse până la cafenea mai mult a alergat. S-a oprit în prag gâfâind și nici nu a așteptat-o pe Kazu să termine de zis „Bine ați venit la noi!“

– Vă rog, trimiteți-mă înapoi, în trecut! imploră cu sufletul la gură.

Entuziasmul cu care începuse să povestească ce i s-a întâmplat săptămâna trecută o ținu până la finalul poveștii, dar văzând reacțiile celor două femei, simți brusc că pășește pe nisipuri mișcătoare. Yaeko îi zâmbea ironic, iar Kazu nici măcar nu-și întoarse spre ea chipul ei veșnic inexpressiv. Dacă zvonurile ar fi adevărate, își spunea Fumiko, cafeneaua ar fi trebuit să fie plină de clienți, însă ea găsi aceleași fețe de săptămâna trecută – femeia în rochie albă, bărbatul luându-și notițe dintr-o revistă de călătorii, Yaeko și Kazu.

– Pot să mă întorc înapoi în timp, nu-i așa? întrebă Fumiko temătoare.

Mai bine ar fi întrebat de la bun început, dar și-a dat seama prea târziu.

– Se poate sau nu? întrebă din nou, privind-o insistent pe Kazu.

– Păi... S-ar putea, cumva..., răspunse chelnerița în doi peri, fără să se uite la ea.

Ochii lui Fumiko începură iar să strălucească: nu auzise un *nu* hotărât din gura chelneriței. Brusc, o cuprinse entuziasmul.

– Vă rog, trimiteți-mă înapoi! imploră, gata să sară de partea cealaltă a tejghelei.

– Și ce vrei să faci acolo? întrebă calmă Yaeko, sorbind zgomotos din cafeaua răcită.

– Să-mi repar greșeala! răspuse Fumiko pe un ton grav.

– Aha! Acum înțeleg, replică Yaeko, scuturând din umeri.

– Vă implor!

Strigătul ei disperat răsună cu putere între pereții micii cafenele.

Ideea căsătoriei cu Gorō începuse să-i suradă de puțin timp lui Fumiko. Anul acesta făcea douăzeci și opt de ani și părinții săi din Hakodate¹ o întrebau întruna „Ce faci? N-ai de gând să te măriți?“, „Chiar n-ai găsit un bărbat bun pentru tine?“ Interogatoriul părinților atinsese cote alarmante după ce sora mai mică a lui Fumiko, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, se căsătorise cu un an înainte. În fiecare săptămână primea un e-mail de la părinți cu aceleași întrebări. Aflând că iubita lui îi poartă copilul în pânțece, și fratele ei mai mic, de douăzeci și trei de ani, s-a căsătorit și a rămas în orașul natal. Fumiko era singura care încă nu-și găsisese jumătatea. Nu se grăbea să se mărite, dar după ce sora cea mică se așezase la casa ei, începu să gândească puțin altfel: „Aș putea să mă căsătoresc... atât timp cât e vorba despre Gorō...“

– Ce-ar fi să-i explici cum stau lucrurile cu întoarcerea în timp? o întrebă Yaeko pe Kazu, pe un ton protocolar, aprinzându-și țigara pe care o scoase dintr-o mini-borsetă cu model ce imita pielea leopardului.

– Ai dreptate, răspuse chelnerița cu glasul ei monoton, fără intonație.

Ocoli capătul tejghelei și se apropie de Fumiko. O privea cu blândețe ca și cum în fața ei era un copil care plângea în hohote.

– Uitați cum stau lucrurile... Vă rog să mă ascultați cu atenție!

– Da, vă ascult! Ce e? răspuse Fumiko încordată.

– Puteți să vă întoarceți în timp, nu încape nici o îndoială, dar...

– Dar?

– Chiar dacă vă întoarceți în trecut, orice ați face, nu veți putea schimba prezentul.

Nu se aștepta să audă asta. Vorbele lui Kazu o luară pe nepregătite, erau greu de acceptat.

– Ce-ați spus? replică ea cu voce tare, fără să se gândească de două ori.

Calmă, Kazu continuă să explice.

– Chiar dacă vă întoarceți în timp și îi spuneți iubitului care a plecat în America ce simțiți pentru el...

– Așa... Și ce se întâmplă chiar dacă îi spun ce simt?

– Nu puteți schimba prezentul!

– Ce!?

Disperată, Fumiko își acoperi urechile cu palmele, refuzând să asculte urmarea. Dar chelnerița merse mai departe și spuse vorbele pe care tânăra voia cel mai puțin să le audă:

– Nu veți putea schimba hotărârea lui de a pleca în America.

Fumiko începu să tremure din toate încheieturile, dar Kazu, neimpresionată de reacția ei, își continuă explicația cu mult calm.

– Chiar dacă vă întoarceți în timp și îl implorați din toată inima să nu plece, chiar dacă îi spuneți ce simțiți pentru el, nu veți schimba prezentul.

– Și atunci, ce rost mai are să mă întorc în trecut? protestă Fumiko țipând, reacționând impulsiv la vorbele nemiloase ale lui Kazu.

– Degeaba îți verși nervii pe ea, tot nu poți schimba nimic, zise calmă Yaeko, trăgând un fum din țigară, insensibilă la ieșirea tinerei.

– De ce? întrebă Fumiko, implorând-o pe Kazu din priviri să-i dea un răspuns.

– De ce? Pentru că așa e... regula.

De obicei, în filme și romane, regula întoarcerii în timp spune că *nu ai voie să intervii în ceea ce poate schimba prezentul* – dacă anulezi întâlnirea dintre părinți și căsătoria acestora, condițiile venirii tale pe lume nu mai sunt îndeplinite, prin urmare, propria ta persoană dispăre. Cunoscând că aceasta era regula de aur din majoritatea romanelor despre călătoria în trecut, Fumiko crezuse cu tărie că dacă poate schimba trecutul, atunci poate schimba și prezentul. Tocmai de aceea voia să-și repare greșeala din trecut și să o ia de la capăt, dar dorința ei era un vis imposibil de îndeplinit.

Aștepta o explicație convingătoare pentru regula absurdă pe care o auzise de la Kazu. „Pentru că așa e regula“ – astfel și-a încheiat explicația chelnerița. „De ce nu mi-a spus mai multe? Ca să mă chinuiască sau pentru că e prea greu de explicat? Poate că nici ea nu știe de ce există o astfel de regulă. E drept, chipul ei nonșalant îi trădează ignoranța...”

– Ce ghinion pe capul tău! o compătimi ironic Yaeko, privind-o pe Fumiko în timp ce scoase satisfăcută un fuior de fum printre buze.

Femeia cu bigudiuri aștepta să-i zică asta încă de când tânăra începuse să povestească întâmplarea.

– Nu, nu se poate..., spuse Fumiko, dezamăgită.

Simțea că puterile o părăsesc și în timp ce se lăsa ușor pe scaun, își aminti că citise despre cafeneaua de la subsol într-o revistă. Intitulat „Pe urmele adevărului din spatele legendei urbane a cafenelei în care te poți întoarce în trecut“, articolul prezenta povestea cafenelei Funiculi Funicula, renumită pentru cozile interminabile cu clienți, după ce se răspândise zvonul că doar acolo te poți întoarce în timp. Însă din cauza regulilor foarte stricte care trebuiau respectate, era imposibil să găsești pe cineva care s-a întors cu adevărat în trecut. Prima regulă: *singurii oameni pe care îi poți întâlni în trecut sunt cei care au vizitat cafeneaua* – și atunci, se întreba autorul, ce sens mai are să-ți dorești să te întorci în trecut? A doua regulă: *chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu poți schimba prezentul*. Când cei din cafenea au fost întrebați de ce există o astfel de regulă, singurul răspuns a fost „Nu știm“. De vreme ce autorul articolului nu a putut găsi nici o persoană care să fi călătorit înapoi în timp, misterul a rămas nedeslușit. Ce sens mai are să călătorești înapoi în timp dacă nu poți schimba prezentul? Concluzia articolului: legenda urbană a întoarcerii în timp e una interesantă, dar e inexplicabil *de ce* există o astfel de legendă. Într-un post scriptum, autorul avertiza că mai sunt și alte reguli ale întoarcerii în timp, dar nimeni nu le cunoaște.

Când își veni în fire, Fumiko o văzu pe Yaeko așezată pe scaunul din fața ei, la masa peste care ea se prăbușise dezarmată. Veselă din cale-afară, femeia cu bigudiuri continua să explice și celelalte reguli ale întoarcerii în timp. Cu capul și umerii prăbușiți pe masă, privind absentă zaharnița, Fumiko o asculta, întrebându-se printre regulile draconice, de ce naiba în Funiculi Funicula nu se servește zahăr cubic.

– Ce-ai auzit nu-i totul! Mai e o regulă! Te poți întoarce în timp doar dacă stai pe un anumit scaun! Pricepi ce-ți spun? În plus, în timp ce ești în trecut, nu ai voie să te ridici de pe scaun! Așa... Am sărit vreuna? Întrebă întorcând capul spre Kazu și îndoindu-și al cincilea deget.

– Limita de timp, răspunse chelnerița gânditoare ca și cum ar fi vorbit singură, privind în jos la mâinile frecând harnice un pahar.

– Limită de timp? Întrebă Fumiko, ridicând brusc capul de pe masă.

Kazu încuviință, schițând un zâmbet.

– Să ți-o spun pe aia dreaptă, după ce află regulile, nu prea mai sunt doritori pentru călătoria în trecut, zise Yaeko zguduind puternic masa, bucurându-se de sperietura pe care i-o trase lui Fumiko – adevărul e că se

distra de minune pe seama ei. De mult nu am mai văzut o clientă ca tine, atât de sigură pe ea, atât de fascinată de iluzia întoarcerii în timp!

– Yaeko! încercă Kazu să o oprească.

– În lumea asta nu se întâmplă totul după cum vrei tu! Fă bine și renunță! o atacă și mai furibund.

– Yaeko! strigă chelnerița, ridicând tonul.

– Lasă-mă, Kazu! E mai bine să-i spunem în față cum stau lucrurile! Aoleu! Ce-mi văd ochii? Ha-ha-ha!

Femeia cu bigudiuri se prăpădea de râs văzând-o pe Fumiko zăcând fără vlagă pe jumătate răsturnată pe masă.

– Îmi mai dați o cafea, vă rog? întrebă dintr-odată bărbatul care lua notițe din revista de călătorii, așezat la masa cea mai apropiată de intrarea în cafenea.

– Sigur că da! răspunse prompt Kazu.

Ding-dong!

– Bine ați venit! o întâmpină Kazu pe femeia ce intrase în cafenea.

Purta un cardigan bej peste o rochie-tunică bleu, era încălțată cu teniși bleumarin și ducea în mână o geantă tote, de culoare albă. Tenul alb și luminos îi evidenția ochii mari și rotunzi, strălucind ca ochii unei fetițe.

– Bună, Kazu!

– Bună, Kei!

Tokita Kei e soția vărului lui Kazu, proprietarul cafenelei.

– S-a scuturat toată floarea de cireș! spuse Kei zâmbind ca și cum nu i-ar fi părut rău.

– Așa e, răspunse Kazu scurt, pe un ton blând și politicos, dar mai puțin protocolar decât cel pe care îl folosea când vorbea cu Fumiko.

– Bună seara! o salută Yaeko.

Obosită să ia în râs soarta lui Fumiko, femeia cu bigudiuri se ridică de la masă și se așeză pe un scaun din fața tejghelei.

– De unde vii? o iscodi Yaeko pe Kei.

– De la spital.

– Ce-ai făcut? Un control de rutină?

– Da...

– Azi arăți bine, ai culoare în obraji!

– Așa e, mă simt bine.

Trăgând cu ochiul la masa pe care Fumiko stătea cu capul și umerii prăbușiți, Kei înclină ușor capul ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce se întâmplă. Yaeko clătină și ea din cap, făcându-i semn că Fumiko e o cauză pierdută. Lămurită, Kei dispăru în camera din spatele tejghelei.

Ding-dong!

La scurt timp, un bărbat înalt și solid apăru în prag, blocând cu capul său ușa ca să nu se izbească de cadru. Peste uniforma de bucătar – tunica albă și pantaloni negri – avea o jachetă subțire, iar în mâna dreaptă ținea un mănunchi gros de chei. Era proprietarul cafenelei, Tokita Nagare.

– Bună seara! îl salută Kazu.

Nagare se înclină în semn de răspuns și își întoarse ochii mici și alungiți spre bărbatul așezat la masa de lângă intrare. Kazu dispăru în bucătărie ca să aducă niște cafea – cu un gest ostentativ Yaeko îi arătă ceașca goală. Sprijinită într-un cot de tejghea, Yaeko îl urmărea pe Nagare fără să spună nimic.

– Fusagi, îl atenționează Nagare cu blândețe pe bărbatul absorbit de revista deschisă pe masă.

Înainte să ridice ușor capul, Fusagi nu reacționează de parcă nici nu auzise că cineva îl strigase pe nume.

– Bună! îl salută Nagare.

– A! Bună! răspunse aerian Fusagi, întorcându-și repede privirea spre revistă.

– Kazu! strigă Nagare, uitându-se spre bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? răspunse vara sa, scoțând capul pe ușă.

– Sun-o pe Kōtake...

Văzându-i privirea confuză, Nagare explică întorcându-se spre Fusagi:

– Îl caută...

– Am înțeles! O sun numaidecât...

După ce umplu ceașca lui Yaeko, Kazu dispăru în bucătărie să dea telefon. Înainte să ia un pahar din raftul din spatele tejghelei, Nagare trase cu coada ochiului la Fumiko, în continuare zăcând cu capul pe masă. Relaxat, scoase o cutie cu suc de portocale din frigiderul de sub tejghea, își umplu un pahar, îl bău dintr-o suflare, dispărând apoi în bucătărie ca să-l spele.

Peste doar câteva secunde, un semnal morse bătut în tejghea cu unghii ascuțite îl făcu să scoată iar capul pe ușa bucătăriei. Yaeko îi făcu semn cu mâna să vină lângă ea. Cu mâinile încă ude, Nagare se apropie de tejgheaua peste care femeia cu bigudiuri se aplecase ușor.

– Ei, cum a fost? îl întrebă în șoaptă.

– Hm? mormăi Nagare, căutând rola cu prosoape de bucătărie.

Nu era clar dacă era răspunsul la întrebare sau iritarea că nu găsea ce căuta.

– Întreb de analizele medicale, adăugă Yaeko, vorbind și mai încet.

Nagare nu răspunse și începu să-și frece ușor vârful nasului.

– N-au ieșit bune rezultatele? întrebă Yaeko serioasă și îngrijorată.

– Mi-au spus că de data asta nu sunt atât de rele încât să trebuiască să o interneze, răspunse în șoaptă bărbatul, nelăsând chipul să-i trădeze nici o emoție.

– Uf! răsuflă ușurată Yaeko, privind spre camera în care intrase soția lui Nagare.

Pentru Kei, venită pe lume cu probleme cardiace, internările în spital ajunseseră o rutină. Optimistă din fire, era întotdeauna veselă și zâmbitoare, oricât de rău s-ar fi simțit. Cunoscând-o bine, Yaeko voia să audă adevărul de la Nagare.

– Dar ție cum îți merge? Totul e bine? schimbă subiectul patronul, ștergându-se pe mâini cu un prosop de hârtie.

– Ce vrei să spui? întrebă mirată Yaeko, făcând ochi mari.

– Sora ta cea mai mică a venit să te vadă de mai multe ori, nu-i așa?

– Îhî, răspunse ambiguu Yaeko, scanând cafeneaua cu privirea distrată.

– Din câte știu, părinții tăi au o pensiune tradițională, așa e?

– Cam așa ceva...

Nagare nu era la curent cu detaliile, dar auzise că, după ce Yaeko plecase din casa părintească, sora ei cea mai mică se ocupa mai departe de afacerea familiei la pensiune.

– Cred că se descurcă foarte greu singură cu treburile din pensiune...

– A, nu! Totul e OK, se descurcă foarte bine! Soră-mea e cu capul pe umeri, ține bine frâiele afacerii!

– Și totuși...

– A trecut mult timp de atunci. E prea târziu să mă întorc acasă, îi tăie vorba dur Yaeko, scoțând din mini-borseta cu imprimeu de leopard un

portofel mare cât un dicționar, în care începu să caute printre monedele zornăind enervant.

– De ce?

– Chiar dacă m-aș întoarce, nu i-aș fi de mare ajutor, răspuse Yaeko făcând o grimasă caraghioasă, lăsând ușor capul într-o parte.

– Bine, dar...

– Mulțumesc pentru cafea! îi tăie vorba, punând pe tejghea banii pentru consumație.

Ca să evite și alte întrebări, se ridică și ieși precipitată din cafenea.

Ding-dong!

În timp ce strângea de pe tejghea monedele lăsate de Yaeko, Nagare trase cu ochiul la Fumiko pe jumătate prăbușită peste masă. Cătuși de puțin interesat de femeia din fața lui, bărbatul începu să se joace cu mărunțișul care-i umpluse căușul palmei.

– Nagare..., îl făcu atent Kazu.

– Ce e?

– Kei vrea să vorbească cu tine.

– Vin îndată, răspuse bărbatul aruncând încă o privire prin cafenea și puse monedele în palma verișoarei sale.

– Kōtake mi-a spus că ajunge imediat.

– Să ai grijă de cafenea, da? Contez pe tine! zise Nagare, intrând în camera din spate.

– OK!

Singurii companioni ai lui Kazu erau femeia care citea dintr-o carte, Fumiko, prăbușită peste masă, și Fusagi care continua să ia notițe din revista de călătorii. Chelnerița puse mărunțișul în sertarul casei de marcat și strânse de pe tejghea ceașca și farfuria lăsate de Yaeko. Unul dintre cele trei orologii vechi bătut cinci gonguri baritonale.

– Cafeaua, vă rog! o atenționează Fusagi pe Kazu, ținând ceașca în mână.

– A, da! tresări tânăra, intrând valvârtej în bucătărie și ieșind într-o clipită cu o carafă de sticlă transparentă, plină cu cafea.

– Mă mulțumesc doar cu atât, deschise brusc gura Fumiko, nemișcându-se din poziția în care stătea de ceva vreme.

Trăgând cu coada ochiului la ea, chelnerița turna cafea în ceașca lui Fusagi.

– E bine dacă mă aleg măcar cu atât, continuă hotărâtă tânăra, ridicându-se brusc de pe masă și îndreptându-și spatele. Accept să nu se schimbe prezentul și să rămână totul așa cum e acum.

Fumiko se ridică în picioare și într-o clipită ajunse lângă Kazu. Aceasta puse încetișor ceașca pe masa lui Fusagi, se încruntă puțin și făcu doi pași înapoi.

– Hei...

Insistentă, Fumiko se apropie și mai mult de ea.

– Trimiteți-mă înapoi în timp! Întoarceți-mă în săptămâna trecută! strigă Fumiko hotărâtă.

Confuzia și nesiguranța dispăruseră din vocea tinerei femei, nu și entuziasmul că ar putea avea norocul să se întoarcă în trecut. Nerăbdătoare, începu să respire sacadat, iar nările ei perfect rotunjite adulmecau deja șansa pe care o aștepta.

– Da, dar...

Încordată din cauza poziției amenințătoare a lui Fumiko, Kazu trecu ca fulgerul pe lângă ea, căutându-și refugiul după tejghea.

– Mai este încă o regulă importantă...

– Încă una!? strigă Fumiko, ridicând uimită din sprâncene.

Exasperată, începu să numere regulile știute, îndoind pentru fiecare câte un deget: *nu te poți întâlni cu cei care nu au vizitat niciodată cafeneaua; nu poți schimba prezentul; te poți întoarce în trecut doar stând pe un anumit scaun; nu ai voie să te ridici de pe scaunul special; timpul reîntoarcerii e limitat.*

– E cea mai dificilă regulă...

Disperată din cauza celor cinci reguli, Fumiko simți cum vorbele lui Kazu despre noua regulă îi spintecară inima în două.

– N-are importanță! Fie ce-o fi, numai spuneți odată! răspunse, mușcându-și nervoasă buzele.

Încercând să o impresioneze pe Kazu, își încrucișă ostentativ brațele, încuviințând cu un aer dramatic. Chelnerița pufni ca și cum i-ar fi spus „OK, am înțeles“ și dispăru în bucătărie luând carafa cu ea. Rămasă singură

în fața tejghelei, Fumiko trase adânc aer în piept, încercând să-și recapete calmul.

La început, voi să se întoarcă în trecut ca să-l oprească pe Gorō să plece în America. Știa că „a opri“ nu suna bine, dar spera că dacă îi va spune „Nu vreau să pleci!“, iubitul ei ar fi putut renunța la ideea plecării peste ocean. Cu puțin noroc, despărțirea lor n-ar mai avea loc. Mai simplu spus, voia să se întoarcă în trecut ca să schimbe prezentul.

Dacă nu ar putea schimba prezentul, atunci nu ar putea nici să-l oprească pe Gorō să plece în America, nici să prevină despărțirea lor. Cu toate astea, Fumiko își dorea din toată inima să se întoarcă în trecut, era unicul ei scop. Gândul că putea experimenta un fenomen misterios îi făcea inima să bată cu putere. Nu știa dacă era bine sau rău, dar încerca să se convingă spunându-și că experiența îi va folosi cândva, la ceva, chiar dacă rezultatul nu ar fi cel pe care și-l dorea. Fumiko puse punct gândurilor sale trăgând adânc aer în piept, dar când o văzu pe Kazu, chipul ei se încordă ca al unui acuzat așteptându-și sentința de la judecător.

– Puteți să vă întoarceți în timp doar șezând pe un anumit scaun din cafeneaua noastră, spuse Kazu de după tejghea.

– Unde? sări Fumiko ca arsă. Unde trebuie să mă așez? întrebă, întorcând agitată capul în dreapta și stânga.

Privind-o insistent pe femeia îmbrăcată în rochie albă, Kazu ignoră reacția lui Fumiko.

– Acela e scaunul, zise chelnerița cu mult calm, în clipa în care Fumiko dădu cu ochii de femeie.

– E scaunul pe care stă femeia aceea? întrebă în șoaptă, sprijinindu-se de tejghea, neluându-și ochii de la clienta îmbrăcată în alb.

– Da, răspunse Kazu monosilabic.

Fumiko nu mai avu răbdare să asculte și alte explicații și se îndreptă hotărâtă spre femeie. Pielea albă, aproape transparentă, contrastând cu părul lung și negru, îi dădea aerul unei ființe pe lângă care fericirea a trecut nepăsătoare. Era primăvară, dar aerul rece îi înfiora pielea – cu toate astea, lângă femeia în rochie cu mâneci scurte nu era nimic ce-ar fi semănat cu un treni. Privind-o, Fumiko avu un presentiment ciudat, dar nu avea timp de pierdut cu detalii.

– Ăăă... Mă scuzați, începu prudentă, nu ați vrea să facem schimb de locuri?

În zadar își controlă nerăbdarea și vorbe politicos – femeia nu reacționează, de parcă nu o auzise. Era dezamăgită, dar își spusese că, uneori, cei care citește sunt atât de absorbiți de lectură încât nu aud nimic din ce se petrece în jurul lor. Convinsă că femeia era una dintre cititoarele furate de plăcerea lecturii, mai făcu încă o încercare.

– Ăăă... Mă scuzați... Mă auziți?

Femeia în rochie albă nu reacționează nici de data aceasta.

– N-are rost, vă pierdeți timpul, o auzi pe Kazu spunând în spatele ei cuvintele la care nu se aștepta, dar pe care avea să le înțeleagă mai târziu.

„Cum adică e o pierdere de timp?“, se întreabă contrariată Fumiko. „Tot ce voiam era să mă lase să stau pe scaunul ei. Mi-am pierdut timpul rugându-o politicos să-mi cedeze locul? Ia stai! Nu cumva o fi și asta o altă regulă? Să fie o regulă eliminatorie fără de care nu pot trece mai departe? Dacă e așa, ar fi putut să mi-o zică altfel, nu să-mi spună *că-mi pierd timpul!*“

În mintea ei era un vârtej de întrebări, dar printre buze îi ieși o întrebare simplă, pe care i-o puse lui Kazu privind-o cu ochi inocenți de copil:

– De ce?

– Pentru că femeia aceea, începu Kazu să vorbească uitându-se în ochii lui Fumiko, e o... stafie.

Îi răspunsese sec și răspicat, pe un ton serios care nu trăda minciuna. În capul lui Fumiko, vârtejul se porni din nou. „Stafie? Una dintre acelea care urlă înfricoșător și apar vara sub crengile sălciilor plângătoare? Copila asta mi-a spus-o atât de simplu și natural... Poate mi s-a părut. Nu cumva nu am auzit bine? O fi zis yūrei? Sau poate kōrei?²Aha! De asta nu se poate ridica de pe scaun fiindcă e bătrână!? Dacă e așa, atunci nu-i absurd ce mi-a spus, dar... Ba nu! E imposibil! Oricum m-aș uita la ea, nu pare trecută de treizeci de ani. Nu, nu! În nici un caz nu e bătrână!“

Vârtejul de îndoieli ce-i tulbură discernământul se dezumflă într-o întrebare pusă pe un ton banal:

– Fantomă ați zis?

– Da!

– Glumiți, nu?

– Vorbesc serios!

Fumiko încremenise stând în picioare, dar nu putea întreba ce talent te face să deosebești între o ființă umană și o fantomă – prezența fizică a femeii îmbrăcată în rochie albă era mult prea vizibilă ca să o facă să creadă că era o nălucă.

– Bine, dar atât de clar o poți...

– ... vedea, nu-i așa? termină Kazu propoziția lui Fumiko, de parcă ar fi avut cuvântul pregătit.

– Bine, dar... răspunse confuză Fumiko, întinzând fără să-și dea seama o mână spre umerii femeii.

– Puteți să o atingeți, o încurajă Kazu, înainte ca mâna tinerei să poposească pe un umăr.

Voind să se convingă de vorbele chelneriței, Fumiko atinse femeia: degetele ei simțiră conturul umărului și materialul rochiei care acoperea pielea fină. Era greu de crezut că era o nălucă. Ridică ușor mâna și o coborî din nou pe umărul femeii. Se întoarse spre Kazu, privind-o cu suspiciune ca și cum ar fi vrut să-i spună că e o nebunie să crezi că o femeie în carne și oase poate fi o stafie.

– E o fantomă, repetă Kazu, relaxată, spulberându-i presupunerile.

– Să fie cu puțință? O nălucă!? întrebă Fumiko.

Lăsând politețea la o parte, tânăra se apropie de femeie, examinându-i chipul.

– Da, răspunse Kazu fără să clipească.

– Nu cred! Nu pot să cred!

Fumiko nu putea accepta că femeia în rochie albă era o fantomă. Dacă ar fi văzut-o fără să o poată atinge, atunci ar fi crezut-o pe Kazu. Nu doar că o atinsese, dar văzu că femeia avea... două picioare. Nu auzise niciodată de titlul cărții pe care o citea femeia în rochie albă, dar părea o carte obișnuită, pe care și-ar fi cumpărat-o din orice librărie. Fumiko țesu, pe loc, propria teorie: „Nimeni nu se poate întoarce în trecut. Cafeneaua nu te duce în trecut, dar cei de aici vând iluzia asta ca să-și atragă clienți. Primul obstacol e numărul regulilor absurde care îi fac pe clienți să nu-și mai dorească să se întoarcă în timp. Pentru cine a trecut de primul obstacol, atunci nu încape îndoială că povestea cu năluca e cel de-al doilea hop. Spun că femeia e o stafie ca să-i înspăimânte și să renunțe. Iar femeia nu reacționează tocmai ca să pară o nălucă – joacă teatru!”

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se încăpățâna mai tare: „Totul e minciună! N-am de gând să mă las prostită de o făcătură!”

– Scuzați-mă, se adresă politicoș femeii în alb, sunteți amabilă să-mi cedați scaunul pentru câteva momente?

Femeia nu reacționează, ci continua să citească din carte. Iritată că era ignorată, Fumiko o apucă brusc de brațe.

– Nu! Nu aveți voie să faceți asta! o avertiză Kazu.

– Ajunge! Nu mă mai ignorați! Uitați-vă la mine! strigă disperată Fumiko, încercând să o dea jos de pe scaun.

Femeia îmbrăcată în alb făcu ochii mari, străfulgerând-o cu o privire înspăimântătoare. Tânăra începu să-și simtă trupul greu ca plumbul. Cafeneaua se întunecă, lumina lămpilor păli ca flacăra tremurândă a unei lumânări. Tânguiri și urlete de fantome începură să zguduie pereții. Paralizată de frică, Fumiko se prăbuși în genunchi, târându-se pe podea.

– Vai de mine! Ce se întâmplă? Ce-i asta?

– V-a blestemat! îi spuse Kazu, plictisită de încăpățânarea tinerei – „O meriți din plin!“ își zise chelnerița.

– Ce? întrebă Fumiko, gemând, cu fața la podea, răpusă de o forță invizibilă și grea. Ce e asta? Spuneți-mi odată ce e!

– V-a blestemat! Ați forțat-o să facă ce vreți și a aruncat asupra dumneavoastră un blestem! zise Kazu iritată, dispărând în bucătăria cafenelei, lăsând-o pe Fumiko prăbușită pe podea.

Nu o văzu plecând, dar cu urechea lipită de podeaua cafenelei auzi pașii chelneriței îndepărtându-se de ea. Înspăimântată, Fumiko începu să tremure ca și cum trupul ei era improșcat cu un jet de apă rece ca gheața.

– Nu cred! Ce se întâmplă cu mine? Ce mă fac?

Nimeni nu-i răspunse. Cu ochi înfricoșători, femeia în alb continua să o privească pe Fumiko tremurând din toate încheieturile pe podea. Nu semăna deloc cu cea care până mai adineaori citise liniștită din carte.

– Ajutor! Ajutor! strigă Fumiko, privind spre ușa bucătăriei.

Auzind-o, Kazu ieși ținând în mână o carafă de sticlă plină cu cafea. Fumiko auzi pașii apropiindu-se de ea, dar nu știa la ce să se mai aștepte după reguli, fantome și blesteme. Minte ei era pierdută în haos, iar Kazu nu-i răspunse dacă o ajută sau nu. În clipa în care deschise gura ca să strige din nou după ajutor, o auzi pe Kazu întrebând calmă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

– Mai doriți o ceașcă cu cafea?

Fumiko simți că-și pierde mințile. Fără să-i pese că ea tremura de frică, fără să-i dea nici un semn că voia să o ajute, Kazu se oferă să umple cu cafea ceașca femeii îmbrăcate în alb. „E numai vina mea că nu am crezut-o când mi-a spus că femeia e o fantomă. Am greșit când am apucat-o de brațe ca să o dau jos de pe scaun. Am țipat după ajutor, dar fata m-a ignorat,

oferindu-se să-i servească femeii încă o ceașcă cu cafea. De ce ar vrea o stafie să mai bea încă o cafea?“

– Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă! țipă Fumiko.

Țipătul ei disperat fu urmat de o voce diafană:

– Da, vă rog! răspunse femeia în rochie albă.

Dintr-odată, trupul lui Fumiko se făcu ușor ca o pană – blestemul se risipise. Gâfâind, se ridică în genunchi, aruncându-i priviri pline de venin lui Kazu. „Ce s-a întâmplat?“ citi Fumiko în privirea chelneriței, care înclinase ușor capul într-o parte și se uita la ea cu indiferență și jovialitate. După ce sorbi o înghițitură din cafeaua proaspăt turnată în ceașcă, femeia în alb își continuă liniștită lectura.

Ca și cum nimic nu se întâmplase, Kazu dispăru în bucătărie, luând carafa cu ea. Fumiko întinse mâna ca să atingă încă o dată umărul femeii înspăimântătoare. Vârfurile degetelor nu i-au înșelat simțurile: *femeia era acolo, exista.*

Fumiko era confuză, dar nu avea nici o îndoială că ea și nimeni alta trecuse prin întâmplarea aceea atât de stranie, că fusese trântită la podea de o forță invizibilă. Minte ei refuza să mai găsească vreo explicație logică, dar inima ei, acceptând ce i se întâmplase, îi făcea sângele să clocotească în fiecare venă a trupului.

Amețită, abia ținându-se pe picioare, Fumiko se îndreptă spre teighea și dădu cu ochii de Kazu, care se întoarse din bucătărie.

– Chiar e o fantomă? o întrebă pe chelneriță, privind-o cu neliniște.

– Da, răspunse scurt tânăra, umplând zaharnița de pe teighea.

Pentru prima oară în viața ei, Fumiko văzuse o stafie, dar pentru Kazu părea ceva banal, la fel cum umplea zaharnița.

„Incredibilul s-a întâmplat! Dacă apariția fantomei și blestemul pe care l-a aruncat asupra mea sunt adevărate, atunci și legenda întoarcerii în trecut ar putea fi adevărată!“

Înainte de experiența blestemului, Fumiko crezuse doar pe jumătate în povestea întoarcerii în timp. Acum însă credea cu tărie că e posibil. Singura problemă era regula scaunului special ocupat de stafia care nu era deloc cooperantă și care o blestemase când a încercat să o dea jos de pe scaun. „Oare ce trebuie să fac?“ se întrebă Fumiko.

– Să așteptați. E tot ce puteți face, îi răspunse Kazu ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Ce vreți să spuneți?

– Negreșit, o dată pe zi, femeia în alb se duce la toaletă.

– Se duce la toaletă? *Stafia?*

– Profitați de moment și vă așezați pe scaunul ei.

Șocată, Fumiko o fixa pe chelneriță cu privirea. Ignorându-i întrebarea – nu știa dacă fusese o interjecție caraghioasă sau o simplă curiozitate –, afișând același chip inexpresiv, Kazu încuviință, dându-i de înțeles că nu era altă soluție.

Fumiko oftă adânc. Nu putea scăpa din mână șansa subțire ca un fir de pai. Dar dacă firul de pai i-ar schimba viața, atunci era musai să se agațe de el cu toată puterea.³

– Prea bine! Aștept! Stau aici și aștept!

– Să vă mai dau detalii, spuse Kazu, distrată. Femeia nu face diferența între zi și noapte.

– Bine, bine! Fie așa cum spuneți! răspuse Fumiko. La ce oră se închide cafeneaua? întrebă, agățându-se cu disperare de firul subțire de pai.

– De obicei închidem la opt, dar dacă v-ați hotărât să așteptați, puteți rămâne aici cât poftiți.

– OK! răspuse Fumiko, trântindu-se zgomotos pe scaunul de la masa din mijlocul cafenelei – de acolo o putea privi pe femeia în alb drept în față. Ți-arăt eu ție! Las' că-mi pun eu fundul pe scaunul tău! zise pufnind furioasă, încrucișându-și brațele și aruncându-și privirea mânioasă spre fantoma care continua să lectureze liniștită.

Exasperată, Kazu oftă adânc.

Ding-dong!

– Bine ați venit! spuse chelnerița de îndată ce ușa se deschise.

În cafenea intră o femeie trecută puțin de patruzeci de ani. Peste uniforma de asistentă medicală avea un cardigan bleumarin, iar pe un umăr îi atârna o geantă cu un design simplu.

– A! Doamna Kōtake!

– Mulțumesc pentru telefon! spuse repede, gâfâind și punându-și o mână pe capul pieptului ca să se liniștească – pesemne că venise alergând într-un suflet la cafenea.

Kazu încuviință zâmbind și intră în bucătărie. Din câțiva pași, Kōtake ajunse lângă Fusagi, bărbatul așezat la masa cea mai apropiată de intrare.

– Fusagi, îi spuse numele cu blândețe ca și cum ar fi strigat un copil.

La început, bărbatul nu simți prezența femeii, dar trase cu coada ochiului și ridică apoi capul, privind-o pierdut. Văzând-o, începu să bâiguie, făcând o grimasă ciudată.

– Da, eu sunt, Kōtake, spuse femeia, vorbind rar și răspicat.

– Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici?

– Am puțin timp liber și m-am gândit că n-ar fi rău să beau o cafea...

– Aha..., răspunse bărbatul întorcându-și privirea spre revista deschisă în fața sa.

Kōtake se așeză pe scaunul din fața lui, fără să-și ia ochii de la bărbatul care, indiferent, mai întoarse o pagină din revistă.

– Am auzit că vii des pe aici, zise femeia uitându-se în jur cu expresia clienței curioase care intră pentru prima oară în cafenea.

– Îhî...

– Îți place aici, nu-i așa?

– Nu neapărat..., răspunse pe un ton care, de fapt, arăta cât de mult îi plăcea cafeneaua. Aștept, spuse apoi în șoaptă, zâmbind în colțul gurii.

– Ce aștepți?

– Să se elibereze scaunul de acolo, explică cu ochii strălucindu-i ca unui băiețel nerăbdător, întorcându-se spre scaunul pe care ședea femeia în rochie albă.

Fumiko nu trăgea cu urechea, dar într-o cafenea mică precum Funiculi Funicula ar fi fost imposibil să nu fi auzit șușotelile lui Fusagi.

– Ceee? exclamă tânăra, ridicând glasul.

Kōtake întoarse brusc capul spre ea, dar Fusagi nu o băgă în seamă.

– Vorbești serios? îl întrebă Kōtake.

– Îhî..., răspunse Fusagi sorbind din cafea.

„Nu se poate! Deja a apărut primul meu rival?“ se întrebă Fumiko agitată. Dacă amândoi aveau același scop, atunci era clar că ea era cea dezavantajată. Când intrase în cafenea, îl găsisse pe Fusagi așezat la masa de lângă intrare. Prin urmare, el avea prioritate. Politicoasă din fire, nu putea sări peste rând. De vreme ce femeia îmbrăcată în alb se duce la toaletă o dată pe zi, șansa de a ocupa scaunul era tot una pe zi. Fumiko ar fi vrut să se poată întoarce cât mai repede în trecut, nu suporta gândul că trebuia să mai aștepte încă o zi. Nu-și putea păstra calmul în fața unei schimbări atât de imprevizibile. Ca să se convingă de vorbele lui Fusagi, lăsă bunele maniere la o parte, aplecă ușor capul și trase cu urechea la conversația celor doi.

- Ai reușit să te așezi azi pe scaunul ei?
- Nici pomeneală!
- Chiar așa?
- Crede-mă pe cuvânt!

Dialogul dintre Fusagi și Kōtake nu înșelă presimțirile sumbre care o încolțeau pe Fumiko. Dezamăgirea și disperarea îi contorsionau chipul. Nu mai avea nici o îndoială că bărbatul aștepta ca femeia în alb să se ridice de pe scaun și să intre la toaletă. Șocată de ce auzise, se prăbuși din nou cu capul pe masă. Indiferenți, cei doi continuau să discute.

– Fusagi, ce vrei să faci dacă te întorci în timp? Vrei să reperi vreo greșeală?

– Păi... E secret, răspunse bărbatul după ce se gândi puțin, afișând chipul unui băiețel pus pe șotii.

– Secret?

– Îhî...

Kōtake zâmbi cu subînțeleles ca și cum i-ar fi știut secretul.

– Se pare că azi nu se mai duce la toaletă, nu-i așa? întrebă asistenta, privind spre femeia în rochie albă.

– Ceee? Fumiko săltă capul de pe masă ca la comandă – întrebarea o luase pe nepregătite.

„Nu-mi vine să cred! Să nu se ducă la toaletă!? E posibil așa ceva? Kazu mi-a spus că negreșit merge la toaletă o dată pe zi! Din ce spune femeia de alături, fantoma deja a fost azi la toaletă! Nu, nu se poate! Sper să nu fie adevărat!“

Implorând cerul să nu se adeverească scenariul ei, Fumiko îl aștepta pe Fusagi să spună următorul cuvânt.

– Mda, așa se pare, răspunse bărbatul fără să se gândească de două ori.

Fumiko deschise gura, pregătită să strige din toți rărunchii „Nu se poate!“, dar șocul o amuțise. „De ce nu se duce azi femeia la toaletă? Nu cumva Kōtake știe mai multe?“ Fumiko voia cu disperare să găsească răspunsurile, dar simțea că nu putea risipi aura misterioasă a conversației dintre cei doi. Se spune că oamenii trebuie să „citească atmosfera“. Judecând după limbajul trupului lui Kōtake, femeia îi spunea lui Fumiko să nu se amestece în conversația cu Fusagi. E drept că nu înțelegea cu ce ar fi deranjat dacă s-ar fi amestecat și ea doar puțin în dialogul lor, dar îi era limpede că „atmosfera“ dintre cei doi nu tolera intruși. Tocmai când se pregătea să

părăsească neputincioasă frontul de luptă, o auzi pe Kōtake spunându-i cu blândețe lui Fusagi:

– Dacă e așa, ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

Ceee!? – Șansa de aur bătu din nou la ușa lui Fumiko. Nu o mai interesa dacă năluca fusese deja la toaletă, altceva era mai important: dacă Fusagi se întorcea acasă, cel puțin ar fi scăpat de un rival.

Fusagi spusese adineaori „Așa se pare“, dar probabilitatea să se răzgândească printr-un „Rămân aici și aștept“ era destul de mare. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi rămas în cafenea ca să nu-i scape următoarea mișcare a fantomei. Încordată, Fumiko aștepta replica lui Fusagi, încercând totuși să nu-și facă speranțe prea mari. Era ca și cum întregul ei corp se transformase într-o ureche uriașă.

– Da, hai acasă! răspunse Fusagi, după ce o privi preț de câteva secunde pe femeia în rochie albă.

Simplitatea și claritatea răspunsului o dezamăgi pe Fumiko, însă vestea plecării o entuziasmă pe loc și inima începu să-i bată cu putere.

– Bine, dar mai întâi termină de băut cafeaua, spuse Kōtake privind spre ceașca pe jumătate goală.

– Ba nu, plecăm chiar acum, răspunse Fusagi, voind, se pare, să iasă cât mai repede. Oricum, cafeaua s-a răcit, explică bărbatul începând cu mișcări stângace să strângă de pe masă revista, carnetul, creionul, un plic și alte mărunțișuri.

Se ridică de pe scaun și, în timp ce-și punea pe el o geacă cu guler din fleec, purtate de obicei de muncitorii de pe șantiere, se apropie de casa de marcat. Promptă, Kazu ieși din bucătărie și luă nota de plată din mâna lui Fusagi.

– Cât vă datorez?

În timp ce Kazu bătea pe tastele zgomotoase ale unei vechi case de marcat, Fusagi căută prin borsetă și apoi pipăi buzunarul de la piept și buzunarele de la spate ale pantalonilor.

– Unde mi-o fi portmoneul? se întrebă în șoaptă.

Părea că-l uitase acasă, dar mai căută încă o dată prin toate buzunarele. Nu-l găsi și mai avea puțin și izbucnea în plâns. Kōtake apăru în fața lui din senin, întinzându-i portmoneul.

– Uite-l aici...

Făcut din piele naturală, portmoneul uzat ce putea fi pliat în două era îndesat cu bonuri. Preț de câteva secunde se uită confuz la el, dar îl acceptă.

– Cât e consumația? întrebă încă o dată, începând să caute niște monede. Din spatele lui, Kōtake privea scena fără să spună nimic.

– Trei sute optzeci de yeni, răspuse Kazu.

Fusagi îi întinse o monedă de cinci sute de yeni.

– Deci mi-ați dat cinci sute de yeni, spuse chelnerița bătând din nou în taste și scoțând restul din sertarul casei de marcat. Aveți aici restul de o sută douăzeci de yeni, zise punând politicoasă în palma lui Fusagi monedele și bonul.

– Vă mulțumesc pentru cafea, răspuse Fusagi, aruncând restul în portmoneul pe care-l îndesă în geantă.

Uitând că în spatele său era Kōtake, ieși în grabă din cafenea.

Ding-dong!

Femeia nu se simți ofensată de gestul lui Fusagi. Îi mulțumi lui Kazu și ieși repede în urma bărbatului.

Ding-dong!

– Ciudați oameni..., mormăi Fumiko de una singură.

Kazu curăță pe masa la care șezuse Fusagi și intră în bucătărie. Rămasă doar cu femeia îmbrăcată în alb, Fumiko simți gustul dulce al victoriei, străin de agitația care o chinuse până mai adineaori. „Adversarul meu a dispărut! Tot ce-mi mai rămâne de făcut e să aștept să se ridice pe de scaun...” În cafeneaua fără ferestre, cu trei orologii arătând ore diferite, în care nu mai intra nici un client, Fumiko avea senzația că timpul paralizase. Începuse să moțăie, dar se încăpățână să stea trează, recapitulând regulile întoarcerii în trecut. Prima regulă era îndeplinită de vreme ce ultima discuție cu Gorō a avut-o chiar în cafenea. A doua o deprima rău de tot, gândindu-se că oricât l-ar fi implorat să rămână nu l-ar fi putut opri să plece în America – se resemnase, nu avea ce face, regula e regulă. A treia regulă, cea privind scaunul special, îi aminti cum fusese blestemată de femeia în alb, pe care încercase să o dea jos cu forța. A patra îi interzicea să se ridice de pe scaun cât timp era în trecut – cu alte cuvinte, nu putea nici măcar să se ducă la toaletă, indiferent de urgență. Cât despre a cincea regulă, nu i s-a spus cât avea voie să zăbovească în trecut, nu știa dacă putea să stea mult sau doar puțin. Minteia lui Fumiko întorcea pe dos și pe față cele cinci reguli. Pendulă între îndoială („Ce sens are să mă întorc în trecut, pentru

ce?“) și curaj („Dacă tot nu pot schimba prezentul, profit de șansă și îi spun ce am pe suflet!“) până când adormi buștean cu capul pe masă.

Fumiko aflase despre visul lui Gorō la cea de-a treia întâlnire la care venise mai mult forțat de ea decât de bunăvoie. Tânărul era pasionat de jocurile pe calculator, în special de cele online, MMORPG – *massively multiplayer online role playing games*. Unchiul său era unul dintre creatorii jocului *Arm of magic*, cu fani în întreaga lume. Admirator al unchiului său încă din copilărie, visul lui Gorō era să lucreze în compania acestuia de jocuri pe calculator, TIP-G. Pentru a fi acceptat la concursul de angajare în TIP-G, un candidat trebuia să îndeplinească două condiții obligatorii: să aibă cel puțin cinci ani experiență ca inginer de sistem în industria medicală și să prezinte un joc creat de el însuși, dar încă nelansat oficial. Viața oamenilor depinde de stabilitatea industriei medicale, prin urmare greșelile nu sunt tolerate. Însă în industria jocurilor online, erorile sunt acceptabile fiindcă se pot face actualizări și după ce jocul a fost lansat pe piață. Politica de recrutare a celor de la TIP-G era diferită de cea a altor companii din domeniu: selectau doar candidații cu experiență în informatică medicală ca să se asigure că în companie vor lucra doar cei mai buni programatori. Ascultând detaliile, lui Fumiko visul lui Gorō i se păru magnific, dar pe atunci nu știa că sediul central al companiei era tocmai în America.

La a șaptea întâlnire, în timp ce-l aștepta să vină la locul stabilit, doi bărbați intraseră în vorbă cu ea – încercau să o agațe. Amândoi erau arătoși, dar Fumiko nu era câtuși de puțin interesată de ei. Era atât de obișnuită să fie acostată pe stradă încât ajunsese o adevărată expertă în gestionarea avansurilor unor astfel de indivizi. Ghinionul a făcut ca în acel moment să apară Gorō. Înlemnit, privea scena de la distanță, cu o grimasă care-i trăda dezgustul. Când îl văzu, Fumiko se repezi de îndată în brațele sale. „Ce pocit e pământul ăsta!“ l-au complimentat cei doi pe Gorō, privindu-l cu dispreț și continuând să-i facă avansuri lui Fumiko. În timp ce tânărul inginer stătea cu capul în jos fără să scoată nici un cuvânt, Fumiko începu atacul multilingv împotriva celor doi indivizi, turuind la foc automat. Începu în forță cu engleza – „Nu veți înțelege niciodată care e șarmul acestui bărbat“; trecu prin rusă – „Are curajul să-și asume dificultățile de la locul de muncă“; nu rată nici franceza – „Are mentalul bărbatului care nu

renunță niciodată“; nu uită că era fluentă și în greacă – „Are puterea de a transforma imposibilul în posibil“; presără și puțină italiană – „Știu foarte bine cât de mult a muncit ca să ajungă la aceste aptitudini“; și puse capac la toate în spaniolă – „Nu cunosc un bărbat mai șarmant decât el“. La final, concluzionă în japoneză: „Băieți, dacă ați înțeles ce v-am zis adineaori, nu am nimic împotriva să ies cu voi!“

Cei doi, care o ascultaseră încremeniți, se uitară unul la altul prostiți și plecară bombănind cu coada între picioare. „Sunt convinsă că tu ai înțeles tot ce am spus, nu-i așa, Gorō?“ îl întreabă Fumiko în portugheză – noua ei achiziție lingvistică – zâmbindu-i cu gura până la urechi. Fâstâcit, tânărul încuviință dând ușor din cap.

La a zecea întâlnire, inginerul i se confesă că nu avea deloc experiență cu femeile. „O! Asta înseamnă că sunt prima femeie cu care vrei să fii împreună, așa e?“ întreabă Fumiko în culmea fericirii. Stupefiat, Gorō făcu ochii mari – versiunea optimistă a tinerei îl luase prin surprindere. În acea seară relația lor a început oficial. Cel puțin teoretic, așa se poate spune.

Dintr-odată, femeia în rochie albă închise cartea cu zgomot. Oftă adânc și scoase din poșeta albă o batistă tot de culoare albă. Se ridică ușor de pe scaun și se îndreptă spre toaletă, pășind fără să facă zgomot. Dormind cu capul pe masă, Fumiko nu o văzu când se ridică de pe scaunul mult râvnit. Kazu apăru din camera din spate, îmbrăcată în uniformă obișnuită: cămașă albă, papion negru, vestă, pantaloni negri, șort lung ce trecea de genunchi.

– Domnișoară..., o strigă pe Fumiko, în timp ce curăța masa la care șezuse femeia în alb. Domnișoară!

– A!? mormăi Fumiko, ridicând capul de pe masă, înainte să-și îndrepte spatele.

Habar nu avea cât rătăcise în lumea viselor. Somnoroasă și cu ochii pe jumătate deschiși, arunca priviri confuze prin cafenea, până când brusc băgă de seamă minunea de la masa opusă: stafia dispăruse.

– Aaa!

– Scaunul e liber! Nu vreți să vă așezați? o pofti Kazu.

– Bineînțeles că vreau! răspunse, ridicându-se precipitată de pe scaun și ajungând într-o clipită în fața scaunului special care o putea întoarce în trecut.

Preț de câteva secunde îl examinează cu atenție – la prima vedere, părea un scaun obișnuit, nu avea nimic special sau ciudat. Inima începu să-i bată cu

putere. După ce trecuse prin tot felul de reguli și un blestem, în sfârșit ținea în mână biletul care o ducea în trecut.

– Hai, du-mă odată în trecut, în urmă cu o săptămână..., comandă Fumiko scaunului, încercând să se calmeze trăgând adânc aer în piept.

Se strecură în spațiul strâmt dintre scaun și masă, convinsă fiind că era de ajuns să se așeze pe scaun ca să aterizeze direct în trecut. De pe culmile cele mai înalte ale entuziasmului și emoției, Fumiko se trânti cu atâta putere pe scaun încât fundul ei protestă printr-un recul.

– Gata! Înapoi în trecut, în săptămâna trecută! strigă cât o ținu gura, privind în jurul ei cu inima plină de speranță.

Cafeneaua nu avea ferestre, așa că nu știa dacă afară era zi sau noapte. Limbile celor trei orologii vechi indicau în trei direcții diferite, prin urmare nu știa nici cât era ceasul. Așteptând schimbarea, Fumiko se uita în jur, căutând cu disperare dovada că deja ajunsese în urmă cu o săptămână. Nu găsi nimic, totul rămăsese încremenit în prezent. Dacă s-ar fi întors în trecut, Gorō ar fi trebuit să fie deja în fața ei, dar... bărbatul nu era nicăieri.

– Nu m-am întors în trecut, așa e? se întrebă de una singură în șoaptă, dezamăgită.

„Să nu-mi spui că am crezut ca o proastă în idioțenia asta cu reîntoarcerea în trecut!“ Începu să se agite și dintr-odată, din senin, Kazu apăru lângă ea, ținând în mână o tavă de argint pe care erau o cafetieră de argint și o ceașcă albă din porțelan.

– Mă scuzați! răbufni nervoasă Fumiko. După cum vedeți, sunt tot aici, nu m-am întors în trecut!

– Mai e încă o regulă, îi explică calmă Kazu, afișând același chip inexpresiv.

„La naiba! Încă una!? Deci nu-i de ajuns că m-am așezat pe scaunul stafiei!“

– Nu s-au terminat? întrebă plictisită, dar ușurată că încă nu pierduse șansa să se întoarcă în trecut.

– Imediat vă torn niște cafea, spuse Kazu, indiferentă la zbulciumul clienței sale, punând pe masă o ceașcă.

– Cafea? De ce?

– Vă puteți întoarce în trecut din momentul în care ceașca e plină cu cafea.

Fumiko crezuse că le aflase pe toate, dar noua regulă nu o descurajă.

– Și trebuie să vă întoarceți în prezent înainte de a se răci cafeaua, completă Kazu.

Entuziasmul și siguranța lui Fumiko dispărură într-o clipită.

– Cum adică? Am voie să stau în trecut atât de puțin?

– Ultima regulă e cea mai importantă dintre toate, continuă nepăsătoare Kazu.

„Ce mult vorbește! Nu se mai oprește odată!“ își spuse Fumiko.

– Prea multe reguli! mormăi nemulțumită, ridicând ceașca ca să o examineze de aproape.

Era simplă, banală, nu avea nimic deosebit. Era doar o ceașcă goală, în care nu fusese încă turnată cafeaua, dar lui Fumiko îi păru mai rece decât alte cești de porțelan.

– Mă ascultați? întrebă Kazu. Odată ajunsă în trecut, va trebui să beți toată cafeaua înainte să se răcească.

– Vorbiți serios? Nu sunt o mare băutoare de cafea... Nu prea-mi place....

– E musai să respectați această regulă! îi spuse în șoaptă Kazu, făcând ochii mari și apropiindu-și fața la câțiva centimetri de vârful nasului lui Fumiko.

– Chiar așa?

– Dacă nu respectați regula, o să vi se întâmple ceva îngrozitor...

– Cum? Ce-ați spus? întrebă Fumiko agitată.

Adevărul e că vorbele lui Kazu nu o luară prin surprindere. La urma urmei, întoarcerea în trecut încalcă regulile naturii, presupune asumarea unui risc. Dar nu-i venea să creadă momentul pe care și-l alesese chelnerița ca să-i spună ce risca. Era ca și cum un hău adânc se căsca înainte să ajungă la destinație, dar ajunsă atât de departe, nu avea de gând să bată în retragere.

– Ce o să mi se întâmple? o întrebă pe Kazu, privind-o cu teamă.

– Dacă nu beți toată cafeaua înainte să se răcească...

– Deci dacă nu beau toată cafeaua înainte să se răcească...

– Veți fi următoarea stafie care va ședea pe acest scaun...

Fumiko simți un tunet puternic zdruncinându-i mintea.

– Cee!?

– Drept să vă spun, femeia care a stat pe scaun până mai adineaori....

– N-a respectat regula, așa e?

– Întocmai! S-a întors în trecut să-și întâlnească soțul decedat, dar a uitat că timpul trece și... Când și-a dat seama, era prea târziu, cafeaua deja se

răcise...

– Și s-a transformat într-o nălucă?

– Da! răspunse relaxată Kazu.

„Riscul e mai mare decât mi-am imaginat“, își spuse Fumiko în gând. Erau prea multe reguli absurde, să întâlnești o fantomă care să te blesteme nu era de ici de colo, dar ultima regulă le întrecea pe toate.

„În concluzie, mă pot întoarce în trecut, dar trebuie să plec înainte de a se răci cafeaua. În câte minute se poate răci o cafea fierbinte? Habar n-am, dar e limpede că nu poate dura prea mult. În orice caz, e de ajuns cât să o poată bea și una ca mine căreia nu-i place cafeaua. Până aici totul e OK, dar să ajung o stafie dacă nu-mi beau toată cafeaua... Hm, cam problematic. Chiar dacă mă întorc în trecut, nu pot schimba prezentul orice aș face – aici nu e nimic riscant. Nu am nici avantaje, nici dezavantaje. Dar să fiu transformată într-o fantomă... Mda, ăsta da pericol, e în dezavantajul meu.“

Îndoiala și teama o nelinișteau pe Fumiko. Cel mai mult îi era teamă că îi va turna în ceașcă o cafea îngrozitoare, dar nu se pierdu cu firea. „Și dacă pune mult piper sau wasabi în cafea? Cum aș putea bea o ceașcă plină?“ Ca să scape de gândurile care o luaseră razna, scutură cu putere din cap

– Recapituliez: dacă beau cafeaua cât e caldă, totul va fi bine, da?

– Da, răspunse scurt Kazu.

În sfârșit, Fumiko se hotărî. Mai bine zis, se încăpățână de-a binelea să nu rateze șansa.

Absentă, chelnerița stătea în picioare. Fumiko știa deja că dacă i-ar fi spus că renunță să se întoarcă în timp, chipul lui Kazu ar fi rămas la fel de inexpresiv. Câteva secunde Fumiko închise ochii, strânse cu putere pumnii pe care îi ținea pe genunchi și inspiră adânc ca să se concentreze și mai mult.

– Sunt gata... Vă rog să turnați cafeaua în ceașcă, spuse hotărâtă, uitându-se în ochii lui Kazu.

Chelnerița încuviință, cu mâna dreaptă ridică de pe tavă cafetiera de argint și îi șopti:

– Nu uitați... Beți cafeaua înainte să se răcească....

Atentă, Kazu începu să toarne încet cafeaua în ceașcă. Privindu-i mișcările delicate, elegante și nobile, Fumiko avu senzația că participa la un ceremonial străvechi. Odată cu fuiorul de abur care ieșea unduidu-se din cafeaua fierbinte, totul din jurul mesei începu să se distorsioneze. Însăpăimântată, închise ochii, simțind cum trupul ei se unduia aidoma

aburului din cafea. Strânse pumnii cu și mai multă putere. „În felul ăsta nu am să fiu nici în prezent, nici în trecut. Am să mă *împrăștii* ca un fir de fum!“ Copleșită de teamă, Fumiko își aminti de ziua în care îl cunoscuse pe Gorō.

În urmă cu doi ani, într-o primăvară, Fumiko și Gorō s-au întâlnit pentru prima oară. Ea avea douăzeci și șase de ani, el – douăzeci și trei. Companiile la care lucrau îi detașaseră la aceeași firmă. Coordonatoare a proiectelor angajaților veniți de la alte companii, Fumiko nu-și cenzura niciodată părerile critice nici măcar când partenerul de dialog era un angajat mai în vârstă decât ea sau cu mai multă vechime în compania-mamă. Nu de puține ori s-a certat cu colegii mai tineri sau cu superiorii. Nimeni însă nu o vorbea de rău. Câștigase admirația tuturor cu sinceritatea ei tăioasă, cu felul ei direct de a fi și dorința de a nu precupeți nici un efort pentru reușita proiectelor.

Deși era cu trei ani mai mic decât Fumiko, Gorō avea calmul bărbatului trecut de treizeci de ani. Adevărul nu trebuie cosmetizat: părea mai bătrân decât era, încât Fumiko i se adresa cu politețea cuvenită vârstei pe care o afișa. Cu toate că era cel mai tânăr membru al echipei de detașați, Gorō era cel mai competent. Inginerul excepțional, care-și îndeplinea sarcinile tăcut și discret, era pentru Fumiko membrul indispensabil al echipei.

Odată, cu puțin timp înainte de expirarea termenului de predare a unui proiect, au descoperit o eroare de sistem destul de serioasă. În programele folosite în informatica medicală chiar și cea mai neînsemnată eroare poate fi fatală pentru funcționarea acestora. Era inacceptabil ca programul să fie livrat clientului cu o eroare de sistem. Să identifice cauza erorii ar fi fost mai greu decât dacă ar fi încercat să distileze și să extragă o picătură de cerneală dintr-o piscină de douăzeci și cinci de metri. Sarcina era extrem de grea, timp nu mai aveau. Responsabilitatea respectării termenului de predare a programului căzuse pe umerii lui Fumiko, de vreme ce era șefa echipei programatorilor detașați. Termenul limită expira într-o săptămână, însă ei ar fi avut nevoie de cel puțin o lună ca să repare eroarea de sistem. Toți membrii echipei se resemnaseră că nu mai puteau livra programul la timp, iar Fumiko se gândea deja la demisie.

În timp ce echipa era în derivă, Gorō era de negăsit. Încetase să mai vină la compania la care fusese detașat, nimeni nu putea lua legătura cu el. Dispariția lui îi făcu pe unii să se întrebe dacă nu cumva el era principalul vinovat pentru eroarea de sistem, presupunând că, simțindu-se responsabil, nu mai avea curaj să vină la birou. Bineînțeles, nimic nu putea dovedi că eroarea de sistem apăruse din vina lui Gorō. Însă atât timp cât toți se așteptau ca pierderile să fie foarte mari, li se părea normal să găsească un țap ispășitor care să-și asume toată responsabilitatea.

De trei zile absent de la birou, Gorō era perfect pentru rolul de țap ispășitor, iar Fumiko începu să-l suspecteze și ea. În cea de-a patra zi de când nimeni nu mai știa de el, inginerul apărui la birou, anunțând echipa că detectase cauza erorii de sistem. Era nebărbierit, nu mirosea tocmai plăcut, dar nici un coleg nu se mai gândea la chestii dintr-astea mărunte. Fața lui extenuată spunea că nu închisese un ochi de trei zile. Toți membrii echipei, inclusiv Fumiko, renunțaseră să rezolve un caz atât de dificil. Singurul care încercase și reușise să găsească o soluție fu Gorō – făcuse un miracol. Încălcase regulile interne – lipsise nemotivat și nu putuse să fie contactat –, dar era cel mai serios dintre angajați, dovedind că era un programator de excepție.

Fumiko îi mulțumi din toată inima pentru ajutor, cerându-și scuze că îndrăznise să gândească chiar și pentru un moment că el era vinovat de eroarea de sistem.

– Îmi faceți cinste cu o cafea? întrebă inginerul, zâmbindu-i inocent, în timp ce ea stătea cu capul plecat în fața lui.

A fost clipa în care s-a îndrăgostit de el. După încheierea proiectului, s-au văzut foarte rar, fiind detașați la alte companii. „Fapte, nu vorbe“ era principiul lui Fumiko așa că, de fiecare dată când timpul îi permitea, îl lua pe sus pe Gorō, sub pretextul că-i face cinste cu o ceașcă cu cafea.

Gorō era tăcut și discret nu doar la birou, ci și când venea vorba de viața personală. Când își propunea un scop, nu mai vedea nimic în jurul său. Fumiko a aflat că TIP-G avea cartierul general în America abia când a fost prima oară în vizită la el acasă. Entuziasmul cu care îi povestea că visul lui era să lucreze la TIP-G o îngrijora pe Fumiko: „Când i se va îndeplini visul, mă va alege pe mine sau cariera în America? Nu, nu trebuie să gândesc așa. Nu poți compara un om cu o carieră... Dar dacă...“

Timpul trecea și Fumiko înțelegea cât ar fi suferit dacă l-ar fi pierdut pe Gorō. Simțea că nu mai putea fi sigură de sentimentele lui pentru ea.

Timpul zbură ca vântul și, în primăvară, visul din copilărie al inginerului se îndeplini: fusese acceptat să lucreze în firma de peste ocean. Îngrijorarea ei fu justificată, căci Gorō alege să plece în America, să-și urmeze visul. În urmă cu o săptămână, în cafeneaua Funiculi Funicula, a aflat despre alegerea pe care o făcuse iubitul ei.

Fumiko deschise ochii – era confuză ca și cum abia se trezise din vis.

Odată dispărută senzația de spirit unduindu-se ca un fuior de abur, începu să-și simtă trupul. Panicată, își atinse fața, mâinile și picioarele, ca să fie sigură că era prezentă acolo. În fața ei era un bărbat, privind cu suspiciune gesturile ei ciudate. Era Gorō, cel care ar fi trebuit să fie deja în America. Abia atunci realizează că ajunsese în trecut.

Nu-i luă mult să înțeleagă de ce bărbatul o privea confuz. E drept, în cafenea nimic nu era schimbat: la masa cea mai apropiată de intrare stătea Fusagi, răsfoind o revistă; pe un scaun din fața tejghelei era Yaeko, iar în spatele tejghelei era Kazu. Gorō era așezat pe scaunul din fața mesei pe care ei doi o aleseseră în urmă cu o săptămână. Un singur lucru era însă diferit: scaunul pe care ședea Fumiko. Săptămâna trecută stătuse pe scaunul din fața lui Gorō, pe partea opusă mesei, acum însă se afla pe scaunul femeii îmbrăcate în rochie albă. Erau față în față, dar stăteau la mese diferite.

„E departe... Ce departe e“, își spuse în gând Fumiko, dezamăgită. Nu distanța dintre ei o preocupa, ci senzația de mediu artificial – nu era de mirare că Gorō arăta atât de confuz și pierdut. Și mai ciudat era că nu avea voie să se ridice de pe scaun – trebuia să respecte regula. Nu știa ce i-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat-o de ce nu stătea la aceeași masă cu el. De emoție, i s-a pus un nod în gât.

– E târziu! Trebuie să plec!

Gorō spuse aceleași cuvinte ca în urmă cu o săptămână, chiar dacă nu stăteau la aceeași masă și atmosfera era atât de ciudată. Fumiko își zise că repetarea aceluiași cuvinte trebuie să fie una din regulile întoarcerii în trecut. Când l-a auzit, orice îndoială i se risipise: era în trecut.

– Nu-i nimic! Te înțeleg... Nu mai poți sta, așa e? Nici eu nu pot rămâne aici prea mult timp...

– Ce-ai spus?

– Îmi pare rău...

Întrebările și răspunsurile nu se potriveau deloc, păreau doi actori jucând în filme diferite. Fumiko știa la ce moment din timp se întorsese, dar era confuză și tulburată – era prima ei întoarcere în trecut! Încercând să se calmeze, sorbi o înghițitură din cafea, trăgând cu coada ochiului la Gorō.

„E călduță! Nu mai e fierbinte! O să se răcească de tot în câteva clipe!“

Era șocată să descopere că ar fi putut bea dintr-o suflare cafeaua călâie. Din senin, în fața ei se căscă un alt hău în care putea cădea cât ar fi clipit. O privi cu reproș pe Kazu. Ajunsese să deteste chipul veșnic inexpresiv al chelneriței. „Ce amară e!“ – asta îi mai lipsea! Era cea mai amară cafea pe care o băuse vreodată.

Gorō o asculta prost, neînțelegând vorbele ei ciudate. Începuse să se scarpine deasupra sprâncenei drepte și privirea îi coborî peste ceasul de la mână. Fumiko știa că se grăbește, nici ea nu avea prea mult timp la dispoziție.

– Aăă... Vreau să-ți spun ceva important, încep să vorbească agitat.

Emoționată, puse în cafea vreo câteva lingurițe cu zahăr, turnă destul de mult lapte și amestecă repede zdrăngănind lingurița de ceașcă.

– Ce? întrebă Gorō încruntându-se.

Fumiko nu știa dacă bărbatul se încruntase fiindcă pusese prea mult zahăr în cafea sau pentru că nu voia să discute ceva important cu ea.

– Vreau să vorbim deschis...

– Așteaptă puțin, zise Gorō, uitându-se din nou la ceas.

Fumiko încuviință, sorbind din cafeaua foarte dulce. Începuse să bea cafea după ce s-au cunoscut. Cafeaua fusese pretextul pentru care îl chema să se întâlnească cu ea. Văzând-o pe Fumiko, cea căreia nu-i plăcea deloc cafeaua, punând mult zahăr și lapte în licoarea amară, inginerul nu se putu abține să zâmbească.

– Nu-mi vine să cred! Într-un moment atât de important, te holbezi la mine cum beau cafea!

– Ba nu m-am holbat!

– Ba da! Nu mă contrazice! E de-ajuns să mă uit la fața ta ca să aflu ce gândești! replică iritată Fumiko, pe un ton pițigăiat.

După un schimb de priviri în tăcere, lui Fumiko îi păru rău că-i tăiase vorba. Acum, când în sfârșit ajunsese în trecut, făcu aceeași greșeală ca în urmă cu o săptămână, umilindu-l și răstindu-se la el ca o fetiță obraznică.

Vădit ofensat, Gorō se ridică de pe scaun, strigând-o pe Kazu care trebăluia în spatele tejghelei.

– Scuzați-mă... Cât e consumația? întrebă, întinzând mâna după nota de plată.

Fumiko știa că dacă nu face nimic, bărbatul va pleca după ce va plăti.

– Stai puțin!

– Plătesc eu, lasă...

– Nu am venit aici ca să-ți spun asta!

– Cum?

„Nu pleca!“ îl imploră Fumiko în gând.

– De ce nu te-ai sfătuit cu mine înainte să te hotărăști să pleci?

„Nu vreau să pleci!“

– Cum să-ți explic...

– Știu cât de importantă e cariera pentru tine. Poți pleca liniștit în America, nu mă împotrivesc...

„Am crezut că vom rămâne împreună pentru totdeauna...“

– Bine, dar dacă tot ai venit până aici...

„Doar eu mi-am dorit să fim împreună?“

– Voiam să-mi ceri părerea... E frustrant să pleci așa, fără să-mi spui nimic din timp...

„Eu chiar...“

– Asta e... Cum să-ți spun...

„... te-am iubit din tot sufletul.“

– Vorbele tale mă fac să mă simt singur, mă întristează...

Fumiko tăcu.

– Te-am chemat ca să-ți spun că...

Tânăra îl asculta atentă, fără să-l întrerupă.

„E prea târziu... Oricum nimic nu se va schimba...“

– Voiam să-ți spun că...

Fumiko avu de gând să-i spună tot ce simțea, chiar dacă nu ar fi schimbat cu nimic prezentul, dar nu a putut. Simțea că, dacă ar fi făcut așa, și-ar fi acceptat înfrângerea. S-ar fi detestat dacă l-ar fi întrebat „Mă alegi pe mine sau cariera?“ Fumiko, cea pentru care înainte să-l cunoască pe Gorō întreaga existență se învârtea în jurul muncii de la birou, refuza să-l întrebe ce alege. Nu-și dorea să turuie dulcegării ca femeile neîmplinite implicate în relații cu bărbați mai tineri. Gorō era cu trei ani mai mic decât ea, iar ea avea... mândria ei. Era invidioasă că *el* ieșise primul din relație, alegând

cariera. Nu a putut fi sinceră cu el. Era prea târziu, oricum nu mai putea schimba nimic.

– Pleacă, Gorō... Nu mai contează... Indiferent ce ți-aș spune, oricum nu te pot opri să pleci în America...

Bărbatul nu spunea nimic. Fumiko bău restul de cafea dintr-o suflare și oftă adânc. Odată ceașca golită, începu să amețească, lăsându-se atrasă într-un vertij ce distorsiona totul în jurul ei.

„De ce m-am încăpățânat să mă întorc în trecut? Pentru ce?“ se întrebă disperată.

– Întotdeauna am considerat că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, spuse Gorō cu glas stins.

Nu înțelegea ce voia să-i spună de fapt.

– De fiecare dată când mă invitai la o cafea, îmi spuneam că nu trebuie să mă îndrăgostesc de tine...

– Ce-ai spus? De ce?

– Pentru că am asta, zise Gorō, dându-și la o parte părul de pe frunte, descoperind o cicatrice de la o arsură care se întindea de la sprânceana dreaptă până la urechea dreaptă. Înainte să te cunosc, nu am avut curaj să intru în vorbă cu femeile, gândindu-mă că sunt respingător.

– Eu...

– Nici după ce am început să ne întâlnim nu am prins mai mult curaj...

„Nici n-am băgat de seamă că ai cicatricea!“ strigă Fumiko, dar, transformată într-un fuior de abur, cuvintele sale nu mai ajungeau la Gorō.

– Mi-am zis că nu o să dureze prea mult până când ai să te îndrăgostești de un bărbat chipeș, bine făcut...

„Cine, eu? Imposibil!“

Vorbele lui Gorō au șocat-o pe Fumiko. Era pentru prima dată când îl auzea spunând ce are pe suflet. Abia acum începeau să se potrivească piesele de puzzle. Dar cu cât îl iubea mai mult, cu cât se gândea mai mult la căsătorie, cu atât simțea că între ei se ridica un zid invizibil. Uneori, când îl întreba dacă o iubește, bărbatul încuviința dând ușor din cap. Niciodată nu l-a auzit spunându-i „Te iubesc“. Când se plimbau prin oraș, văzând cum întorceau bărbații capul după Fumiko, Gorō obișnuia să privească în jos cu un aer vinovat, scărpinându-și nervos sprânceana dreaptă.

„Nu se poate! Nu-mi vine să cred că l-au deranjat chestiile astea mărunte!“

Peste doar o secundă, Fumiko își regretă propriile gânduri. Chestiile mărunte pe care ea le ignorase, lui Gorō îi dădeau un complex de inferioritate chinuitor cu care se lupta de ani buni.

„În tot acest timp nu am știu ce simte, nu am știut nimic...”

Fumiko simțea cum, prins într-un vortex amețitor, corpul ei dispărea încet. Ținând într-o mână nota de plată și trăgând cu cealaltă trolerul după el, Gorō se îndrepta spre casa de marcat.

„Nimic nu se schimbă din prezent. Așa e corect: să rămână totul la fel ca înainte. A făcut alegerea corectă. E mai important pentru el să-și îndeplinească visul decât să mă aleagă pe mine. Voi renunța la el. Mă voi ruga din toată inima să-i meargă bine în America. Măcar atât pot face pentru el...”

Fumiko lăasă încet pleoapele să-i cadă peste ochii înroșiți de oboseală.

– Trei ani... șopti Gorō, întors cu spatele la Fumiko. Te rog, așteaptă-mă trei ani. Negreșit, mă voi întoarce...

Transformată într-un fuior unduitor de abur, Fumiko auzi ecoul glasului stins din cafeneaua mică.

– Și când am să mă întorc..., continuă în șoaptă, ducându-și ca de obicei mâna deasupra sprâncenei drepte.

– Ce spui?

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a zis Fumiko, înainte să dispară din trecut ca un abur unduidu-se în aer. În secunda în care trecea granița spre prezent, Gorō și-a întors fața spre ea.

– ... mă inviți la o cafea?

Pe chipul pe care îl văzuse doar o fracțiune de secundă înflorise zâmbetul blând din ziua în care s-a îndrăgostit de el.

Când își veni în fire, Fumiko realizează că rămăsese singură în cafenea, șezând pe scaunul care o trimisese în trecut. I se păru că totul fusese doar un vis, dar în ceașca din fața ei nu era nici un strop din cafeaua care îi lăsase un gust dulce în gură. Nu dură mult și femeia îmbrăcată în rochie albă se întoarce de la toaletă. Când o văzu pe Fumiko șezând pe scaunul ei, femeia se apropie de ea încet.

– Mișcă-te! îi spuse cu o voce joasă și hotărâtă.

– Mă... Mă scuzați, se bâlbâi Fumiko, ridicându-se tulburată de pe scaun.

Senzația că trăia un vis nu o părăsise, făcând-o să se întrebe dacă s-a întors cu adevărat în trecut. Nu simțea nici o schimbare specială, de vreme ce prezentul nu se schimbase după ce revenise din trecut.

Aroma îmbietoare de cafea o făcu să se întoarcă spre bucătărie și o văzu pe Kazu ducând o tavă pe care era o ceașcă cu cafea proaspăt făcută. Trecu pe lângă ea ca și cum nimic nu se întâmplase și se opri la masa la care stătea femeia în alb. Puse pe tavă ceașca din care băuse Fumiko și apoi aranjă în fața femeii ceașca cu cafea proaspătă. Înclinând ușor capul, femeia îi mulțumi și începu să citească din carte.

– Cum a fost în trecut? V-a plăcut? o întrebă Kazu pe Fumiko, în timp ce se îndrepta spre tezghea.

Auzind-o, îndoielile lui Fumiko se risipiră: tocmai se întorsese din trecut, din ziua în care se despărțise de Gorō.

– Auziți..., începu prudentă Fumiko.

– Da...

– Mi-ați spus că nimic din prezent nu poate fi schimbat, așa e?

– Așa e.

– Bine, dar ce se va întâmpla de acum încolo?

– Ce vreți să spuneți?

– De acum încolo...

Fumiko se opri pentru o clipă, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Viitorul... Ce va fi în viitor?

– Viitorul încă nu s-a întâmplat, îi răspunse Kazu privind-o în ochi, dar depinde de dumneavoastră cum va fi...

Văzând-o pentru prima oară zâmbind pe tânăra chelneriță, ochii lui Fumiko începură să strălucească de emoție.

– Cafeaua plus taxa pentru serviciul de noapte... În total, patru sute douăzeci de yeni, spuse Kazu calmă, apăsând pe tastele vechii casei de marcat.

Fumiko încuviință, se ridică de pe scaun și se apropie de casa de marcat. De fericită ce era, simțea că zboară.

– Vă mulțumesc, îi spuse lui Kazu, după ce își plăti consumația.

O privi adânc în ochi și în semn de recunoștință își lăsă capul în jos. Înainte să iasă pe ușă pășind mândră și mai sigură pe ea ca niciodată, Fumiko privi încă o dată în jurul ei, mulțumind cafenelei printr-o plecăciune adâncă.

Ding-dong!

Păstrându-și același chip rece ca și cum nimic ciudat nu se întâmplase în acea zi, Kazu bătea pe tastele casei de marcat. Femeia îmbrăcată în rochie albă zâmbi ușor și închise cu mișcări delicate cartea pe care o ținea în mâini: *Îndrăgostiții*.

Oraș situat în sudul celei mai nordice insule din arhipelagul nipon, Hokkaidō

Yūrei (stafie, fantomă), *kōrei* (vârstă înaintată)

Aluzie la o veche legendă japoneză, *Îmbogățit de la un fir de pai*, consemnată pentru prima dată într-o antologie din perioada Heian (794–1185)

DOAMNA ȘI DOMNUL FUSAGI

Primul client a trecut pragul cafenelei în urmă cu o sută patruzeci de ani, în 1874, în anul 7 al Epocii Meiji⁴, când casele oamenilor erau luminate cu lămpi cu petrol. Funiculi Funicula a fost simbolul modernizării, de vreme ce abia paisprezece ani mai târziu, în 1888, s-au deschis primele cafenele moderne în Imperiul Japonez. Comercializarea cafelei în arhipelag a început în Epoca Edo⁵, în timpul shogunului Tokugawa Tsunayoshi⁶, însă la prima degustare japonezii nu au fost prea încântați. Pentru aceștia, apa neagră și amăruie nu era licoarea pe care să o savureze din pură plăcere. Odată cu răspândirea curentului electric, lămpile cu petrol au fost înlocuite cu becurile, însă nici astăzi în Funiculi Funicula nu e aer condiționat – instalarea unui astfel de aparat ar strica patina retro a interiorului. Puținele renovări făcute de-a lungul timpului nu au schimbat câtuși de puțin atmosfera de secol al XIX-lea.

Trecerea timpului a ocolit micuța cafenea, nu însă și vara. Când la prânz sunt mai mult de treizeci de grade, nu e de mirare că o cameră de la subsol, fără aer condiționat, se transformă într-o saună mustind de aer umed. Instalată în cafenea mult mai târziu decât becurile, ventilatorul electric care atârnă de tavan nu face prea mult curent, dar palete mari ajută aerul să circule. În 12 august 2013, a fost înregistrată cea mai ridicată temperatură din istoria măsurătorilor meteo din Japonia: 41 de grade Celsius, în prefectura Kōchi, în localitatea Ekawasaki. Pe așa o caniculă înăbușitoare, ventilatorul pare inutil, dar în interiorul cafenelei e răcoare chiar și în toiul verii. În afară de angajați, nimeni nu știe și nu va afla vreodată ce o face atât de răcoroasă.

Zilele călduroase abia începuseră, dar soarele ardea ca în miezul verii. În acea după-amiază, o tânără scria concentrată o scrisoare pe teigheaua casei de marcat, lângă un pahar cu cafea în care se topeau câteva cuburi de gheață. Tricoul de culoare albă, cu volane vapoase în loc de mâneci, era asortat cu o fustă strâmtă cenușie, ce-i trecea mai jos de genunchi, și cu o pereche de sandale cu barete. Ținându-și spatele drept, tânăra scria lăsând vârful pixului să alunece ușor pe o foaie de corespondență de culoarea roz a florilor de cireș. Slăbuță, palidă și delicată, Tokita Kei, tânăra soție a

patronului cafenelei, o spiona curioasă de după tejghea, trăgând din când în când cu coada ochilor ei strălucitori de fetiță inocentă. În cafenea mai erau femeia în rochie albă ce ședea pe scaunul special, și Fusagi, bărbatul care stătea la masa cea mai apropiată de intrare, pe care, ca de obicei, avea o revistă de călătorii.

Molipsindu-se de oftatul adânc al tinerei cliente, Kei oftă și ea numaidecât.

– Mă scuzați, zăbovesc de prea mult timp aici, spuse tânăra punând scrisoarea într-un plic.

– A, nu! Nu-i nimic..., răspuse Kei, întorcând repede privirea.

– Sunteți amabilă să dați scrisoarea surorii mele? întrebă tânăra, întinzând plicul pe care-l ținea politicos în amândouă mâinile.

O cheamă Hirai Kumi și e sora mai mică a lui Hirai Yaeko, clientă fidelă a cafenelei, femeia cu bigudiuri.

– Dar... La cum o cunosc eu pe sora dumneavoastră...

Kei se opri brusc, iar Kumi o privi mirată, lăsându-și ușor capul într-o parte.

– Fie! Am să-i dau scrisoarea, continuă, cu privirea ațintită pe plic, zâmbindu-i tinerei ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Mă aștept să nu vrea să o citească, dar chiar și așa, vă rog să i-o dați, spuse Kumi, plecând adânc capul în semn de grațitudine.

– Negreșit va ajunge la ea, răspuse Kei.

Surprinsă de gesturile protocolare ale tinerei, soția patronului făcu și ea o plecăciune adâncă, luând plicul cu amândouă mâinile, emoționată ca și cum i-ar fi fost încredințat un lucru de mare preț.

– Cât vă datorez? întrebă Kumi, apropiindu-se de casa de marcat și întinzând nota de plată.

Cu un gest elegant, Kei puse scrisoarea pe tejghea, luă nota de plată și începu să tasteze la casa de marcat. Deși nu e pe tejghea încă din prima zi de viață a cafenelei, casa de marcat de la Funiculi Funicula e cea mai bătrână dintre casele de marcat de generație veche care încă mai funcționează. Asemănătoare cu o mașină de scris, și-a găsit locul în cafenea la începutul Epocii Showa⁷. Corpulentă și grea – cântărește vreo patruzeci de kilograme –, e o pradă imposibilă pentru hoți, iar tastele ei protestează gălăgioase de câte ori sunt atinse.

– Ați comandat o cafea, pâine prăjită, orez cu curry și un parfait asortat..., spuse Kei și înregistrează prețurile apăsând pe tastele zgomotoase. Un pahar cu

băutură carbogazoasă ornată cu frișcă, o mini-pizza...

Kumi făcuse o consumație generoasă, mâncase mult. Kei deja începuse să bată al doilea bon de casă.

– O porție de pilaf cu curry, o porție de desert cu banane, frișcă și înghețată, apoi un șnițel cu sos de curry...

N-ar fi trebuit să citească cu voce tare ce consumase clienta, dar pe Kei nu o deranja ritualul. Bucurându-se ca o fetiță inocentă de jucăriile ei preferate, apăsă cu mult entuziasm tastele venerabilei casei de marcat.

– Apoi ați cerut o porție de gnocchi cu gorgonzola, paste cu pui și sos de smântână cu busuioc japonez...

– Am mâncat foarte mult, nu-i așa? ridică glasul Kumi, jenată că tânăra din fața ei citea cu voce tare tot ce ea comandase – de fapt, voia să-i spună că nu era nevoie să facă asta.

– Întocmai! Foarte mult! bombăni Fusagi, fără să-și ridice ochii din revistă.

Kei nu-l băgă în seamă, dar, auzindu-l, urechile lui Kumi începură să se înroșească.

– Cât costă? întrebă rușinată.

Se grăbise însă, căci Kei încă nu terminase de citit.

– Păi ați mai comandat și un mix de sendvișuri, chiftele de orez la grătar, a doua porție de orez cu curry, plus o cafea cu gheață... În total, zece mii două sute treizeci de yeni, răspunse Kei, privind-o cu ochii ei mari strălucitori, afișând un zâmbet plin de amabilitate.

– Vă rog, spuse Kumi, scoțând repede din portofel două bancnote.

– Mi-ați dat unsprezece mii de yeni, explică Kei, numărând banii ca o profesionistă.

Tasta pe care apăsă cu putere deschise cu un zdrăngănit sertarul cu bani.

– Restul dumneavoastră de șapte sute șaptezeci de yeni, zise întinzându-i banii lui Kumi care, rușinată, stătea cu capul plecat.

– Vă mulțumesc pentru tratație, a fost delicios meniul, spuse Kumi, mișcând ușor capul în semn de grațitudine.

Jenată de scena de adineaori, în care Kei citise cu voce tare tot ce consumase ea, se ridică pregătindu-se să iasă valvârtej din cafenea.

– O clipă, vă rog!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kumi, oprindu-se și întorcându-se spre Kei.

– Nu aveți... Kei coborî privirea în jos. Nu vreți să lăsați un mesaj pentru sora dumneavoastră? întrebă, agitându-și mâinile în aer.

– Nu cred că e nevoie. I-am scris o scrisoare, răspunse tânăra fără să se gândească de două ori.

– Înțeleg, răspunse Kei dezamăgită, lăsându-și în jos umerii.

– Ați putea totuși să-i transmiteți un mesaj scurt, continuă Kumi după câteva momente de tăcere, zâmbind, emoționată de grija pe care și-o făcea soția patronului.

– Sigur ca da, replică Kei luminându-se la față.

– Spuneți că mama și tata nu mai sunt supărați pe ea...

– Mama și tata nu mai sunt supărați, repetă Kei cu voce tare.

– Da, vă rog să-i spuneți așa...

– Așa am să fac, încuviință Kei, privind-o bucuroasă.

După ce se uită încă o dată la cafenea, Kumi ieși nu înainte să o salute politicos pe Kei, aplecând capul.

Ding-dong!

După ce se asigură că tânăra ieșise din clădire, Kei făcu o piruetă, se îndreptă spre tezgheaua casei de marcat și întrebă:

– Te-ai certat cu părinții?

– M-au dezmoștenit, răspunse Yaeko cu o voce răgușită, scoțând capul de sub tezghea.

– Ai auzit ce-a spus, da?

– Ce?

– Păi n-a zis că părinții tăi nu mai sunt supărați pe tine?

– Hm... Așa o fi? Rămâne de văzut...

Stând ghemuită prea mult timp, Yaeko ieși de sub tezghea cu spatele gârbovit ca o bătrânică, icnind și ținându-se cu mâna de șale. Ca de obicei, era o apariție țiptoare: păr ornat cu bigudiuri, un top cu imprimeu de leopard, o fustă mulată de culoare roz și sandale de plajă.

– Sora ta e tare cumsecade...

– Sigur, așa pare pentru cine nu o cunoaște, răspunse Yaeko gesticulând a lehamite.

Se așeză pe scaunul pe care șezuse Kumi, scoase o țigară din borseta cu imprimeu de leopard și o aprinse. Se uita la fuiorul de fum ieșind din țigară cu o privire care-i trăda un ciudat și rar moment de vulnerabilitate. Privea îi era pierdută în gol, gândurile îi rătăceau în zări îndepărtate.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Kei, trecând pe lângă ea și oprindu-se în spatele tejghelei.

– E ranchiunoasă, răspuse Yaeko în șoaptă, scoțând un fum gros.

– Ranchiunoasă? De ce? întrebă Kei făcând ochii mari.

– Asta mică n-a vrut să ducă mai departe afacerea familiei...

Văzând-o înclinându-și capul într-o parte, Yaeko își dădu seama că soția lui Nagare nu înțelese despre ce vorbea.

– Pensiunea tradițională... Despre asta vorbesc...

Părinții lui Yaeko și Kumi aveau o pensiune în stil arhitectonic tradițional japonez în Sendai, în prefectura Miyagi. Bătrânii hotărâseră să lase afacerea moștenire fetei celei mari, dar, după ce Yaeko fugi de acasă în urmă cu treisprezece ani, s-au răzgândit trecând afacerea pe numele lui Kumi. Încă erau binecuvântați cu o sănătate de fier, dar îmbătrâniseră, așa că cea mică gestiona totul în pensiune ca o adevărată patroană. După ce ajunsese legal proprietara pensiunii, Kumi își făcuse obiceiul să vină deseori în Tōkyō, ca să-și convingă sora mai mare să se întoarcă în Sendai.

– De nu știu câte ori i-am zis că nu am de gând să mă întorc acasă, dar se ține scai de mine și mă bate întruna la cap, explică Yaeko, îndoindu-și cele zece degete ca și cum ar fi numărat de câte ori Kumi încercase să o convingă. E puțin spus încăpățânată! se lamentă, exasperantă.

– Bine, dar nu-i nevoie să te ascunzi de ea...

– Nu vreau să-i văd...

– Ce?

– Mutra!

Uimită și neînțelegând nimic, Kei lăsă capul într-o parte.

– Scrie pe fața ei ce simte pentru mine! începu să explice nervoasă. Îmi poartă ranchiună! Crede că din cauza fugii mele de acasă a ajuns să fie proprietara pensiunii, o responsabilitate pe care n-a vrut să și-o asume. Vrea să mă întorc acasă ca să fie liberă, să se elibereze, mai bine zis. Asta scrie pe fața ei.

– Eu n-am văzut nimic scris pe fața ei, ripostă Kei serioasă.

– Las-o baltă, îi tăie vorba Yaeko, știind prea bine cât de indulgentă și credulă era Kei. E limpede ca lumina zilei că vrea să dea vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat! ridică tonul, scoțând un fum cu o grimasă plictisită.

Kei scutură din cap, neîncrezătoare.

– Uf, ce târziu s-a făcut! exclamă Yaeko pe un ton dramatic, strivind țigara în scrumieră. Fug să-mi deschid barul, zise ridicându-se de pe scaun și îndreptându-și spatele. Am stat ascunsă gârbovită trei ore, mă doare spatele de nu mai pot, se plânse, bătându-se singură peste șale.

Țâșni spre ieșire, clămpănind sandalele pe podea.

– A! Scrisoarea! tresări Kei, întinzându-i plicul.

– Arunc-o! răbufni Yaeko, fără să se uite la plic, gesticulând nervoasă din mâna dreaptă.

– N-o citești?

– Nu-i nevoie, îmi pot imagina ce a scris: „Mi-e greu să mă descurc singură cu treburile pensiunii. Întoarce-te, ai să înveți ce ai de făcut când ajungi acasă...” Chestii dintr-astea, spuse plictisită, scoțând portofelul gros cât un dicționar din borseta cu imprimeu care imita pielea de leopard. Pe curând!

Puse pe tejghea banii pentru cafea și ieși din cafenea în fugă ca și cum ar fi încercat să scape de ceva.

Ding-dong!

– S-o arunc? Cum a putut să-mi spună așa ceva? vorbi Kei de una singură, privind confuză plicul din mână.

Ding-dong!

Clopoțelul de la ușa de la intrare o trezi din reverie.

Ținând în mâini câteva sacoșe, Kazu intră în cafenea – fusese în oraș cu vărul ei, Nagare, ca să cumpere ingrediente pentru meniul cafenelei. Un mănunchi gros de chei, printre care era și cea a mașinii, zdrăngăneau atârinate de brelocul pus pe inelarul mâinii stângi. Îmbrăcată lejer, într-o pereche de blugi și un tricou simplu, nu semăna deloc cu chelnerița elegantă, cu papion și șorț lung, peste genunchi.

– Bună, Kazu! o întâmpină Kei cu blândețe, ținând scrisoarea în mână.

– Scuze... Am întârziat...

– Nu-i nimic! Nu am avut mulți clienți. A fost liniște.

—Mă schimb îndată! spuse Kazu, mai relaxată decât atunci când purta uniforma de chelneriță.

Își umezi buzele cu limba și dispăru în camera din spatele tejghelei.

– Unde e bărbatul meu? întrebă Kei cu voce tare, privind spre intrare.

Chiar dacă nu erau multe de cumpărat, întotdeauna Kazu ieșea la cumpărături împreună cu vărul ei. Patronul cafenelei era foarte pretențios când venea vorba de ingredientele alese pentru meniu. Atât de pretențios, încât de fiecare dată depășea cu mult bugetul – tocmai de aceea Kazu îl însoțea la cumpărături, ca să-i țină sub observație fiecare mișcare. De obicei, Kei se ocupa de cafea când cei doi erau plecați. Când nu găsea ingredientele pe care le căuta, Nagare se oprea în primul bar care îi ieșea în cale, vărsându-și năduful într-un pahar cu tărie.

– Mi-a spus că întârzie puțin, răspunse Kazu în doi peri, dincolo de ușa camerei.

– Pot să jur că iar s-a dus să bea!

– Îți iau locul imediat, zise Kazu scoțând capul pe ușă, simțindu-se vinovată că întârziase prea mult.

– Nemernicul! E incurabil! răbufni Kei, îmbufnată.

Dezumflându-și obrajii rotunzi ca două baloane, soția patronului dispăru în camera din spate.

În cafea rămăseseră femeia în rochie albă, care citea liniștită dintr-o carte, și Fusagi. Era o vară caniculară, dar amândoi beau cafea fierbinte. La Funiculi Funicula, dacă ai comandat o cafea fierbinte, ești servit din partea casei cu mai multe cafele. În plus, în cafeneaua în care e întotdeauna răcoare, cei doi puteau zăbovi cât de mult își doreau, savurând o cafea aburindă.

Nu dură prea mult și Kazu ieși îmbrăcată în uniforma de chelneriță. Vara era abia la început, dar afară erau deja peste treizeci de grade. Broboanele de sudoare se prelingeau pe fruntea ei, deși doar câteva zeci de metri despart parcare de ușa cafenelei.

– Uf! Ce cald e! se plânse Kazu, ștergându-și fruntea cu o batistă.

– Mă scuzați..., zise Fusagi, ridicând capul din revista deschisă pe masa la care ședea.

– Da? răspunse surprinsă chelnerița, pe o voce mai subțire decât de obicei.

– Îmi mai turnați niște cafea în ceașcă?

– A, da!

Kazu nu mai răspunde protocolar – părea că uitase că se schimbaseră de blugi și tricou. Fusagi o urmărește cu privirea până când tânăra intră în bucătărie. De fiecare dată când venea la cafenea, bărbatul se așeza pe același scaun. Dacă se întâmpla să găsească un alt client șezând pe locul său, prefera să iasă din cafenea decât să-și aleagă un alt scaun. Nu venea în fiecare zi la Funiculi Funicula. Își făcea apariția de două sau trei ori pe săptămână, de obicei după prânz. Comanda o cafea fierbinte, deschidea o revistă de călătorii – uneori își lua și notițe – citind din scoarță-n scoarță, fără să sară nici o pagină. Se ridică de pe scaun doar după ce termina de citit toată revista.

În cafenea se servea doar Mocca, făcută din boabele foarte aromate provenite din Etiopia. Aciditatea puternică a cafelei etiopiene nu era pe gustul tuturor clienților, dar Nagare, îndrăgostit de gustul ei, ținea musai ca doar Mocca să fie servită în Funiculi Funicula. Și lui Fusagi îi plăcea la nebunie Mocca, pe care o savura în cafeneaua cea mai potrivită ca să răsfoiască în tihnă o revistă despre călătorii.

Kazu ieși din bucătărie ținând într-o mână o carafă plină cu cafea fierbinte. Ajunsă la masa lui Fusagi, chelnerița ridică ceașca cu tot cu farfurioară. Fusagi obișnuia să o aștepte să-i umple ceașca fără să-și ridice ochii din revistă. Azi însă o fixa cu o privire ciudată.

– Mai doriți și altceva? îl întrebă tânăra zâmbind, simțind că Fusagi voia să întrebe ceva.

– V-ați angajat de curând aici? o întrebă, roșind la față și zâmbind timid.

– Da...

– Serios? replică puțin încurcat, bucuros că el, un client fidel al cafenelei, nu era o prezență neglijabilă pentru tânăra chelneriță.

Entuziasmul îi pieri repede și coborî iar privirea în revistă. Cu același chip inexpresiv, Kazu se întoarse la treburile sale. Nu avea mare lucru de făcut – trebuia doar să șteargă paharele și farfuriile cu un prosop înainte să le pună pe un raft. În timp ce dădea din mâini în spatele tejghelei, tânăra intră în vorbă cu Fusagi. În cafeneaua mică și strâmtă, nu era nevoie să ridici glasul ca să porți o conversație.

– Veniți deseori aici?

– Îhî...

– Ați auzit de legenda cafenelei noastre? O știți?

– Desigur, o știu foarte bine.

– Cunoașteți și zvonurile despre scaunul special?

– Absolut! răspuse Fusagi, sigur pe el.
– Să înțeleg că sunteți unul dintre clienții care doresc să se întoarcă în trecut?

– Da! replică bărbatul fără să ezite.
– Și ce vreți să faceți în trecut? îl întrebă Kazu, oprindu-se din treabă. A! Mă scuzați! spuse după doar câteva secunde, dându-și seama că puse o întrebare deplasată – de obicei, era discretă.

Lăsă capul în jos, începu să frece iar vesela, evitând privirea lui Fusagi. Bărbatul se uită la ea lung, apoi își ridică borseta din care scoase un plic cafeniu, simplu, cu colțurile îndoite – pesemne că-l purta cu el de mulți ani. Pe plic nu era scrisă nici o adresă. Ținându-l cu amândouă mâinile ca pe un lucru de mare preț, îl apropie de piept ca să-i atragă atenția lui Kazu.

– Ce aveți acolo? întrebă chelnerița, dând o nouă pauză mâinilor sale harnice.

– E pentru soția mea, răspuse bărbatul în șoaptă.
– E o scrisoare?
– Da...
– Pentru soția dumneavoastră?
– Da... Nu am reușit niciodată să i-o dau...
– Și vreți să vă întoarceți în ziua în care ar fi trebuit să-i dați scrisoarea?
– Da, răspuse bărbatul hotărât.
– Și unde e soția dumneavoastră acum?

Fusagi tăcu pentru o clipă.
– Păi..., începu să vorbească, în timp ce Kazu se uita în ochii lui, așteptând răspunsul. Nu știu unde e, continuă cu glas stins, scărpinându-se în creștet.

Auzindu-și propriul răspuns, Fusagi se crispă. Chelnerița nu spuse nimic.
– Dar am avut o soție, adăugă ca și cum voia să justifice de ce scrisese scrisoarea. O chema... Păi... Cum o chema? vorbea de unul singur, începând să se scarpine agitat cu un deget în creștet.

Întoarsă din camera din spatele tejghelei, Kei ascultase încordată conversația dintre Kazu și Fusagi.

– E ciudat... Nu-mi amintesc. Mă scuzați, spuse bărbatul râzând nervos.
– Nu-i nimic, nu vă faceți griji, răspuse chelnerița – chipul ei nu trăda empatia, dar nici calmul ei caracteristic.

Ding-dong!

– A! atât reuși să îngaime Kazu văzând-o pe Kōtake intrând în cafenea.

Asistenta medicală, care lucra la un spital din apropiere, se întorcea de la serviciu. Renunțase la uniforma cu care apărea de obicei în cafenea în timpul pauzelor. Era îmbrăcată într-o rochie-tunică largă, de culoarea măslinelor verzi, și pantaloni trei-sferturi mulați bleumarin, iar pe un umăr avea o geantă neagră. Cu o batistă lila își ștergea broboanele de transpirație de pe frunte. Aplecând ușor capul, le salută pe cele două femei de după tejghea și se apropie de masa lui Fusagi.

– Fusagi, și azi ai venit aici...

Bărbatul înălță capul și o privi confuz pentru o secundă, apoi fără să spună nimic coborî privirea.

Reacția ciudată o puse pe gânduri și, bănuind că se simțea rău, îl întrebă cu blândețe:

– Fusagi, te simți bine?

– Mă scuzați... Ne-am mai întâlnit undeva? o întrebă, ridicând privirea.

Zâmbetul cald dispăru de pe chipul femeii. Șocată, scăpă batista pe podea.

Suferind de Alzheimer în stadiu timpuriu, Fusagi avea pierderi de memorie. Boala duce la scăderea rapidă a celulelor neuronale. Atrofia creierului afectează capacitatea de gândire și provoacă schimbări de personalitate, făcând ca unii bolnavi să uite sau să-și amintească doar anumite momente – un simptom timpuriu cunoscut ca „demență sporadică”. În cazul lui Fusagi, simptomele indicau că uita cele mai recente întâmplări și că firea lui capricioasă începuse să se mai îmblânzească. Își amintise că avea o soție, dar uitase că femeia din fața lui, Kōtake, nu era nimeni alta decât soția lui.

– Nu... Nu cred că ne-am mai întâlnit, răspuse Kōtake cu glas stins, făcând doi pași înapoi.

Kazu o privea tăcută, Kei își lăsă chipul palid în jos. Dezarmată, Kōtake se întoarse și plecă ușor de lângă Fusagi, așezându-se pe scaunul din capătul cel mai îndepărtat al tejghelei. Abia atunci băgă de seamă că batista ei căzuse pe podea, dar se prefăcu că nu era a ei. Fusagi văzu batista la picioarele sale, se aplecă și o ridică, uitându-se pierdut la ea preț de câteva secunde. Se ridică și se apropie de scaunul pe care ședea Kōtake.

– Iertați-mă, dar de ceva timp încoace am început să uit îngrozitor de mult, spuse lăsând capul în jos.

– Nu face nimic, răspuse femeia fără să-l privească în ochi, luând cu mâna tremurândă batista pe care Fusagi i-o întinse.

Resemnat, bărbatul lăsă din nou capul în jos și se întoarse la masa lui mergând încet, cu pași nesiguri. Nici după ce se așeză pe scaun nu-și găsi liniștea. Răsfoia revista, scărpinându-se agitat în creștet. La un moment dat, întinse o mână și ridică ceașca de pe masă, sorbind o înghițitură din cafeaua pe care tocmai i-o turnase Kazu.

– S-a răcit, mormăi indignat.

– Să vă torn alta fierbinte? îl întrebă chelnerița.

– Plec acasă, zise hotărât, ridicându-se brusc de pe scaun, închizând revista și strângându-și cu mișcări rapide lucrurile împrăștiate pe masă.

Rămasă încremenită pe scaun, Kōtake privea într-un punct fix pe podea, strivind batista în pumnul pus pe un genunchi.

— Cât costă consumația? întrebă Fusagi ajuns la casa de marcat, întinzând nota de plată.

– Trei sute optzeci de yeni, răspunse Kazu apăsând pe tastele casei de marcat și trăgând cu coada ochiului la Kōtake.

– Trei sute optzeci de yeni..., repetă Fusagi, scoțând dintr-un portofel uzat din piele o bancnotă. Vă dau o mie de yeni, spuse întinzând bancnota.

– Da, mi-ați dat o mie de yeni, confirmă chelnerița, bătând pe taste.

Din când în când, Fusagi se uita la Kōtake. Nu o recunoscuse, dar așteptând agitat să primească restul, își plimba nerăbdător privirea prin cafenea.

– Restul dumneavoastră de șase sute douăzeci de yeni...

Fusagi întinse repede mâna ca să-și ia restul.

– Mulțumesc pentru cafea, spuse încordat ca și cum s-ar fi simțit vinovat și ieși cu pași grăbiți din cafenea.

Ding-dong!

– Vă mulțumim, vă mai așteptăm...

Femeile din cafenea rămaseră tăcute după plecarea lui Fusagi. Doar cea în rochie albă continua să citească, detașată și calmă ca și cum nimic nu se întâmplase. Fără nici o muzică de fundal, cafeneaua era animată doar de ticăitul vechilor orologii și de foșnetul paginilor pe care femeia în rochie albă le întorcea din când în când.

– Doamna Kōtake, sparse Kazu liniștea apăsătoare.

Neștiind ce cuvinte ar fi potrivite în astfel de situații, chelnerița se opri brusc.

– Nu vă îngrijorați, încercă femeia să le liniștească pe Kazu și Kei, zâmbindu-le. Sunt de mult pregătită pentru așa ceva, știam că va veni și ziua asta...

Atmosfera încărcată cu emoții dureroase o făcu pe Kōtake să-și lase capul în jos neputincioasă, făcând din nou loc liniștii copleșitoare. Mai demult, chiar ea le explicase lui Kei și Kazu boala de care suferea Fusagi. Și Nagare, și Yaeko știau totul. Kōtake își imaginase că va veni ziua în care Fusagi nu-și va mai aminti deloc cine era ea. „Chiar dacă nu va mai ști cine sunt, voi continua să-l îngrijesc ca... asistenta lui personală. Sunt asistentă medicală și voi putea avea grijă de el...“, obișnuia să-și spună, încercând să se pregătească sufletește. Kazu și soția patronului o strigară „doamna Fusagi“, dar de când bărbatul se îmbolnăvisese, îi spuneau pe numele de dinainte de căsătorie ca să nu-l tulbure și mai mult pe Fusagi.

Primele semne ale instalării Alzheimerului avansează diferit de la pacient la pacient, în funcție de vârstă, sex, cauza bolii și tratament. La Fusagi, boala avansa mai rapid decât la alți pacienți.

Șocată să descopere că soțul ei uitase cine e ea, Kōtake era copleșită de liniștea apăsătoare din jurul ei. Întoarse capul să o vadă pe Kei, dar aceasta dispăruse în bucătărie. Soția lui Nagare se întoarse de îndată, ținând în mâini o sticlă mare cu sake, de un litru și opt sute de mililitri.

– Ne-a dăruit-o un client, spuse, trântind veselă pe teighea sticla pe a cărei etichetă scria *Șapte fericiri*. Vrea careva o gură? întrebă cu ochii roșii de plâns, zâmbindu-i lui Kōtake.

Gestul neașteptat al lui Kei risipi puțin atmosfera apăsătoare și încordarea celor trei femei.

– Aș gusta puțin, spuse Kōtake – era nehotărâtă, dar nu voia să rateze șansa de a savura un sake bun.

Îi era recunoscătoare lui Kei că schimbase atmosfera din cafenea. Știa prea bine că soția patronului avea o fire imprevizibilă, dar nu se aștepta să experimenteze ieșirea tumultuoasă chiar în acel moment. Fără îndoială, simțise ceea ce Yaeko de multe ori spunea: „Kei are talentul genial de a ști cum să trăiască o viață fericită“.

Descumpănită până mai adineaori, Kei o privea acum pe Kōtake cu ochi mari, strălucitori și veseli. Uitându-se în ochii ei, soția lui Fusagi simțea în suflet o liniște inexplicabilă.

– Mă duc să caut niște gustări care să meargă bine cu sake-ul, zise Kazu, dispărând într-o clipă în bucătărie.

– Să-l încălzesc? întrebă Kei.

– Nu-i nevoie...

– Atunci ți-l servesc rece, răspuse soția lui Nagare, desfăcând repede capacul sticlei și turnând sake-ul în paharele aranjate pe tejghea.

„Oare cât are de gând să-mi dea să beau?“ se întrebă Kōtake, chicotind. Kei împinse mai aproape de femeie un pahar în care turnă sake până în buza paharului.

– Mulțumesc, spuse Kōtake, forțându-se să zâmbească.

Kazu ieși din bucătărie cu o conservă cu murături.

– Altceva mai bun pentru sake nu am găsit...

– E de-ajuns, răspuse Kei, dându-i chelneriței o farfurioară.

Kazu aranjă murăturile pe farfurioară și pregăti trei furculițe mici.

– Eu am altă preferință, zise soția lui Nagare, scoțând din frigiderul de sub tejghea o cutie cu suc de portocale din care turnă într-un pahar de sticlă, cât pe ce să dea pe dinafară.

Abținându-se să râdă, Kōtake întinse mâna spre paharul cu sake.

Cele trei femei nu știau mare lucru despre sake-ul japonez. Kei le invitase pe Kazu și Kōtake să guste din licoare, dar ea nu se atingea deloc de alcool – tocmai de aceea alesese sucul de portocale. Judecând după eticheta de pe sticlă, dacă beai din conținutul ei puteai ajunge să cunoști șapte feluri de fericire. *Șapte fericiri* e un sake excepțional, incolor și transparent.⁸ Necunoscătoare ale caracteristicilor sakeului japonez, cele trei femei au ignorat nuanța ușor albăstruie și aroma fructată a băuturii de foarte bună calitate pe care o savurau. Alunecând de minune pe gât, licoarea le făcea să simtă gustul fericirii, întocmai cum promitea eticheta.

În timp ce se bucura de aroma dulce a tăriei, Kōtake își aduse aminte de ziua toridă de vară, în urmă cu cinci ani, când intrase pentru prima oară în cafeneaua Funiculi Funicula. Japonia era măturată de un val de caniculă. Analizate cu patimă la emisiunile de la posturile de televiziune, temperaturile record care se înregistrau în fiecare zi erau puse pe seama încălzirii globale. Cum rareori se întâmpla ca zilele lor libere să coincidă, Kōtake profită de minune și îl luă pe Fusagi la cumpărături. Iritat de canicula înăbușitoare, bărbatul îi sugeră să se adăpostească într-un loc răcoros. Dar nu erau singurii care vâneau un refugiu răcoros – așa se face că

nu găsiseră nici un scaun liber în toate cafenelele și restaurantele care le-au ieșit în cale.

La un moment dat, pe o alee laterală, au văzut un mic banner pe care scria numele cafenelei: *Funiculi Funicula* – titlul unui cântec pe care cândva Kōtake obișnuia să-l fredoneze. În ciuda trecerii timpului, nu uitase ritmul melodic, ba chiar își amintise că unul dintre versuri era despre escaladarea unui vulcan. În plină caniculă, imaginea lavei roșii încinse o făcu pe Kōtake să transpire și mai mult. Rotunde ca niște mărgele, broboanele de sudoare i se scurgeau pe frunte. Când au deschis ușa grea de lemn a cafenelei au avut o surpriză: înăuntru era răcoare, iar clinchetul clopoțelului – *ding-dong!* – atârnat de ușă îi făcură să se simtă ca acasă. În cafeneaua mică și îngustă, cu trei mese cu câte două scaune aranjate în mijloc și alte trei scaune înșiruite în fața tejghelei, nu era decât o singură clientă, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, așezată la masa cea mai îndepărtată de intrare. Cu puțin noroc, descoperiseră un loc retras neștiut pesemne de prea multă lume. „Ce bine e aici!“ spuse ușurat Fusagi, așezându-se la masa cea mai apropiată de intrarea în cafenea. Comandă de îndată o cafea cu gheață chelneriței care puse pe masă pahare cu apă rece. Kōtake ceru și ea o cafea cu gheață și se așeză pe scaunul de pe partea opusă a mesei, chiar în fața soțului ei. Jenat de apropierea dintre ei doi, bărbatul se ridică și se așeză pe un scaun de la tejgheaua casei de marcat. Știind prea bine că așa obișnuia să se comporte soțul ei, Kōtake nu se supără. Era mirată că găsisse o cafenea atât de liniștită în apropierea spitalului unde era angajată.

Coloanele impunătoare și bârnele din lemn care brăzdau tavanul erau maronii și străluceau precum coaja castanelor, iar pe un perete erau trei orologii vechi. Kōtake nu era specialistă în obiecte de anticariat, dar și-a dat seama pe loc că erau dintr-o altă epocă. Petele apărute de-a lungul timpului pe pereții acoperiți cu un strat de argilă de culoarea făinii din boabe de soia prăjite – o nuanță caldă, de bej palid – învăluiau cafeneaua într-o aură retro, foarte liniștitoare. Afară era zi, dar în cafeneaua fără ferestre timpul încremenise sub lumina de culoarea sepiei a lămpilor – era o atmosferă retro, relaxantă.

Atât de răcoare era în cafenea, încât Kōtake căută cu privirea un aparat de aer condiționat. Nu găsi nimic ce ar fi semănat cu o instalație modernă, ci doar un singur ventilator atârnat de tavan, rotindu-și leneș paletele din lemn. Vrând să deslușească misterul aerului răcoros, îi întrebă pe Nagare și

Kei, dar cei doi soți i-au dat amândoi același răspuns neconvingător: „Așa a fost dintotdeauna...”

Asistenta medicală se îndrăgosti de atmosfera cafenelei, de patron și soția acestuia și de ceilalți clienți. Atât de mult îi plăcu la Funiculi Funicula, încât își făcuse obiceiul să-i treacă pragul în fiecare pauză de masă.

– No...

Kazu se pregătea să spună *Noroc!*, dar brusc se opri, făcând o grimasă vinovată – simți că nu era cuvântul potrivit.

– Nu avem nimic de sărbătorit, așa e? întrebă descumpănită.

– Lasă, Kazu! Nu-i nevoie să ne înecăm singure corăbiile! răspuse Kei, uitându-se îngrijorată la chipul lui Kōtake.

– Îmi pare rău, e vina mea..., spuse asistenta, apropiindu-și paharul de cel al lui Kazu.

– Nici pe departe! o liniști chelnerița.

Kōtake zâmbi și ciocni paharul cu Kazu. Clinchetul neașteptat de optimist al paharelor de sticlă răsună între pereții micii cafenele de la subsol.

Asistenta luă o înghițitură din *Șapte fericiri* și dulceața delicată a licorii îi copleși papilele gustative.

– De o jumătate de an încoace, mă strigă pe numele de domnișoară, începu să se destăinuie, vorbind rar. Memoria începe să-l lase, amintirile i se șterg din minte una câte una... Și eu dispar din amintirile lui... Încet, încet...

Kōtake râse nervos.

– Dar sunt de mult pregătită sufletește pentru ziua în care mă va uita de tot, continuă în șoaptă.

Ochii lui Kei se umplură de lacrimi.

– În fine, totul e bine! Serios! adăugă precipitată, gesticulând resemnată. La urma urmei, sunt asistentă! Chiar dacă am să dispar din amintirile lui, am să rămân în viața lui ca asistenta care îl îngrijește. Sunt aici pentru el, spuse cu hotărâre.

Părea că se preface curajoasă și puternică, dar ea chiar era curajoasă și nu se mințea. Își spunea că încă putea să-i fie alături tocmai pentru că era

asistentă medicală. Kazu se uita inexpresivă la paharul cu care se juca pe tejghea, iar din ochii lui Kei începură să curgă lacrimi.

Din spatele asistentei se auzi un zgomot ciudat: femeia în alb închise cartea pe care o citea. Kōtake întoarse capul și o văzu punând pe masă volumul închis, de marginea căruia atârna un semn de carte. Scoase o batistă din poșeta albă, se ridică și se îndreptă spre toaletă, pășind fără să facă zgomot. Dacă nu ar fi auzit când a închis cartea, nici una dintre femei nu ar fi băgat de seamă că dispăruse de pe scaunul ei.

Atentă, Kōtake îi urmărea fiecare mișcare, iar Kei trase cu coada ochiului la ea. Kazu însă o ignoră, sorbind din sake-ul celor șapte fericiri. Pentru chelneriță și soția lui Nagare, scena nu era neobișnuită.

– A! Apropo de doamna în alb – asistenta cunoștea povestea scaunului special –, de ce oare vrea Fusagi să se întoarcă în trecut? întrebă în șoaptă, privind insistent locul eliberat de cititoarea pasionată.

Înainte să-i apară simptomele bolii Alzheimer, Fusagi nu crezuse cătuși de puțin în poveștile despre întoarcerea în timp. „Prostii! Niște prostii!“ spuse bărbatul, care nu credea deloc în fantome și fenomene paranormale, atunci când Kōtake îi povesti entuziasmată despre zvonul că la Funiculi Funicula te poți întoarce în trecut. După ce începu să aibă pierderi de memorie, Fusagi cel neîncrezător venea la cafenea, așteptând ca femeia în rochie albă să se ridice de pe scaun. Când află ce face soțul ei, lui Kōtake nu-i veni să creadă. Odată cu agravarea simptomelor, personalitatea bolnavilor de Alzheimer se schimbă, iar Fusagi nu făcea excepție, ajungând așa cum nu fusese niciodată: absent și rupt de realitate. Știind toate acestea, lui Kōtake nu i se păru ciudat că soțul său credea în ceva de care se îndoie până să se îmbolnăvească, dar tot nu înțelegea pentru ce voia să se întoarcă în timp. Curioasă, l-a întrebat de mai multe ori, dar de fiecare dată a auzit același răspuns: „E secret“.

– Mi-a spus că vrea să vă dea o scrisoare, răspunse Kazu ca și cum i-ar fi citit gândurile asistentei.

– Mie?

– Da.

– O scrisoare?

– A spus că niciodată nu a avut curajul să v-o dea.

– Deci acesta e motivul, spuse Kōtake după câteva clipe de tăcere, pe un ton rece ca și cum nimic din ce auzise nu avea legătură cu ea.

Văzând-o brusc atât de distantă, pe chipul chelneriței apăru o umbră de neliniște. Se întreba în sinea ei dacă nu cumva a fost lipsită de discreție și delicatețe. Răceala lui Kōtake nu avea nimic de-a face cu felul în care îi vorbise Kazu. Pur și simplu nu credea că Fusagi era în stare să-i scrie o scrisoare – de fapt, soțul ei nu prea știa să citească și să scrie.

Fusagi crescuse într-un sat, în vremuri în care zonele rurale erau abandonate în fiecare zi de tot mai mulți locuitori. Sărăcia în care se zbătea familia în care venise pe lume l-a forțat încă din copilărie să muncească în atelierul părinților, de prelucrare a algelor. Băiatul care rareori trecea pragul școlii învățase doar scrierea în silabarul japonez² și câteva ideograme chinezești, pe care orice copil le învață în primii ani la școala primară. Un prieten comun le-a făcut cunoștință – ea avea douăzeci și unu de ani, el, douăzeci și șase. Erau timpuri în care, fără telefoane mobile, oamenii țineau legătura doar prin telefoane publice și scrisori. Și Kōtake, și Fusagi comunicau doar prin scrisori fiindcă, visând să ajungă maestru în aranjarea grădinilor interioare, bărbatul era nevoit să locuiască în atelierul în care muncea.

După ce Kōtake a fost admisă la școala de asistente medicale, se vedeau din ce în ce mai rar, dar chiar și așa continuau să-și scrie scrisori. Femeia obișnuia să-i scrie despre tot și toate. I-a scris despre ea și ce se întâmpla la școala de asistente, i-a scris impresiile despre cărțile pe care le citea, i-a împărtășit ce-și dorea să facă în viață. Scria despre tot ce era viața ei, de la întâmplări mărunte și banale la momente serioase, descriind în amănunt ce simțise și cum reacționase.

La scrisorile sale, care nu de puține ori s-au întins și pe zece pagini, răspunsurile lui Fusagi erau laconice. De obicei, îi trimitea o pagină pe care scria doar o propoziție – „A fost interesantă scrisoarea ta“ sau „Am înțeles ce-ai vrut să-mi spui“. La început, tânăra Kōtake crezuse că, ocupat fiind cu munca, Fusagi nu avea timp să scrie răspunsuri mai lungi. Văzând că bărbatul continua să-i trimită aceleași epistole foarte scurte, tânăra ajunsese la concluzia că nu o plăcea. Într-o zi, i-a scris să nu se forțeze să-i răspundă la scrisori dacă nu e interesat de ea, avertizându-l că dacă nu va primi nici un răspuns mai lung de o propoziție, ea va pune capăt corespondenței și nu-i va mai scrie niciodată.

Fusagi obișnuia să-i răspundă în cel mult o săptămână, dar după mesajul dur pe care îl primise, timp de o lună nu a dat nici un semn de viață. A fost un șoc pentru Kōtake. E drept, scrisorile lui erau foarte scurte, dar niciodată nu lăsau impresia că fuseseră scrise din obligație sau din politețe. Dimpotrivă, răspunsurile lui Fusagi erau scrise simplu, direct, dezvăluindu-l așa cum era el cu adevărat. Kōtake încă îi mai aștepta răspunsul. Trecuse o lună și jumătate de când îi scrisese că va renunța să mai corespundeze cu el, dar ea era cea care nu putea renunța.

Într-o zi, după două luni de la ultima ei scrisoare, primi răspunsul lui Fusagi: „Hai să ne căsătorim!“ Singura propoziție pe care bărbatul o scriso pe hârtie topi inima tinerei, făcând-o să simtă ce nu simțise niciodată în viața ei. Îi era greu să răspundă scrisorii în care tânărul își arăta sentimentele, dar, în cele din urmă, îi scrise și ea, la fel de scurt: „Așa o să facem!“

Când mai târziu a aflat că Fusagi abia putea să citească și să scrie, l-a întrebat cum de reușise să-i înțeleagă scrisorile atât de lungi pe care i le trimisese, pline de ideograme pe care el nu știa să le deslușească. Bărbatul i-a răspuns că încerca să înțeleagă mesajul, uitându-se superficial la scrisul ei. Când, însă, primi ultima ei scrisoare, simți că ceva important îi scapă. Întrebând mai multe cunoștințe despre fiecare cuvânt pe care nu știa să-l citească, îi luă două luni să-i scrie răspunsul.

Pe chipul lui Kōtake se citea îndoială.

– E un plic de culoare cafenie... Cam atât de mare, spuse Kazu desenând în aer mărimea plicului.

– Plic cafeniu?

Culoarea se potrivea cu gustul lui Fusagi, dar chiar și așa, Kōtake nu bănuia ce ar fi conținut.

– Să fie o scrisoare de dragoste? întrebă Kei, privind-o cu ochii ei mari, strălucitori și angelici.

– A, nu! Nici pomeneală! răspunse asistenta, scuturând din mână.

– Și dacă e o scrisoare de dragoste? Ce aveți de gând să faceți? o iscodi Kazu, afișând un zâmbet ciudat.

Chelnerița nu obișnuia să intre în viața privată a nimănui, dar încerca să risipească atmosfera posomorâtă prin „teoria scrisorii de dragoste“.

– Aș vrea să o citesc... De ce nu? răspuse Kōtake încurcată, mușcând totuși din momeala chelneriței, pesemne ignorând că soția patronului și Kazu nu știau că Fusagi cu greu scria și citea.

Nu mințise – dacă Fusagi îi scrisese o scrisoare de dragoste, nimic nu ar fi reținut-o să o citească.

– Ce-ar fi să te întorci ca să-i citești scrisoarea? îi propuse soția lui Nagare.

– Ce-ai spus? întrebă Kōtake, privind-o mirată.

– Vorbești serios, Kei? întrebă Kazu, punându-și repede paharul pe tejghea și apropiindu-se de ea.

– Absolut! Trebuie să citească scrisoarea! răspuse Kei hotărâtă.

– Stai puțin, Kei..., îngăimă Kōtake, încercând să oprească entuziasmul soției patronului.

– Dacă Fusagi ți-a scris o scrisoare de dragoste, trebuie să o citești! îi spuse Kei gâfâind, ignorându-i ezitarea.

Nimeni nu o putea opri pe soția lui Nagare, ferm convinsă că Fusagi scrisese un mesaj de dragoste. Cunoscând-o de mult timp, Kōtake știa prea bine că nu-i putea schimba părerea. Kazu asculta încordată conversația dintre cele două femei și nu putu decât să ofteze și să schițeze un zâmbet.

Căzută pe gânduri, Kōtake întoarse din nou capul spre scaunul femeii în rochie albă. Auzise de zvonul că la Funiculi Funicula te puteai întoarce în trecut, știa că pentru asta trebuiau respectate tot felul de reguli ciudate, însă niciodată nu se gândise că și ea ar putea face o călătorie în timp – adevărul e că doar pe jumătate credea în legenda despre cafenea. Dacă zvonul s-ar fi dovedit a fi adevărat, era dornică să se întoarcă în timp, fiindcă mai mult decât orice voia să afle ce scrisese Fusagi în scrisoare. Dacă ce-i spusese Kazu nu era o minciună, dacă s-ar fi putut întoarce la ziua în care soțul ei nu reușise să-i înmâneze scrisoarea, atunci mai rămăsese un licăr de speranță s-o primească.

Însă nici o presupunere nu reușise să o liniștească și să-i spulbere îndoiala. Se întreba dacă era bine să se întoarcă și ea în trecut, după ce aflase că dorința lui Fusagi era să ajungă din nou în ziua în care nu putuse să-i dea scrisoarea. Avea îndoieli, nu știa dacă era bine să fie și ea în trecut. Trase adânc aer în piept, încercând să judece rațional, nu emoțional. Prima regulă îi spunea că nimic nu s-ar fi schimbat în prezent, chiar dacă s-ar fi întors în trecut ca să primească scrisoarea de la Fusagi.

– Nimic nu o să se schimbe din prezent, zise repede Kazu, ghicindu-i îndoielile.

Inima lui Kōtake începu să bată cu putere. Înțelese din vorbele chelneriței că întoarcerea sa în trecut nu ar fi schimbat cu nimic hotărârea lui Fusagi. Ca să-și facă curaj, asistenta goli paharul cu *Șapte fericiri* și oftă adânc.

– Așa e, nu pot schimba nimic din prezent, spuse în șoaptă, punând pe tejghea paharul gol. Dar dacă scrisoarea de dragoste e pentru mine, n-aș greși cu nimic dacă aș citi-o, așa e?

„Scrisoare de dragoste“ era cuvântul potrivit prin care încerca să scape de sentimentul de vinovăție care o apăsa. Voind să-i arate că era într-un acord, Kei dădu din cap și o imită: bău sucul de portocale dintr-o suflare și pufni zgomotos, umflându-și nările. Kazu nu urmă ritualul celor două femei, ci puse încet paharul pe tejghea și se îndreptă spre bucătărie pășind ușor.

Kōtake stătea în picioare în fața scaunului special pentru călătoria în timp. Simțindu-și sângele fierbând în vene, își strecură corpul între scaun și masă și se așeză. Picioarele curbate, designul elegant, spătarele și șezuturile tapițate cu o stofă de un verde ca al mușchiului din pădure dădeau scaunelor din cafenea un aer retro. Asistenta începu să vadă totul cu alți ochi: scaunele nu i se mai păreau vechi, iar curățenia obișnuită din cafenea sclipea până și în cel mai mic ungher. Deschisă la începutul Epocii Meiji, în urmă cu mai bine de o sută de ani, cafeneaua nu mirosea deloc a mucegai.

– Ooo! exclamă admirativ Kōtake – știa prea bine că Funiculi Funicula nu ar fi sclipit dacă cineva nu și-ar sacrifica mult timp pentru curățenie în fiecare zi.

Întoarse privirea și o văzu pe Kazu stând alături de masă, straniu de calmă. Pe tava de argint era o ceașcă albă, dar o cafetieră mică, de argint, luase locul carafei de sticlă, pe care o folosea când servea clienții obișnuiți. Inima asistentei începu să bată cu și mai multă putere când văzu chipul chelneriței: nu mai avea nimic din aerul de adolescentă pe care îl afișase înainte, ci emana o frumusețe misterioasă și era intimidant de sobră și protocolară.

– Cunoașteți regulile, da? o întrebă pe Kōtake pe un ton blând, dar distant.

Asistenta recapitulă în grabă regulile întoarcerii în timp. Prima: era foarte important ca persoana pe care dorea să o întâlnească în trecut să fi vizitat

cafeneaua. „Hm... Dacă nu ar avea pe cine să vadă în trecut, degeaba ar veni aici din toate colțurile țării japonezii care au aflat de zvonul întoarcerii în timp. Fusagi a fost aici de multe ori, așa că prima regulă nu-mi pune probleme“, își spune Kōtake în sinea ei. Îndeplinea și a doua regulă, cea care avertizează doritorii că nu pot schimba prezentul – chiar dacă ar primi în trecut scrisoarea de la Fusagi, tot nu ar schimba ce i se întâmpla acum. Și nu era vorba doar despre scrisori. Dacă s-ar fi descoperit un tratament revoluționar pentru Alzheimer și ar fi fost dat soțului ei într-un moment din trecut, tratamentul nu ar îmbunătăți starea lui de sănătate din prezent. Lui Kōtake cea de-a doua regulă i se păru de-a dreptul nemiloasă. Auzise că, o dată pe zi, femeia în alb se duce la toaletă, eliberând astfel scaunul special care te trimite în trecut – a treia regulă –, însă nimeni nu știe în ce moment al zilei se ridică de pe scaun. Fusesse o simplă coincidență că s-a dus la toaletă exact când Kōtake era în cafenea. Nu știa dacă era sau nu adevărat, dar aflase că femeia te blestemă dacă încerci să o dai jos de pe scaun cu forța. Coincidență sau nu, asistenta medicală se simțea o norocoasă. Mai era o regulă absurdă, a patra, care îți interzice să te ridici de pe scaun cât ești în trecut. Asta nu însemna că nu-ți mai poți mișca fundul pe scaun, dar, dacă te ridici, ești trimis cu forța înapoi în prezent. Cafeneaua e la subsolul unei clădiri, prin urmare telefoanele mobile nu au semnal, așa că nu poți lua legătura cu cineva care e în afara cafenelei. Dacă nu ai voie să te ridici de pe scaun înseamnă că nu poți părăsi cafeneaua – „o regulă cu adevărat îngrozitoare“, gândi Kōtake.

Știa că micii cafenele i se dusesse numele după ce, cu ani în urmă, începuse să circule zvonul despre legenda urbană a călătoriei înapoi în trecut. Ajunsă celebră, cândva nu mai făcea față clienților doritori să se întoarcă în timp. „Cu atâtea reguli ciudate și absurde, nu-i de mirare că acum nu mai vin mulți clienți aici...“

– Trebuie să beau toată cafeaua înainte să se răcească, nu-i așa? întrebă Kōtake, observând răbdarea cu care Kazu aștepta răspunsul ei.

– Da.

– Mai sunt și altele?

Kōtake recapitulă în minte toate regulile, dar ar fi vrut să afle cum avea să se întoarcă la *acea* zi, la momentul potrivit.

– Concentrați-vă și imaginați-vă ziua în care doriți să vă întoarceți, îi răspunse Kazu, citindu-i gândurile.

– O imagine? repetă Kōtake neîncrezătoare – sugestia chelneriței i se păru ambiguă.

– Ziua pe care soțul nu a putut s-o uite, ziua în care s-a gândit să vă trimită scrisoarea, ziua în care a venit aici, ținând în mână plicul, îi explică simplu Kazu, fără să-i dea detalii inutile.

– O zi pe care nu a putut să o uite, scrisoarea, ziua în care a venit aici..., repetă Kōtake, încercând să deseneze în minte imaginile.

Ziua pe care Fusagi nu a uitat-o ar fi putut fi o zi de vară, în urmă cu trei ani, bănuia Kōtake, când încă nu apăruseră primele simptome ale bolii Alzheimer. Cât despre ziua în care a voit să-i dea scrisoarea..., cam greu de imaginat, pentru că ea nu primise scrisoarea. Ar fi fost absurd să se întoarcă cu o zi înainte de ziua în care Fusagi i-a scris scrisoarea. Confuză, Kōtake își spuse că mai bine încearcă să și-l imagineze scriind scrisoarea. În fine, cea de-a treia zi, în care Fusagi a venit în cafenea cu plicul... să-și imagineze o astfel de zi era foarte important pentru ea. Chiar dacă s-ar întoarce în trecut și l-ar întâlni pe Fusagi, nimic nu ar mai avea sens dacă soțul ei nu ar avea scrisoarea cu el. Știa însă că el obișnuia să-și pună lucrurile importante în borseta neagră de care nu se despărțea niciodată. Dacă i-ar fi scris o scrisoare de dragoste, atunci cu siguranță nu ar fi lăsat-o acasă. Ar fi ascuns-o bine ca să nu o descopere Kōtake, în borseta neagră pe care o lua cu el peste tot. Nu știa nimic despre ziua în care avea de gând să-i dea scrisoarea, dar borseta neagră era indiciul perfect al posibilității de a afla ceva. Asistenta se concentrează, încercând să și-l imagineze purtând borseta preferată.

– Sunteți pregătită? întrebă Kazu cu blândețe, aproape șoptind.

– Numai puțin, vă rog! răspunse Kōtake, trăgând adânc aer în piept. Deci: o zi cu mine pe care nu a uitat-o, scrisoarea, ziua în care a venit la cafenea cu plicul..., repetă încet incantația, încercând să-și imagineze din nou fiecare scenă. Destul cu nehotărârea! Sunt pregătită! îi zise lui Kazu, privind-o în ochi.

Chelnerița încuviință, dând ușor din cap, puse ceașca goală în fața asistentei și ridică ușor cu mâna dreaptă cafetiera de pe tava de argint. Elegante și rivalizând cu grația mișcărilor unei balerine, gesturile ei erau întruchiparea frumuseții și a cumpătării bine calculate.

— Nu uitați, vă rog, îi șopti lui Kōtake, lăsând privirea în jos. Beți cafeaua înainte să se răcească...

Ecoul cuvintelor tinerei răsună între pereții micii cafenele, iar Kōtake simțea cât de copleșitoare era atmosfera din jurul său. Ca într-o ceremonie solemnă, Kazu începu să toarne cafeaua în ceașcă. Prin gura de la capătul gâtului cafetierei de argint se văzu un fir subțire de lichid negru ca smoala, curgând liniștit, în contrast cu gălgâitul gălăgios al cafelei turnate dintr-o carafă cu gura generoasă. Tăcută, cafeaua umplea încet ceașca albă. Era pentru prima dată când Kōtake vedea cafetiera de argint. Mult mai mică decât cele pe care le văzuse în alte cafenele, era rezistentă, atrăgătoare și cu un design rafinat. „Și cafeaua trebuie să fie la fel de specială pe cât e cafetiera“, își spuse Kōtake în gând.

Din ceașca plină cu cafea se ridică un fuior de abur și, odată cu el, totul din jur începu să se distorsioneze și să unduiască. „E doar o iluzie“, își spuse asistenta. „Nu cumva paharul cu cele «șapte fericiri» își face efectul tocmai acum?“ Se înșela, fiindcă ce urmă fu mult mai puternic decât o simplă amețală. Trupul îi șerpuia prin aer până când se transformă în aburul ce ieșea din ceașca cu cafea. Totul din jurul ei se unduia pe verticală, curgând ca un fluid. Învăluindu-i corpul metamorfozat într-un fuior de abur de cafea, timpul se grăbea spre trecut. Închise ochii, dar nu de teamă. Dacă era adevărat că putea ajunge din nou în trecut, voia să fie pregătită sufletește.

S-a întâmplat cu doi ani în urmă, la sfârșitul verii. Era seară și îl aștepta să se întoarcă de la muncă, pregătind cina. Când i-a spus „M-am rătăcit“, Kōtake și-a dat seama că ceva i se întâmplase soțul ei. Fusagi era maestru în aranjarea grădinilor interioare, o meserie care nu se rezumă doar la tăierea crengilor și aranjarea arbuștilor. Importante sunt echilibrul și armonia – o grădină nu trebuie să fie nici prea sofisticată și opulentă, dar nici prea banală. „Cea mai importantă e calea de mijloc, nici prea mult, nici prea puțin“, obișnuia să spună mereu bărbatul ei. Începea să lucreze când răsărea soarele și se oprea doar la asfințit. Se întorcea imediat acasă, doar dacă nu-i mai rămânea ceva important de făcut. Când nu era de gardă noaptea la spital, soția îl aștepta ca să ia cina împreună. În acea seară, soarele asfințise de mult, dar el încă nu ajunsese acasă. Lui Kōtake i se păru

ciudat că întârzie, dar bănuia că se duse să bea un pahar împreună cu colegii de serviciu.

Apăru la ușa casei două ore mai târziu. De obicei suna de trei ori la sonerie – era semnalul lor comun –, dar în acea seară nu apăsă pe sonerie. Kōtake auzi clanța rotundă învârtindu-se și un glas de după ușa: „Eu sunt...” Speriată, femeia se duse la ușa, părându-i-se ciudat că soțul ei nu folosise soneria. Deschise ușa și dădu cu ochii de Fusagi stând în prag, îmbrăcat simplu, într-o salopetă cenușie cu anchior mic, pantaloni strâmți bleumarin, de betelia cărora era prinsă teaca în care avea un cuțit de tăiat crengi. „M-am rătăcit“, spuse rușinat, dându-și jos de pe umăr geanta cu ustensile.

Kōtake a înțeles că Fusagi nu uitase pur și simplu drumul spre casă – ca asistentă învățase să deosebească simptomele timpurii ale multor boli. Nu avea nici o îndoială. Nu peste mult timp, bărbatul începu să uite dacă într-o zi fusese sau nu la serviciu. Simptomele se agravau și el se trezea brusc în miezul nopții, spunându-i „Am uitat că am ceva important de făcut“. Ori de câte ori se întâmpla așa, Kōtake nu-l contrazicea, ci încerca să-l liniștească sugerându-i să verifice împreună în dimineața zilei următoare.

S-a consultat cu un specialist, fără să știe Fusagi, a încercat să facă orice, chiar dacă părea lipsit de importanță, ca să prevină agravarea bolii. Însă cu timpul, bărbatul uita din ce în ce mai mult. Îi plăceau călătoriile, dar mai mult decât călătoria în sine admira grădinile pe care le găsea la destinație. Kōtake obișnuia să-și programeze concediile așa încât să poată călători împreună cu el. Bărbatul protesta, susținând că nu era un voiaj de plăcere, ci în interes de serviciu, dar capriciile lui nu o deranjau. În timpul călătoriei, stătea mereu încruntat, dar ea știa că așa obișnuia să reacționeze când era bine-dispus. Nici după ce boala se agravase, Fusagi nu renunțase la pasiunea pentru călătorii, dar începuse să viziteze aceleași locuri de mai multe ori.

Alzheimerul le afectase și viața de zi cu zi. Ajunsese să uite că el însuși își cumpărase niște lucruri, iar zilele în care, prost dispus, întreba întruna „Cine a cumpărat asta?“, erau din ce în ce mai multe. Locuiau într-un apartament în care se mutaseră după căsătorie, dar el uitase unde era casa lor. Se rătăcea după ce ieșea din apartament și nu de puține ori poliția o sunase pe Kōtake, anunțând-o că l-au găsit rătăcind cine știe pe unde. În urmă cu jumătate de an, Fusagi începu brusc să o strige pe numele ei de dinainte de căsătorie: *domnișoara Kōtake*.

Încet-încet, senzația de amețeală și confuzie dispăru. Primul lucru pe care-l văzu când deschise ochii fu ventilatorul din tavan, rotindu-se leneș. Când și-a văzut apoi mâinile și picioarele a realizat că trupul ei nu mai era un fuior de abur, dar tot nu știa dacă ajunsese în trecut.

Kōtake nu mai recunoscuse cafeneaua cea fără nici o fereastră, cufundată în semiîntuneric și nuanțe de sepia, în care dacă nu te uitai la ceas nu știai dacă afară era zi sau noapte, în care acele celor trei orologii de pe un perete, care păreau demne de încredere, arătau trei ore diferite. Prima ciudățenie: Kazu, chelnerița care-i turnase cafea în ceașcă, și Kei, soția patronului, dispăruseră. Se străduia să nu intre în panică, dar nu putu să-și controleze bătăile inimii, din ce în ce mai zbuciumate.

– Nu-i nimeni aici, șopti deprimată, vorbind de una singură și privind în jurul ei.

Se întorsese în trecut, dar absența lui Fusagi o dezamăgi foarte mult. Ridică privirea și se uită absentă la ventilatorul atârnat de tavan, începând să-și plângă de milă și să se consoleze. Îi părea rău că nu-l întâlnește pe Fusagi, dar se gândi că poate era mai bine că soțul ei nu venise la întâlnire. De fapt, se simțea ușurată. Firește, își dorea să citească scrisoarea, dar se simțea vinovată că se întorsese în trecut ca să tragă cu ochiul. Dacă Fusagi ar fi știut că ea venise din viitor ca să-i citească scrisoarea, cu siguranță că s-ar supăra pe ea. Nu era nevoie să citească scrisoarea, atât timp cât nu putea schimba cu nimic prezentul. Dar dacă ar ști că Fusagi s-ar vindeca după ce ea ar citi scrisoarea lui, atunci negreșit ar citi-o, chiar de ar fi să-și dea viața la schimb pentru asta. Dar însănătoșirea soțului ei și faptul că deja începuse să o uite nu aveau legătură cu scrisoarea.

Kōtake încerca să vadă realitatea cu detașare și discernământ. Avusese un șoc emoțional puternic când o întrebase dacă s-au mai întâlnit vreodată. Știa că într-o zi va veni ziua în care va dispărea din memoria lui, dar întrebarea lui Fusagi o luase prin surprindere, o tulbură și o făcu să se întoarcă în trecut.

Sinceritatea ei cu ea însăși o resemnă. „Dacă așa arată trecutul, atunci nu mi folosește la nimic, mai bine mă întorc în prezent. Chiar dacă am să fiu o străină pentru el, voi rămâne asistenta lui. Tocmai pentru că sunt asistentă medicală voi putea să-i fiu alături și să fac tot ce-mi stă în putință pentru el“, își spuse în gând, încercând să-și amintească hotărârea ei de neclintit.

– Nu are cum să fie o scrisoare de dragoste, zise în șoaptă, întinzând mâna spre ceașca cu cafea.

Ding-dong!

Clopoțelul de la ușă anunță intrarea unui client. Ca să ajungi în Funiculi Funicula, trebuie să cobori o scară ce te duce la subsol, iar la capătul ei te întâmpină o ușă înaltă de doi metri, care încă mai păstrează luciul cojii copacului din care a fost făcută. Odată deschisă ușa, clientul nu intră în cafenea, ci traversează un hol îngust din argilă, lung de doi sau trei pași. Cum sala de mese a cafenelei e pe partea dreaptă a holului, nimeni nu poate vedea cine intră decât după câteva secunde de la clinchetul clopoțelului.

Așa se face că nici Kōtake nu știa cine intrase în cafenea când auzi clopoțelul. „O fi Nagare? Sau poate e Kei?“, se întrebă, încordată. Inima îi bătea cu putere – nu era ceva prin care să mai fi trecut de câteva ori, ci era o experiență unică. Făcea tot felul de scenarii în gând: „Dacă e Kei, s-ar putea să mă întrebe de ce am venit aici. Kazu nu ar face decât să mă trateze ca pe o clientă obișnuită. Indiferent cine ar intra dintre ele două, tot dezamăgită aș fi...“

Nu era nici Kei, nici Kazu, ci Fusagi.

– A! exclamă surprinsă.

Nu se aștepta să-l vadă, chiar dacă pentru el se întorsese în trecut.

Era îmbrăcat în hainele pe care le purta de obicei în zilele lui libere – pantaloni bej, lungi până la genunchi, și un tricou polo, bleumarin. Trebuie să fi fost foarte cald afară, de vreme ce își făcea vânt agitându-și borseta neagră ca pe un evantai. Kōtake încremenise pe scaun, iar el stătea la capătul holului, privind-o ciudat, fără să spună nimic.

– Ăăă..., îngăimă Kōtake, dar se opri brusc, neștiind cum ar fi trebuit să continue.

Era intimidată de privirea lui. Niciodată nu-l văzuse uitându-se la ea așa cum o făcea atunci, nici când s-au cunoscut, nici după ce s-au căsătorit. Privirea lui o făcea fericită, dar o și intimida.

Nimic din ce era în cafenea nu-i confirma că se întorsese cu trei ani în urmă, chiar dacă încercase să-și imagineze acel moment. Poate că greșise, reținând corect doar cifra trei, poate că se întorsese doar cu trei zile în urmă.

– A! Nu m-am așteptat să te văd aici, spuse Fusagi fără ocolișuri, în stilul său direct, așa cum făcea înainte să se îmbolnăvească.

Era mai mult decât acel Fusagi pe care și-l imaginase, era așa cum și-l amintea ea.

– Te-am așteptat, dar nu ai venit...

Bărbatul întoarse capul într-o parte, se încruntă ca și cum ceva nu era pe placul său și tuși nervos.

– Știi cine ești?

– Ce-ai spus?

– Știi cine sunt eu?

– Cum? o întrebă, privind-o cu suspiciune.

Kōtake era foarte serioasă, voia să fie sigură. Nu avea nici o îndoială că se întorsese în trecut, dar nu știa prin ce moment din trecut trecea: înainte ca Fusagi să aibă primele simptome de Alzheimer sau după ce se îmbolnăvisese.

– Spune-mi cum mă cheamă...

– Îți bați joc de mine? răbufni nervos.

– Oh, nu! zise Kōtake zâmbind și dând ușor din cap. E răspunsul pe care-l așteptam...

Schimbul scurt de replici a fost de-ajuns să o convingă că era în trecut, că cel din fața sa era Fusagi, înainte să-și piardă memoria. Dacă eforturile sale să-și imagineze scena revederii nu dăduseră greș, atunci însemna că era Fusagi din urmă cu trei ani. Zâmbind, începu să amestece în cafea cu lingurița, deși nu era nevoie.

– Ești ciudată azi, îi spuse observându-i gesturile. Nagare, ești aici? întrebă dintr-odată privind spre bucătărie, părându-i-se suspect că în afară de ei doi nu mai era nimeni în cafenea.

Neprimind nici un răspuns, înconjură capătul tejghelei, târșându-și pe pardoseală șlapii tradiționali cu talpă din piele naturală. Băgă capul pe ușa bucătăriei, dar nu găsi pe nimeni.

– Ce se întâmplă? Nu-i nimeni aici? întrebă iritat, așezându-se pe un scaun din fața tejghelei, cât mai departe de scaunul pe care ședea Kōtake.

Ca să-i atragă atenția, femeia tuși.

– Ce e? o întrebă plictisit.

– De ce te-ai așezat atât de departe de mine?

– E bine și aici! De ce? N-am voie?

– Ce-ar fi să stai lângă mine? Uite, aici! îi explică și bătu ușor în masă, invitându-l să se așeze pe scaunul liber din fața ei.

– Stau bine și aici! replică Fusagi, făcând o față acră.

– De ce nu vrei să vii lângă mine? îl întrebă Kōtake bosumflată.

– E ridicol pentru un cuplu căsătorit de atâția ani să stea la aceeași masă, față în față! răspunse iritat, încruntându-se.

De fiecare dată când se încrunta, Kōtake știa că, în realitate, Fusagi era bine-dispus, că încerca să-și ascundă timiditatea.

– Așa e, încuviință zâmbind, suntem căsătoriți – era în culmea fericirii că-l auzise spunând „cuplu căsătorit“.

– Îh! Ce siropoasă ești! Ce te-a apucat?

Cu fiecare cuvânt pe care-l spunea Fusagi, Kōtake se lăsa copleșită de nostalgia vremurilor fericite de altădată. Luată de val, sorbi o înghițitură din ceașca cu cafea.

– Oh, nu! – cafeaua călduță îi reaminti că nu avea prea mult timp la dispoziție în trecut, că trebuia să facă ce își propusese înainte ca licoarea să se răcească de tot. Auzi...Vreau să te întreb...

– Ce?

– Nu-mi dai nimic?

Inima îi bătea cu putere. Dacă scrisoarea fusese scrisă înainte ca Fusagi să se îmbolnăvească, ar fi putut fi chiar una de dragoste. „A, nu! N-are cum!“ își spuse în gând. „Și totuși, dacă e o scrisoare de dragoste?“ Entuziasmul ei fu într-o clipită domolit de prima regulă: orice ai face în trecut, nu poți schimba prezentul.

– Ce să-ți dau? întrebă nedumerit Fusagi.

– Ceva de mărimea asta..., explică Kōtake, desenând în aer conturul plicului, întocmai cum îi arătase Kazu.

Surprins de maniera directă și franchețea femeii, o privea îngrozit, încremenit pe scaun. „Am dat-o în bară!“ se învinovăți Kōtake, văzându-l atât de crispat.

Scena îi aduse aminte de o întâmplare petrecută la scurt timp după ce s-au căsătorit. Fusagi îi pregătise cadoul pentru ziua ei de naștere, dar cu o zi înainte, Kōtake îl găsi printre lucrurile lui și îl deschise. Cum până atunci nu mai primise niciodată vreun cadou de la el, era în al nouălea cer. De ziua ei, de prea mult entuziasm și nerăbdare, îl întrebă când se întoarse de la muncă: „N-ai ceva să-mi dai azi?“ După câteva clipe de tăcere, bărbatul răspunse sec „Nimic“. A doua zi, asistenta găsi cadoul aruncat în coșul cu gunoi: o batistă de culoare lila.

Kōtake simțea că, ajunsă în trecut, făcuse aceeași greșeală. Fusagi ura din tot sufletul să i să spună să facă ceea ce oricum avea de gând să facă și neîmpins de la spate. Se temea că simțindu-se presat de ea, nu i-ar fi dat

scrisoarea chiar dacă o avea cu el, cu atât mai puțin dacă ar fi fost o scrisoare de dragoste. Timpul se scurgea repede, dar chiar și așa lui Kōtake îi părea rău că nu avusese răbdare. Fusagi încă o mai privea cu neîncredere.

– Scuze, scuze... N-am vrut să spun asta. Uită..., zise, încercând să-l liniștească. Auzi..., continuă, schimbând subiectul. Ce zici dacă la cină am mânca niște carne cu legume?

Era felul de mâncare preferat al lui Fusagi. Era morocănos, dar Kōtake știa că o porție l-ar fi binedispus. Întinse mâna spre ceașcă și verifică temperatura cu podul palmei. Încă era călduță, încă mai avea timp. Voind să se bucure de clipele pe care le petrecea alături de soțul ei, încercă să-și șteargă din minte scrisoarea de dragoste. Judecând după reacția lui Fusagi, nu avea nici o îndoială că scrisoarea era pentru ea. Dacă nu i-ar fi scris nici o scrisoare, bărbatul și-ar fi ieșit din sărite, întrebând „Despre ce naiba vorbești?” Știa că dacă ar fi continuat să-l forțeze să vorbească, Fusagi ar fi aruncat scrisoarea. Ca să nu se mai repete scena de la ziua ei de naștere, hotărî să schimbe strategia și proasta dispoziție a lui Fusagi, dar bărbatul afișa aceeași expresie intransigentă și serioasă ca de obicei. Nu voia să o facă să creadă că i-ar putea schimba starea de spirit doar amintindu-i de mâncarea lui preferată. Nu-și exprima sentimentele și așa fusese și înainte să se îmbolnăvească de Alzheimer. Lui Kōtake îi era drag chiar și atunci când stătea bosumflat. Era fericită cu adevărat că se întorsese în trecut. Cel puțin, așa simțea ea. Dar se înșela.

– A! Acum am înțeles ce vrei să afli..., spuse Fusagi posomorât, ridicându-se de pe scaunul din fața tejghelei și oprindu-se în fața ei.

– Ce-ai spus? îl întrebă, ridicând ochii spre soțul care o fixa cu privirea. Ce... ce s-a întâmplat?

Era panicată, căci niciodată nu-l mai văzuse reacționând așa.

– Ai venit din viitor, nu-i așa?

– Cee!?! replică Kōtake, șocată să audă un cuvânt care i se părea de-a dreptul o nebunie, dar care știa că era purul adevăr. Păi... Cum să-ți explic? Începu să se bâlbâie, încercând să-și amintească dacă era vreo regulă care să îi interzică să spună celui cu care se întâlnea că venise din viitor – din câte știa, nu exista o astfel de regulă.

– Mi s-a părut ciudat să te găsesc șezând pe scaunul special...

– Asta e..., cum să-ți spun...

– Prin urmare, știi deja despre boala de care sufăr...

Kōtake simți că inima îi sparge pieptul. Crezuse că s-a întors în trecut înainte ca soțul ei să se îmbolnăvească, dar se înșelase: Fusagi cel care stătea în fața ei știa că suferea de Alzheimer. Judecând după hainele cu care era îmbrăcat, și-a dat seama că în trecut era vară. Fusese trimisă în urmă cu doi ani, în ziua de vară în care Fusagi se rătăcise și ea observase primele simptome ale bolii. Dacă ar fi ajuns în urmă cu doar un an, când starea lui se agravase deja, dialogul dintre ei ar fi fost un dezastru. Se afla în ziua pe care și-o imaginase chiar ea, ascultând sfatul lui Kazu. Voia să creadă că se întorsese în urmă cu trei ani, dar nu ajunsese în acel moment din trecut fiindcă Fusagi încă nu scrisese scrisoarea. Realizând că acesta a scris scrisoarea după ce apăruseră primele semne ale bolii, Kōtake era sigură că nu putea fi vorba despre un mesaj de iubire, ci mai degrabă de un mesaj despre maladia de care suferea. Faptul că o întrebase dacă știe despre boala lui și reacția exagerată pe care a avut-o când l-a întrebat despre scrisoare o făcură pe Kōtake să înțeleagă că scrisoarea soțului ei nu era una de dragoste.

– Știi, nu-i așa? o întreabă din nou, ridicând glasul.

Nu era loc de minciuni copilărești, așa că nu avu de ales și încuviință, dând ușor din cap.

– Mă așteptam la asta, răspunse în șoaptă Fusagi.

Kōtake încercă să-și recapete luciditatea: „Orice aș face aici, în trecut, nu pot schimba prezentul. Dar chiar și așa, nu am voie să spun ceva care l-ar putea afecta. Dacă *știam* că o să fie atât de complicat, aș fi refuzat să mă întorc în trecut. Mi-e atât de rușine că am putut crede că mesajul său e unul de dragoste“.

Regreta enorm că acceptase să se întoarcă în trecut, dar nu avea timp să-și plângă de milă.

– Dragul meu..., îl strigă pe Fusagi.

Pentru prima dată în viața ei îl vedea atât de deprimat. Sufletul ei era sfâșiat de durere. Tăcut, bărbatul îi întoarse spatele și se apropie de scaunul pe care se așezase când intrase în cafenea. Ridică borseta neagră de pe tețghea, scoase un plic cafeniu și se îndreptă din nou spre Kōtake. Chipul său nu trăda încordarea sau disperarea, ci mai degrabă timiditatea. Era mai sfios ca niciodată.

– Tu, cea din trecut, nu știi despre boala mea..., începu să vorbească cu glas răgușit și stins.

„Așa crezi tu, dar eu știu sau voi afla în curând...” îi spuse în gând Kōtake.

– Nu știu cum să-ți spun..., continuă bărbatul, ridicând ușor plicul cafeniu în care era scrisoarea prin care își anunța soția că suferă de Alzheimer.

„Ce sens are să o citesc? Știu deja. Ar fi trebuit să mi-o dea în trecut, celei de atunci, nu celei de acum. Nu a putut atunci, dar dacă acum are curaj să mi-o dea, e bine și așa. La urma urmei, asta e realitatea pe care o trăim aici și acum...”

Kōtake hotărî să se întoarcă în prezent. Nu voia să discute cu el despre boală. În cel mai rău scenariu, ar fi putut să o întrebe despre evoluția bolii și ar fi fost greu de prevăzut cum ar fi reacționat la aflarea veștii șocante. Își spuse că mai bine s-ar întoarce înainte să apuce să o întrebe. Cafeaua nu mai era fierbinte și putea fi băută dintr-o suflare – era momentul potrivit să plece din trecut.

– Nu trebuie să las cafeaua să se răcească, spuse Kōtake, ducând ceașca la gură.

– E adevărat că am început... să te uit? întrebă Fusagi în șoaptă, cu capul în jos.

Șocată de cuvintele soțului ei, asistenta nu înțelegea nici măcar de ce avea o ceașcă cu cafea pe masa din fața ei.

„Să mă uiți?” îl întrebă în gând, ridicându-și temătoare privirea spre Fusagi, care se uita la ea cu ochi triști. Niciodată nu-și imaginase că-l va vedea atât de întristat. Neștiind ce răspuns să-i dea, coborî privirea. Tăcerea ei însemna *da* pentru Fusagi.

– M-am așteptat să fie așa..., șopti bărbatul resemnat, aplecându-și capul și mai mult.

Obrajii lui Kōtake erau scăldați în lacrimi de bucurie și de tristețe. După ce fusese diagnosticat, Fusagi trăise fiecare zi în nesiguranță și cu teama că își pierde în timp memoria. Soția lui nu știa că se lupta singur cu frica. Tocmai de aceea, prima întrebare pe care i-a pus-o ei, celei venite din viitor, a fost dacă deja o uitase. Kōtake ridică privirea, uitând să-și șteargă lacrimile de pe obraji. Zâmbi, ca să-l facă pe Fusagi să creadă că erau lacrimi de bucurie.

– Adevărul e că acolo, în prezent, boala e sub control, sunt semne pozitive...

„Sunt asistentă medicală, trebuie să fiu puternică”, se încurajă în gând.

– Chiar tu mi-ai spus-o, în viitor...

„Orice i-aș spune, oricum nu pot schimba prezentul...”

– Chiar tu mi-a zis că ai momente de panică...

„Ce rău poate face o minciună? Dacă se liniștește chiar și pentru o clipă, merită să încerc...” Și-ar fi dat și viața ca Fusagi să nu-i pună la îndoială vorbele. Avea un nod în gât, fața îi era scaldată în lacrimi, dar continuă să vorbească, încercând să-și păstreze zâmbetul.

– Dar totul va fi bine! „Va fi bine totul!” Te vei face bine! „Te vei face bine!” Nu te îngrijora! „Te vei face bine cu siguranță!”

În fiecare cuvânt își punea sufletul și tot curajul, căci în mintea ei nimic din ce-i spunea lui Fusagi nu era minciună, chiar dacă avea să dispară din amintirile lui și nu ar fi putut cu nimic să schimbe prezentul. O privea drept în ochi, iar ea se uita la el cu ochii plini de lacrimi, dar cu încredere și speranță.

– Chiar așa va fi? o întrebă în șoaptă, bucuros.

– Da! încuviință Kōtake.

Coborând privirea blândă spre plicul cafeniu pe care îl ținea într-o mână, bărbatul se apropie încet de soția lui. Se opri la o distanță îndeajuns de mare cât să-și poată întinde mâna spre ea.

– Aici e..., spuse ca un copil timid, întinzându-i scrisoarea.

– Dar ți-am spus că în curând te vei face bine, zise Kōtake, împingând ușor plicul.

– Atunci, aruncă-l, îi răspunse bărbatul, împingând cu încăpățănare plicul spre ea.

Nu vorbise bosumflat așa cum o făcea de obicei. Din tonul blând al glasului său, Kōtake înțelese că ignorase ceva important. Fusagi apropie și mai mult plicul cafeniu de soția sa. Fără să știe ce urmărea, femeia luă plicul cu mâinile tremurânde.

– Bea-ți cafeaua... O să se răcească, o atenționează bărbatul zâmbind – cunoștea foarte bine regulile întoarcerii în timp.

Kōtake dădu ușor din cap și întinse mâna spre ceașca de cafea. Când se asigură că degetele ei erau în jurul toartei, Fusagi se întoarse cu spatele la ea. Timpul lor în trecut ca soț și soție se apropia de final.

– Dragul meu! strigă Kōtake, plângând.

Bărbatul nu se întoarse cu fața spre ea, dar umerii îi tremurau ușor. Uitându-se la spatele zguduit de plâns, Kōtake bău dintr-o suflare cafeaua, nu de teamă că s-ar fi răcit de tot, ci de dragul gestului soțului ei grație

căruia ea avea să se întoarcă în prezent în siguranță. Bunătatea și altruismul lui Fusagi nu cunoșteau limite.

– Dragul meu...

Kōtake îl mai strigă încă o dată, în timp ce trupul ei începu ușor să ia forma unui fuior de abur unduidu-se în aer. După ce puse ceașca pe farfuriuță, mâna ei dispăru într-un fir de abur. Era semnul că mai avea puțin și se reîntorcea în prezent, că timpul scurt petrecut în trecut ca soț și soție se terminase. Auzind zdrăngănitul ceștii pe farfurioară, Fusagi se întoarse brusc cu fața spre ea. Kōtake nu știa dacă el o vedea deja ca pe un abur, dar privindu-l și-a dat seama că încă nu dispăruse din fața lui. Întreaga ei ființă se topea în fuiorul de abur, dar reuși să-l vadă deschizându-și buzele, murmurându-și recunoștința.

– Mulțumesc...

Citise corect mesajul soțului ei, nu avea nici o îndoială. Kōtake se transformă complet în abur și începu călătoria către prezent. Aidoma unui lichid, imaginea cu interiorul cafenelei curgea pe lângă ea de sus în jos. Kōtake încă plângea când în fața ei apărură Kazu și Kei. Ajunsese înapoi în prezent, în ziua în care a fost ștearsă definitiv din amintirile lui Fusagi.

– Și scrisoarea? o întrebă Kei panicată de chipul îndurerat al asistentei – îngrijorată pentru starea lui Kōtake, uitase să adauge *de dragoste*.

Asistenta coborî privirea spre plicul cafeniu primit de la Fusagi și scoase încet scrisoarea. Scrise de mână în silabarul japonez, propozițiile șerpuiiau ca niște viermișori pe hârtia scrisorii. În timp ce urmărea cu ochii mesajul scris pe verticală¹⁰, Kōtake plângea, înăbușindu-și suspinele cu mâna dreaptă cu care își acoperise gura.

– Kōtake, ești bine? o întrebă Kei îngrijorată.

Asistenta nu se mai putu abține și începu să plângă și mai tare, iar umerii îi tremurau violent. Chelnerița și soția patronului o priveau neputincioase. După câteva clipe, Kōtake îi întinse scrisoarea lui Kazu. Neștiind dacă să o citească sau nu, chelnerița luă scrisoarea, întorcând privirea întrebătoare spre Kei care lucra în spatele tejghelei. Cu o mină sobră, soția lui Nagare încuviință aplecând ușor capul. Înainte să înceapă să citească scrisoarea cu voce tare, Kazu aruncă o privire spre asistenta care încă nu se oprise din plâns.

Ești asistentă medicală și cred că deja ai observat că am început să am pierderi de memorie, cred că ți-ai dat seama că sunt bolnav de Alzheimer.

Știu că vei încerca să uiți ce simți, ca să rămâi lângă mine ca asistentă medicală, indiferent dacă îmi voi pierde memoria complet, indiferent ce am să spun sau cum am să mă comport, chiar dacă te voi uita pentru totdeauna. Vreau să nu uiți un singur lucru: suntem soț și soție și dacă voi fi o povară pentru tine, soția mea, atunci ar fi mai bine să ne despărțim. Nu am nevoie de tine ca asistentă. Dacă nu îți mai sunt de folos ca soț, părăsește-mă. Vreau să faci tot ce-ți stă în putință pentru mine ca soție, nu ca asistentă medicală. Pentru că noi suntem soț și soție, nu pacient și asistentă. Chiar dacă îmi voi pierde de tot memoria, vreau să rămânem împreună ca soț și soție. Iartă-mă, dar nu suport gândul că vrei să rămâi cu mine doar din milă. Ți-am scris o scrisoare pentru că nu am curajul să-ți spun toate astea privindu-te în ochi.

Când Kazu termină de citit scrisoarea, Kōtake și Kei plâneau amândouă în hohote, privind spre tavanul cafenelei. Asistenta înțelegea de ce Fusagi i-a dat scrisoarea ei chiar dacă venise din viitor. Bărbatul presimțea ce va face soția lui după ce va afla despre boala de care suferea. Era limpede pentru el că cea venită din viitor era hotărâtă să-l îngrijească în calitate de asistentă. Copleșit de teama că își va pierde memoria și de nesiguranță pentru ziua de mâine, Fusagi spera că femeia îi va rămâne alături ca soție. Orice i s-ar fi întâmplat, nu ar fi putut să o scoată din inima lui. Știa că își va pierde memoria complet, dar chiar și așa, nu voia să renunțe să citească reviste de călătorii, să-și deschidă carnetul și să ia notițe. Odată, Kōtake s-a uitat în însemnările soțului ei. Erau despre locurile pe care Fusagi le vizitase special ca să admire grădini. Crezuse că erau reminiscențe ale pasiunii bărbatului pentru arta amenajării grădinilor, dar se înșelase: numele orașelor scrise pe harta pe care Fusagi le încercuise erau tocmai orașele pe care le vizitaseră împreună. Nu a știut de ce o făcea, mai bine zis, pur și simplu nu a știut ce să înțeleagă din acest detaliu. Însemnările erau armele cu care Fusagi ținea piept pericolului de a-și uita încet propria soție. Kōtake nu simțea că ar fi greșit dacă ar fi continuat să aibă grijă de el ca o asistentă medicală. Era pentru binele lui, la urma urmei. Bărbatul nu-i scrisese ca să o învinovățească de ceva. Chiar dacă soția îl mințise, spunându-i că în viitor îl văzuse vindecat, Fusagi voia să creadă în minciuna ei. Dacă ar fi fost altfel, bărbatul nu i-ar fi fost recunoscător.

Când Kōtake se liniști și se opri din plâns, femeia în rochie albă se întoarse de la toaletă – apăruse la momentul potrivit.

- Mișcă-te! îi spuse pe un ton dur asistentei, stând în fața acesteia.
- Sigur că da! răspuse Kōtake, ridicându-se agitată de pe scaunul fantomei.

Asistenta le privi pe Kazu și Kei cu ochii umflați de plâns. Confuză, începu să întoarcă pe toate părțile scrisoarea pe care Kazu o terminase de citit.

- Am deslușit misterul scrisorii, spuse zâmbind.

Cu ochii în lacrimi, Kei încuviință.

- Ce am vrut să fac, de fapt, în trecut? se întrebă Kōtake în șoaptă, privind pierdută la scrisoare.

– Kōtake..., o strigă încet Kei, înghițindu-și lacrimile și privind-o îngrijorată.

– Mă întorc acasă, spuse asistenta hotărâtă, împăturind frumos scrisoarea înainte să o pună în plicul cafeniu.

Kazu încuviință, dar fața lui Kei era încă udă de lacrimi. Soția lui Nagare plânse mai mult decât Kōtake, încât aceasta se întreba dacă îi mai rămăseseră lacrimi pentru altă dată. Bine-dispusă de gândul său năstrușnic, asistenta trase adânc aer în piept. Pe chipul său confuzia făcuse loc calmului și încrederii în sine. Din geanta pusă pe teighea scoase portofelul și îi dădu lui Kazu trei sute optzeci de yeni în monede.

- Mulțumesc!

Kazu îi răspuse cu un zâmbet discret. Kōtake aplecă ușor capul și se îndreptă spre ieșire. Nerăbdătoare să-l vadă pe Fusagi, simțea că plutește.

– A! Era cât pe ce să uit! spuse asistenta, întorcându-se în cafenea câteva secunde mai târziu și apărând în fața celor două femei care se uitau mirate una la cealaltă, neînțelegând ce se întâmplă. De mâine, nu mai aveți voie să mă strigați pe numele de dinainte de căsătorie, OK? le anunță, zâmbindu-le ca o fetiță candidă.

Ca să nu-l încurce și mai mult pe Fusagi, chiar ea le ceruse mai demult celor două tinere să o strige pe numele ei de domnișoară, după ce acesta uitase că era soția lui. Dar acum nu mai trebuia să-și facă griji.

– Am înțeles! răspuse Kei – ochii ei mari și rotunzi străluceau de bucurie, pe chipul ei apăruse din nou zâmbetul.

- Așa să le spuneți și celorlalți! strigă Kōtake.

Asistenta flutură veselă mâna dreaptă și ieși din cafenea fără să mai aștepte vreun răspuns.

Ding-dong!

– Și eu voi face la fel! vorbi de una singură Kazu, îndreptându-se spre casa de marcat ca să înregistreze nota de plată pentru cafeaua lui Kōtake.

După ce luă de pe masă ceașca din care băuse asistenta, Kei intră în bucătărie ca să pregătească o cafea proaspătă pentru femeia în rochie albă. Tastele zgomotoase ale bătrânei case de marcat răsunau în micuța cafenea răcorită de mișcările domoale ale ventilatorului atârnat de tavan.

Kei ieși din bucătărie și o servi pe femeia în alb cu o cafea proaspăt făcută.

– Vă mulțumim că sunteți împreună cu noi și în această vară! îi spuse în șoaptă.

Fascinată de cartea pe care o citea, femeia nu-i răspunse.

Zâmbind, Kei își puse cu grijă o mână pe pânțele. Vara era abia la început.

1868–1912

1603–1867/1868

Al cincilea shogun din clanul Tokugawa, care a trăit între 1646 și 1709

1926–1989

În original, *ginjoushu* – băutură de foarte bună calitate, obținută prin fermentarea orezului la temperatură joasă

Silabarul japonez este cunoscut sub denumirea de *hiragana*.

Stil de scriere numit *tategaki*, în care textul este scris pe verticală, de sus în jos. Citirea unui astfel de text se face de la dreapta la stânga.

SURORILE HIRAI

Delicată și minionă, cu înfățișarea unei liceene, tânăra cu ochi mari și frumoși ședea pe scaunul femeii în alb. Era îmbrăcată într-un pulover bej, pe gât, fustă scurtă cu model în carouri, ciorapi negri, iar în picioare avea bocanci cu catarama maronii. Un palton vișiniu din stofă matlasată era aranjat pe spătarul scaunului. În contrast cu hainele care îi dădeau aerul de femeie matură, chipul ei era mai degrabă copilăros. Avea părul frumos, negru și tuns bob. Nu era machiată, dar genele lungi îi scoteau în evidență trăsăturile delicate ale feței. Chiar dacă nu ar fi știut regula absurdă care interzice să te ridici de pe scaunul special, oricine și-ar fi dat seama că fata venise din viitor fiindcă hainele o dădea de gol – era începutul lunii august, iar paltonul și bocancii nu se potriveau deloc cu vara caniculară.

Era un mister încă nedeslușit pe cine venise să întâlnească. În cafenea se afla doar patronul, Tokita Nagare. Îmbrăcat în uniforma de chef, bărbatul înalt și impunător, cu umeri lați și ochi înguști, stătea după tejghea, cu brațele încrucișate – pesemne că nu avea nimic de făcut. Era limpede că tânăra nu venise să-l întâlnească pe el, căci altfel ar fi trădat-o gesturile. Fata pur și simplu îi ignora prezența, se uita la el cu ochi inexpresivi. Orice femeie s-ar fi simțit inconfortabil, ba chiar intimidată, să fie singură într-o cafenea atât de mică doar cu masivul Nagare, dar tânăra fată nu părea deloc tulburată de statura impunătoare a bărbatului. Cei doi nu schimbă nici un cuvânt. Preocupată doar de trecerea timpului, din când în când, fata se uita la unul dintre cele trei orologii. Când prăjitorul de pâine din bucătărie anunță printr-un sunet vesel că misiunea pentru care fusese programat se încheiase, brusc nările lui Nagare se umflară și ochii i se rotunjiră. Cu pași leneși, patronul intră în bucătărie. Judecând după zgomotele care începuseră să se audă, Nagare pregătea un meniu, dar fata le ignoră, sorbind calmă din ceașca cu cafea. Licoarea neagră încă nu se răcise. Încuviințând ușor din cap, iar satisfacția că încă mai avea timp la dispoziție i se citea pe chip.

Nagare ieși din bucătărie ținând în mâini o tavă dreptunghiulară cu pâine prăjită, unt, salată, iaurt cu fructe. Untul de casă, făcut în familie, era una din delicatesele cu care bărbatul se mândrea. Era atât de gustos, încât Hirai

Yaeko, femeia cu bigudiuri, obișnuia să vină cu o caserolă ca să-și ia porția. Nagare era în culmea fericirii când își vedea clienții exclamând „Ce bun e untul!“ Patronul folosea numai ingrediente scumpe și de foarte bună calitate pentru untul de casă, dar îl servea gratis clienților. Ținea neapărat să nu ia bani pentru condimente și toppinguri, iar untul nu făcea excepție. Pretențiile sale însă erau destul de costisitoare pentru bugetul cafenelei.

Ținând tava în mâini, Nagare încremenise în fața tinerei minione, aidoma unui zid.

– Pe cine ai venit să întâlnești? o întrebă privind-o de sus, trecând direct la subiect fără menajamente.

Fata ridică privirea și ochii ei mari se opriră în masivul zid numit Nagare. Îl privea relaxată pe bărbatul necunoscut din fața ei. Obișnuit să șocheze și să intimideze cu înălțimea sa impunătoare, Nagare se fâstâci.

– De ce te uiți așa la mine? se auzi întrebând-o din senin.

– N-am un motiv special, răspunse tânăra neimpresionată, savurând încă o înghițitură de cafea.

Uimit, Nagare făcu o grimasă, puse tava pe masă cu mișcări elegante și se retrase tăcut în spatele tejghelei, încrucisându-și din nou brațele.

– Mă scuzați, dar..., începu fata, vizibil confuză.

– Ce e?

– Nu am comandat asta, spuse iritată, arătând cu degetul spre pâinea prăjită.

– E din partea casei! îi răspunse cu mândrie tinerei care privea cu suspiciune tava din fața sa.

Patronul își desfăcu brațele și se lăsă ușor peste tejghea.

– Cum aș putea lăsa o fată care s-a străduit să vină tocmai din viitor să plece de aici fără să o bucur cu o tratație din partea casei? filosofă Nagare, așteptând un simplu „mulțumesc“.

Văzând-o că îl privea fără să-i zâmbescă nici măcar din politețe, patronul se simți obligat să ceară lămuriri.

– E cumva vreo problemă? Te deranjează? o întrebă iritat.

– Deloc. Vă mulțumesc pentru tratație, o accept.

– Ești foarte directă!

– Nu vă pun la îndoială bunele intenții. De ce aș face-o?

Tânăra întinse repede untul pe o felie de pâine prăjită și mușcă cu poftă din ea. Mânca foarte elegant. Nagare aștepta o reacție admirativă pentru untul cu care se mândrea atât de mult, dar fata îi înșelă așteptările. După ce

termină pâinea crocantă care nu lăasă nici o urmă de extaz pe chipul ei, se rezezi la bolul cu salată clefăind zgomotos, și bău dintr-o suflare iaurtul cu fructe.

Apoi, fără nici un cuvânt, împreună mâinile în semn de recunoștință. Nagare era cumplit de dezamăgit.

Ding-dong!

Kazu intră și aruncă brelocul cu chei pe tejghea.

– Am aju...

Atât reuși să spună când o văzu pe tânăra șezând pe scaunul femeii în rochie albă.

– Hei! încercă Nagare să o facă atentă, agitând cheile, uitând să o salute cum o făcea de obicei.

– Cine e? întrebă suspicioasă în șoaptă, apucându-l pe vârul ei de încheietura mâinii.

– Cine o fi!? răspunse Nagare iritat.

Kazu niciodată nu dădea atenție celor care se așezau pe scaunul femeii în alb, dar își dădea seama pe loc când cineva venea din viitor pentru o întâlnire specială – în acest caz, prefera să fie mai discretă. Dar era pentru prima oară când o fată tânără și atât de drăguță stătea pe scaunul special, așa că nu se putu abține să se uite la ea. Simțindu-se privită, fata o salută.

– Bună ziua!

Când un zâmbet delicat îi înflori pe chip, sprânceana stângă a lui Nagare se ridică ofensată – lui nu-i dăruise nici o fărâamă de zâmbet!

– Ai venit să te întâlnești cu cineva?

– Da... Presupun că o să vină, răspunse fata.

Îmbufnat, Nagare țuguie buzele: adineaori, când el i-a pus aceeași întrebare, nu s-a deranjat să-și deschidă gura. Simțindu-se jignit de atitudinea clienței, patronul nu rată ocazia și răsuci cuțitul în rană.

– După cum vezi, până acum n-a venit nimeni! bombăni, întorcându-se cu spatele la ea.

„Cu cine oare se întâlnește?“, se întrebă în gând Kazu, bătând ușor cu arătătorul de bărbie.

– Nu se poate! exclamă brusc chelnerița, îndreptând arătătorul spre Nagare.

– Cu mine?! întrebă mirat patronul, făcând semn cu arătătorul spre el însuși. În nici un caz! protestă cu voce tare și își încrucișă brațele, amintindu-și de răceala cu care-l tratase tânăra fată care ședea pe scaun de vreo zece minute.

În ziua aceea fu nevoit să se ocupe singur de clienți. Kei era programată la clinica de obstetrică și ginecologie și Kazu o însoți. De obicei, el își ducea soția cu mașina la controalele de rutină, dar azi făcuse o excepție. Pentru chef Tokita, clinicile de ginecologie erau teritoriile sfinte ale femeilor în care bărbații nu aveau voie să pună piciorul.

„Să fi venit dinadins știind că sunt singur în cafenea?“, se întrebă Nagare. Un grăunte de speranță încolți în inima lui. „Aha! Acum înțeleg! A reacționat ciudat ca să-și ascundă timiditatea...“ Mângâindu-și bărbia, patronul dădu din cap atotștiutor și sigur pe el. Țâșni de după tejghea și se așeză pe scaunul din fața tinerei. Nu mai părea bărbatul nesuferit de adineaori, dar chiar și așa fata îl privea fără nici o urmă de emoție pe chip.

„Hm... Își ascunde sfiala cu o privire de gheață... Ia să încerc să fiu mai drăguț cu ea“, își spuse Nagare, zâmbind cu gura până la urechi. Plin de duioșie, patronul se lăsă ușor în față, sprijinindu-se într-un cot.

– Ai venit pentru mine?

– Vă înșelați!

– Vorbesc despre mine, cel din fața ta...

– Exclus...

– Vai! Nu se poate!

– Ba da!

Fata se apăra cu înverșunare, nu ceda deloc.

– Te-a făcut KO, trase concluzia Kazu, ascultând schimbul de replici.

– Of! Deci nu sunt eu alesul, spuse abătut, ridicându-se de pe scaun.

Mormăindu-și în barbă nemulțumirea, se întoarse cu pași greoi spre tejghea. Amuzată de exasperarea patronului, fata începu să chicotească.

Ding-dong!

Când clopoțelul de la ușă anunță intrarea unui nou client, tânăra întoarse repede capul spre orologiul din mijloc. Dintre cele trei atârdate pe perete, cel din mijloc era singurul care arăta cu acuratețe ora și minutele. Tânăra știa că celelalte două orologii rămâneau în urmă sau o luau înainte. Privirea ei nerăbdătoare era fixată pe capătul holului de la intrare.

– Mulțumesc, Kazu, spuse Kei intrând în cafenea.

Îmbrăcată într-o rochie bleu și încălțată cu sandale cu șireturi, soția patronului își făcea vânt cu o pălărie din paie cu boruri generoase. Se întorsese împreună cu Kazu, dar înainte să intre în cafenea se oprise la un minimarket din apropiere, de unde ieșise cu o sacoșă mică din plastic încărcată cu de toate.

Calmă și fermecătoare, Kei nu era sfioasă în fața necunoscuților. Nici cei mai intimidanți clienți ai cafenelei nu reușeau să o sperie, intrând ușor în vorbă chiar și cu oaspeții care nu știau deloc japoneza.

– Bine ați venit la noi! o salută zâmbind pe tânăra fată.

Zâmbetul îi era mai fermecător ca niciodată, glasul – mai vioi ca de obicei. Tânăra își îndreptă ușor spatele și răspunse la salut aplecându-și puțin capul. Kei îi zâmbi și se îndreptă spre bucătărie când Nagare o opri.

– Cum a fost? o întrebă, nerăbdător să afle răspunsul.

Zâmbitoare, Kei își puse o mână pe pântecul care încă nu se rotunjise și făcu semnul victoriei.

– Ah, ce bine! răspunse Nagare, micșorându-și și mai mult ochii înguști și încuviințând ușor.

Kei îl privea înțelegătoare, știind foarte bine că soțul ei nu știa cum să-și arate bucuria. Fata de pe scaunul special privea cu duioșie scena cu cei doi soți. Fără să observe emoția de pe chipul fetei, soția patronului se pregătea să treacă pragul bucătăriei când o auzi strigând-o cu voce tare.

– Mă scuzați!

– Da! răspunse Kei, întorcându-se și privind-o cu ochii ei mari și strălucitori. Ce s-a întâmplat? o întrebă pe tânăra ce-și coborî timid privirea.

– Știți..., începu reținută fata după ce își ridică privirea – expresia rece cu care îl tratase pe Nagare dispăruse, făcând loc unui zâmbet drăgălaș și inocent.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi permiteți să fac o fotografie împreună cu dumneavoastră?

– Cu mine? întrebă Kei mirată.

– Da, răspunse fata sigură pe ce voia, fără să ezite câtuși de puțin.

– Cu ea? întrebă Nagare tresărind, arătând cu degetul spre soția lui.

– Da! răspunse tânăra entuziasmată.

– Ai venit pentru ea!? o întrebă Kazu mirată.

– Întocmai!

Auzind răspunsul fetei, ochii lui Kei începură să strălucească și mai tare. Nebănuitoare și prietenoasă din fire, nu era deloc rezervată față de clienții necunoscuți. În loc să o întrebe cine e și de ce vrea să se fotografieze împreună cu ea, începu să se agite.

– Vorbiți serios? Pot să-mi corectez puțin machiajul?

Din geanta de pe umăr scoase repede pudriera și începu să-și tamponeze tenul.

– Știți... Nu am prea mult timp la dispoziție, spuse tânăra precipitată.

– Aveți dreptate! încuviință Kei îmbujorată – știa foarte bine regulile călătoriilor în timp – închizând repede pudriera.

Fata nu avea voie să se ridice de pe scaunul special, așa că după ce îi dădu lui Kazu sacoșa și pălăria de paie, Kei se apropie de masa tinerei.

– Unde ți-e aparatul de fotografiat? întrebă chelnerița.

Tânăra împinse ușor obiectul de pe masă.

– Asta-i un aparat de fotografiat? strigă Kei privind șocată comoara pe care Kazu o ținea în mână.

Avea și de ce să fie stupefiată: subțire și transparentă ca o folie de plastic, camera foto nu era mai mare decât o carte de vizită.

– Cât e de subțire! exclamă Kei, fascinată de aparatul pe care-l examinează întorcându-l pe toate părțile.

– Mă scuzați, îi curmă tânăra entuziasmul. Trebuie să ne grăbim... Nu mai am timp, o atenționează pe un ton calm.

– O, da! răspuse Kei, apropiindu-se de fată.

– Puțină atenție, vă rog!

– Suntem gata!

Kazu îndreaptă aparatul foto spre cele două femei. Era ușor de folosit, trebuia doar să apese pe simbolul butonului de pe ecran.

– Hei! Așteaptă puțin! strigă dintr-odată Kei, aranjându-și părul și bretonul. Cum? Să nu-mi spui că deja ne-ai făcut fotografiat! se panică atunci când o văzu pe Kazu înapoindu-i tinerei aparatul.

În timp ce tânăra și chelnerița se străduiau să nu irosească nici o secundă, Kei avea mintea plină de semne de întrebare.

– Vă mulțumesc foarte mult! zise tânăra, bând dintr-o suflare restul de cafea.

– Nu plecați! tresări Kei, strigând disperată.

Era însă prea târziu, căci tânăra se transformase deja într-un fuior de abur. Aidoma unei magii a luptătorilor ninja, când aburul se apropie tot mai mult

de tavan, femeia îmbrăcată în rochie albă țâșni din pardoseala cafenelei. Obișnuiți să vadă astfel de scene, Kazu, Kei și Nagare nu erau deloc surprinși. Dacă un client care nu știa nimic despre călătoria în timp ar fi asistat la spectacol, cei trei s-ar fi panicat, dar l-ar fi indus în eroare spunându-i că tocmai văzuse o simplă scamatorie – firește, nici unul dintre ei nu ar fi fost în stare să o explice.

Ca și cum nimic nu se întâmplase, femeia în alb continuă să citească din carte. La un moment dat, observă tava și, vădit deranjată, o împinse mai încolo, sugerând să-i fie debarasată masa. Kei luă tava și i-o dădu lui Nagare. Încă tulburat de vizita tinerei, bărbatul dispăru în bucătărie.

– Cine o fi fost? se întrebă în șoaptă Kei, urmându-și soțul în bucătărie după ce își recuperează de la Kazu sacoșa și pălăria de paie.

Îngrijorată, Kazu nu-și putea lua privirea de la scaunul pe care ședea femeia în alb. Pentru prima oară, o clientă venise din viitor și îi văzuse pe ea, Kei și Nagare.

Kazu încerca să înțeleagă de ce tânăra fată venise din viitor pentru soția lui Nagare. Niciodată nu încălcase limitele discreției, întrebând direct clientul de ce se întorsese din viitor, nici dacă acesta ar fi fost un criminal. Știa că și în cazul oaspeților din viitor se aplica regula imposibilității schimbării prezentului, oricât de mult s-ar fi străduit.

Întotdeauna un lanț de întâmplări va împiedica schimbarea prezentului. Să presupunem că un bărbat venit din viitor intră în cafenea înarmat și rănește grav un alt client. Nu contează dacă l-a împușcat cu premeditare sau din greșeală. Dacă cel rănit e din viitor, nu poate muri nici dacă ar fi împușcat direct în inimă, fiindcă scena se petrece în *prezent*.

Lanțul de evenimente ar începe după ce Kazu sau oricine altcineva din cafenea ar chema ambulanța și ar suna la poliție. Ca prin minune, ambulanța n-ar fi prinsă în nici un ambuteiaj în drum spre cafenea și, strecurându-se pe străzi lăturalnice, ar parcurge în timp record distanța de la centrul de urgență la cafenea și de la aceasta la spital. La spital, echipa de medici de urgență ar susține că nu-l poate salva. Coincidența ar face ca, tocmai în acea zi, un chirurg de renume mondial să viziteze spitalul și l-ar opera pe pacientul împușcat. Chiar dacă bărbatul împușcat ar avea o grupă rară de sânge, printr-o altă coincidență, s-ar afla că spitalul are stocuri suficiente cu lichidul vital. Echipa de intervenție s-ar dovedi a fi excepțională și operația s-ar finaliza cu succes. Mai târziu, chirurgul ar spune că pacientul nu ar fi supraviețuit dacă ambulanța ar fi întârziat un

minut sau dacă glonțul ar fi pătruns un milimetru mai aproape de inimă. Toate cadrele medicale implicate în operație ar spune că a fost o minune. Nu e o minune, e puterea regulii. Doar regula hotărăște dacă cel împușcat supraviețuiește sau moare.

Tocmai din cauza acestei reguli complicate, pe Kazu nu o interesa cine și de ce venise din viitor. Nu avea sens să o intereseze de vreme ce orice ar face clientul sosit din viitor, tot nu ar putea schimba prezentul.

– Kazu, servește-o, te rog.

Chelnerița întoarse capul și-l văzu pe Nagare în pragul bucătăriei, ținând în mâini tava pe care era cafeaua proaspăt făcută pentru femeia îmbrăcată în alb. Luă tava și se îndreptă spre scaunul special. „Ce o fi căutat fata în cafeneaua noastră?“, se întrebă Kazu, privind-o lung pe femeia în alb. „S-a întors în trecut doar ca să se fotografieze cu Kei? Nu era nevoie de atâta sacrificiu...“

Ding-dong!

– Bine ați venit la Funiculi Funicula!

Auzind glasul vărului ei, Kazu reveni brusc înapoi la realitate și servi cafeaua femeii în rochie albă. „Și totuși, am senzația că îmi scapă ceva foarte important...“ își spuse chelnerița în gând, dar scutură repede din cap, nevoind să se lase pradă bănuielilor.

– Bună ziua! salută asistenta Kōtake.

În drum spre casă, asistenta se opri la cafeneaua ei preferată. Era îmbrăcată într-un tricou polo vernil-deschis și fustă albă, în picioare avea pantofi negri, fără toc, iar pe un umăr îi atârna o geantă tote.

– Kōtake!

Când auzi cum o strigă patronul, asistenta se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să iasă din cafenea.

– A! Mă scuzați, doamna Fusagi! se corectă repede Nagare.

Toată numai un zâmbet, asistenta se răzgândi, așezându-se pe un scaun în fața tejghelei. Trecuseră trei zile de când făcuse o scurtă călătorie în trecut ca să primească de la Fusagi o scrisoare pe care acesta nu reușise să i-o dea

la timp. Din acea zi, a interzis oricui să o mai strige pe numele de domnișoară, voind să i se spună „doamna Fusagi“.

– O cafea, vă rog! comandă asistenta cu un aer prețios, aplecându-și ușor capul și punându-și geanta pe scaunul de lângă ea.

– Desigur! încuviință Nagare, întorcându-se repede cu spatele la ea ca să pregătească o cafea.

Doamna Fusagi se uită mirată la cafeneaua fără clienți și oftă adânc. Era puțin dezamăgită – dacă soțul ei ar fi fost în cafenea, s-ar fi întors împreună acasă. În tot acest timp Kazu, care urmărise cu un zâmbet discret schimbul de replici dintre vărul ei și asistentă, termină de turnat cafeaua în ceașca femeii în rochie albă.

– Mă duc în pauză, anunță chelnerița, intrând în bucătărie.

– OK! răspunse asistenta în locul lui Nagare, făcându-i din mână lui Kazu.

Era începutul lunii august, canicula era în toi, dar doamna Fusagi prefera cafeaua fierbinte. Îndrăgostită de aroma seducătoare a cafelei proaspăt făcute, asistenta credea că plăcerea oferită de o cafea aburindă nu se putea compara cu cealaltă variantă, rece și cu cuburi de gheață. Știind gustul clientei sale, Nagare îi făcea în fiecare zi cafea proaspătă.

Soțul lui Kei obișnuia să prepare cafeaua la sifon. Turna apă fierbinte într-un vas ce semăna cu cele folosite în laboratoarele de chimie, pe care-l încălzea cu o lampă cu alcool, pusă sub al doilea vas. Aburul apei fierbând urca, infuzând cafeaua măcinată pusă în pâlnia superioară. Pentru clienții fideli așa cum era Kōtake, care voiau să savureze gustul și aroma cafelei preparate manual, Nagare folosea altă metodă: într-un filtru din hârtie pus într-o pâlnie de sticlă sau ceramică peste o cafetieră de sticlă, pune cafea proaspăt măcinată, peste care turna încet apă fierbinte, într-un jet subțire.

Pentru Nagare, cea de-a doua metodă era mult mai ușoară, căci controlând temperatura apei și felul în care turna apa fierbinte, putea tempera mai bine gustul amar și aciditatea infuziei. În cafeneaua liniștită în care niciodată nu se auzea muzică de fundal, te puteai bucura de picuratul delicat al lichidului infuzat în cafetieră. Auzind susurul picăturilor de cafea căzând din infuzator, pe chipul lui Kōtake înflori un zâmbet – așa îi plăcea să se bucure de trecerea timpului.

Kei folosea o mașină automată de făcut cafea. Un simplu buton apăsat controla totul, de la cantitatea cafelei măcinate la diferitele arome ale infuziei. Neinteresată de arta cafelei, soția patronului prefera să lase totul pe seama mașinii automate. Indiferent dacă era făcută de Kei sau Nagare, o ceașcă de cafea avea același preț, dar unii dintre clienții fideli care voiau să se bucure de un gust de calitate, nu mai comandau cafea dacă se întâmpla ca Nagare să nu fie în cafenea. La fel ca vărul ei, și Kazu folosea de multe ori sifonul, dar nu dintr-un motiv special legat de cafea. Pur și simplu îi plăcea să vadă aburii fierbinți urcând prin pâlnie. Chelnerița nu era însă o mare fană a infuzorului manual care-i puneia răbdarea la încercare.

În sfârșit, cafeaua preparată de Nagare umplu ceașca. Aflată în momentul ei de fericire supremă, Kōtake închise ochii și inspiră profund aroma cafelei făcută exclusiv din boabe Mocca, preferatele patronului. Cei care știu cum să savureze aroma unei cafele bune, așa cum o făcea asistenta, nu se plictisesc niciodată de parfumul boabelor de Mocca. Altoră însă le displace aciditatea. Cafeaua etiopiană e cea care își alege clienții. Lui Nagare îi plăcea să-și vadă clienții bucurându-se de aroma cafelei, așa cum aștepta cu nerăbdare o reacție admirativă din partea celor care-i gustau untul. Urmărind-o atenți pe Kōtake, ochii înguști ai patronului se micșorară și mai mult.

– Apropo, spuse dintr-odată asistenta ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, inspirând aroma cafelei. Știți ceva de Yaeko? Azi n-a deschis barul. Și ieri l-a ținut închis. Ați aflat ceva?

Mini-barul lui Yaeko, femeia cu părul mereu pus pe bigudiuri, se afla la doar zece metri de Funiculi Funicula. În fața tejghelei erau aranjate doar șase scaune, dar nu ducea niciodată lipsă de clienți. În principiu, era deschis non-stop, trei sute șaiszeci și cinci de nopți pe an, dar în realitate își deschidea și închidea ușile după cum dicta buna sau proasta dispoziție a patroanei.

De când fusese deschis, barul nu se odihniise nici o noapte. La lăsarea întunericului, clienții fideli așteptau la coadă începerea programului. Uneori, în micul bar se îngrămădeau și zece clienți. Bineînțeles, primii șase prindeau loc pe scaune, ceilalți patru beau stând în picioare.

Nu doar bărbații treceau pragul barului, căci Yaeko avea lipici și la femei. Prin felul ei direct de a vorbi îi lovea pe clienți unde îi durea mai tare, dar pentru că nu „înțepa“ cu rea intenție, cel lovit se simțea mai degrabă încurajat și înviorat decât jignit. Yaeko avea un talent înnăscut să spună lucrurilor pe nume și să meargă mai departe. Se îmbrăca țișător, dar nu-i păsa de părerea celor din jur. În schimb, punea mare preț pe bunele maniere. Își apleca urechea la opiniile care i se păreau juste, dar dacă un client spunea ceva care i se părea greșit, nu-l aproba dând din cap docilă, ci îl pune la punct, chiar dacă cel pe care-l asculta avea un statut social ridicat. Unii dintre clienți lăseau bacșișuri copleșitoare, dar ea nu accepta nici un yen în afară de prețul băuturii consumate. Alții încercau să o aibă de partea lor trimitându-i cadouri luxoase, dar ea niciodată nu a primit nimic. Celor care s-au oferit să-i cumpere o vilă sau un apartament, un Mercedes sau un Ferrari, sau chiar pietre prețioase, le-a curmat repede generozitatea: „Nu mă interesează!“

Uneori și Kōtake trecea pe la barul lui Yaeko, unde întotdeauna se simțea bine savurând un pahar de tărie. Trecuseră două zile de când ușile mini-barului, plin de clienți în fiecare noapte, stăteau închise. Kōtake era îngrijorată pe bună dreptate, pentru că nimeni nu știa ce se întâmplase. Când asistenta îl întrebă pe Nagare, patronul se schimbă la față.

- Cum? Ce-ai spus? întrebă, ridicând glasul speriată.
- Sora ei... a murit într-un accident de mașină...
- Vai de mine! Nu se poate!
- Yaeko s-a întors acasă, în Sendai...
- Îngrozitor! spuse Kōtake, cu privirea încremenită în cafeaua neagră din ceașcă.

O știa pe sora mai mică a patroanei, căci Hirai Kumi deseori venea în Tōkyō ca să o convingă pe cea care rupsesse legătura cu părinții să se întoarcă acasă, în Sendai. Enervată de vizitele surorii sale mai mici, de vreo doi ani evita să dea ochii cu ea. Știa însă că, negreșit, o dată pe lună, Kumi venea în capitală ca să stea de vorbă cu ea.

Accidentul se întâmplase în urmă cu trei zile, când Kumi venise la cafenea ca să o întâlnească. La întoarcere, mașina pe care o conducea a fost lovită frontal de un camion care venea de pe banda opusă, al cărui șofer ațipise la volan. A fost luată de o ambulanță, dar și-a dat ultima suflare înainte să ajungă la spital.

- Cumplită veste! spuse asistenta.

Cafeaua din care nu luase nici o înghițitură se răcise de tot. Cu brațele încrucișate, Nagare lăsă tăcut capul în jos. Lui îi trimisese Yaeko un mesaj pe telefonul mobil. Voise să-i scrie lui Kei, dar cum aceasta nu avea telefon mobil, patroana îi scrisese lui Nagare.

Din mesaj, patronul cafenelei află câteva detalii despre accident și că Yaeko hotărâse să închidă temporar barul. A fost un mesaj scris simplu și direct ca și cum nenorocirea se întâmplase altcuiva și nu familiei sale. Kei luă mobilul lui Nagare și o întrebă într-un mesaj cum se simte, dar Yaeko încă nu-i răspunse.

Aflată în sectorul Aoba, în orașul Sendai din prefectura Miyagi, casa familiei Hirai era o pensiune tradițională veche de o sută optzeci de ani, cunoscută sub numele de *Odaia cu comori*. Sendai e faimos pentru superbul Festival Tanabata¹¹ care se ține în fiecare an. Atracția principală sunt bambușii lungi de peste zece metri în care sunt agățate cinci mingi imense de hârtie din care ies panglici lungi multicolore. Cele șapte modele de ornamente din hârtie colorată – dreptunghiuri mici sau hârtie împăturită în formă de kimono sau cocori – sunt căutate de turiști ca amulete împotriva bolilor și necazurilor sau aducătoare de noroc în afaceri. Festivalul are loc între 6 și 8 august, indiferent de zilele săptămânii. În doar câteva zile, vor începe pregătirile pentru decorarea zonei comerciale din jurul gării feroviare Sendai. În cele trei zile, festivalul-eveniment al verii atrage în fiecare an peste două milioane de turiști. Pentru pensiunea familiei Hirai, aflată la o cursă de zece minute cu taxiul de gara Sendai, cele trei zile ale Festivalului Tanabata sunt cele mai pline zile din an.

Ding-dong!

– Bine ați venit! strigă Nagare vesel când auzi clopoțelul ușii de la intrare – era momentul potrivit să se risipească atmosfera deprimantă din cafenea.

Kōtake se așeză mai bine pe scaun și în sfârșit își făcu curaj și întinse mâna spre ceașca din care nu se mai ridica nici un fir subțire de abur.

– Bună ziua! Bine ați venit la noi! zise și Kei, care ieși din bucătărie purtând un șorț.

Clientul se lăsa așteptat – nici nu e de mirare de vreme ce intrarea în Funiculi Funicula e puțin ciudată. Umbrele sculpturilor făcute în stil european pe ușa masivă din lemn, înaltă de doi metri, ce te întâmpină după

ce cobori scările, dă intrării în cafenea un aer somptuos, foarte elegant. Tocmai când Nagare își lăasă ușor capul într-o parte ca să vadă dacă apare cineva la capătul holului pardosit cu argilă, liniștea cafenelei fu spartă de un glas agitat, cunoscut.

– Nagare! Kei! Dați-mi sare! Careva să-mi dea niște sare!

– Yaeko!? Ce cauți aici? întrebă Kei, privindu-și soțul uimită, nevenindu-i să creadă că o vedea înapoi în Tōkyō, atât de devreme după priverghi și funeralii.

Năucit de vioiciunea explozivă a lui Yaeko, Nagare privea scena confuz. Tocmai îi spusese lui Kōtake vestea cumplită despre sora patroanei. Yaeko ceruse să i se aducă niște sare pentru purificare¹², dar vocea ei pițigăiată sună mai degrabă ca cea a unei mămici țipând din bucătăria unde pregătea o cină veselă pentru familie.

– Mai repede! îl zori Yaeko, de data aceasta cu o voce languroasă, de budoar.

– A... A, da! Imediat! tresări Nagare, repezindu-se spre bucătărie.

Ieși repede cu un recipient de sticlă cu sare pentru gătit, călcând cu pași precipitați spre pragul care despărțea capătul holului de cafenea, acolo unde aștepta să dea cu ochii de prezența ostentativă a patroanei mini-barului. „Nu cumva moartea lui Kumi e o farsă?” se întrebă Kōtake, uimită de comportamentul nepotrivit pentru o persoană în doliu. Din schimbul de priviri făcut cu Kei, asistenta înțelese că nu era singura care gândea așa.

– Uf! Sunt ruptă de oboseală! răbufni Yaeko după ce trecu pragul cafenelei.

Călca hotărâtă așa cum o făcea de obicei, dar oricine ar fi văzut-o ar fi spus că nu era Hirai Yaeko, ci o altă femeie: haine decente, de doliu, luaseră locul celor țipătoare în roz și roșu-aprins, iar părul, întotdeauna răvășit și plin de bigudiuri, era acum pieptănat și strâns la spate într-un coc impecabil.

– Scuzați deranjul, îmi dați un pahar cu apă? întrebă ridicând mâna dreaptă, după ce se așeză pe scaunul mesei din mijloc.

– A! Desigur! răspunse Kei precipitată.

Agitată fără un motiv anume, soția patronului intră valvârtej în bucătărie.

– Uf! oftă adânc Yaeko.

Prăbușită peste spătarul scaunului, stătea cu picioarele și brațele depărtate de parcă s-ar fi pregătit să facă un salt în gol. Geanta de culoare neagră care îi atârna de mâna dreaptă se legăna ca un pendul. Kei ieși din bucătărie și îi

găsi pe Nagare, tot cu solnița în mână, și pe Kōtake încremenită pe scaunul de la tejghea, privind-o scandalizați pe Yaeko.

Kei puse pe masă paharul cu apă.

– Mulțumesc! răspuse Yaeko, trântind geanta pe masă și golind paharul dintr-o suflare, sub privirea șocată a soției patronului rămasă cu gura căscată. Uf! oftă pentru a treia oară. Încă unul! spuse hotărâtă, întinzându-i lui Kei paharul gol.

Aceasta se răsuci pe călcâie și dispăru într-o clipă în bucătărie. Yaeko își șterse cu dosul palmei broboanele de transpirație de pe frunte și mai scoase încă un oftat.

– Yaeko..., o strigă Nagare, cu ochii ațintiți asupra ei.

– Ce e?

– Păi...

– Ce?

– Păi... cum să-ți spun... condoleanțe..., îngăimă bărbatul.

Indus în eroare de ieșirea ciudată a femeii, Nagare se chinui până își aminti ce trebuia să spună în astfel de situații. Confuză și ea, Kōtake preferă doar să aplece ușor capul.

– Vorbești de aia mică?

– Păi... da...

– S-a întâmplat pe neașteptate... Ce pot să zic altceva? spuse Yaeko, ridicând resemnată din umeri.

Kei veni cu al doilea pahar cu apă. Când dădu cu ochii de Yaeko, îi întinse paharul și lăsă capul în jos, neștiind cum să reacționeze.

– Iartă-mă că te-am deranjat din nou. Mulțumesc, zise Yaeko, golind paharul dintr-o suflare. Mi-au spus că a fost atinsă într-un organ vital... Cât ghinion a avut! spuse detașată ca și cum nu vorbea despre sora ei, ci despre o necunoscută.

– Au fost azi? întrebă Kōtake, încruntându-se.

– Ce să fie?

– Cum adică ce? Funeraliile, despre asta vorbesc! îi replică asistenta, deranjată de atitudinea ei rece și absentă.

– A, da! Iată-mă! Priviți! spuse Yaeko, ridicându-se brusc de pe scaun, învârtindu-se ca să-și arate mai bine hainele de dolii. Ce ziceți? Nu-i așa că nu v-ați așteptat să-mi stea atât de bine? Nu cumva arăt ca o femeie prea decentă, prea la locul ei?

Afișând o expresie arogantă, deplasată pentru cineva care trecea printr-o tragedie de familie, Yaeko, a cărei soră mai mică murise, se fâțâia ostentativ, pozând ca un fotomodel pentru o revistă de modă.

– Nu era nevoie să te întorci atât de devreme! răbufni Kōtake, vădit iritată de spectacolul oferit de Yaeko.

„Cu o soră ca tine, cum crezi că se poate odihni în pace Kumi?“ – așa voia să o întrebe, dar i se puse un nod în gât și, dezgustată, își mușcă buzele.

Brusc, Yaeko încetă să mai pozeze în fotomodel și, plictisită, se trânti pe scaun, făcându-și vânt cu mâna.

– Cum poți să-mi spui așa ceva? Păi nu trebuie să mă îngrijesc de barul meu? îi răspunse lui Kōtake, înțelegând prea bine aluzia asistentei.

– Bine, dar...

– Gata, gata! îi curmă vorba, întinzând o mână spre geanta din care scoase o țigară.

– Ați trecut cu bine? întrebă Nagare, jucându-se cu solnița.

– Peste ce? întrebă Yaeko, evitând să deschidă subiectul.

Cu țigara în colțul gurii, își căută bricheta, scotocind iritată prin geantă. Nagare scoase o brichetă din buzunar și i-o întinse.

– Vorbesc despre părinții tăi, Yaeko. Trebuie să fie distruși după moartea lui Kumi. N-ar fi trebuit să mai rămâi pentru o vreme împreună cu ei, în Sendai?

– Teoretic, așa se întâmplă în familiile normale, răspunse Yaeko, luând bricheta din mâna lui Nagare și aprinzându-și țigara.

Capătul țigării începu să ardă și scutură scrumul în scrumieră.

– Nu e loc de mine acolo, spuse pe un glas stins, privind inexpresivă firul subțire de fum care dispărea încet în aer.

Kōtake și Nagare o priveau nedumeriți.

– Nu am ce căuta acolo, nu e locul meu acolo, repetă văzându-le chipurile confuze, trăgând încă un fum din țigară.

– Ce vrei să spui? o întrebă Kei îngrijorată.

– Uite care e situația, răspunse Yaeko relaxată, ca și cum ar fi vorbit despre o întâmplare banală. A făcut accidentul în drum spre casă, da? Tocmai de aia, maică-mea și taică-meu mă acuză că eu am ucis-o... Citesc în ochii lor asta! Pricepi?

– Nu cred, nu se poate...

– Ba da, se poate! îi tăie vorba Yaeko, scoțând un fum. Și au dreptate. Din cauza mea a venit de atâtea ori în capitală ca să mă convingă să mă întorc acasă, și eu de fiecare dată i-am întors spatele...

Simțindu-se vinovată, Kei lăsă capul în jos. În urmă cu trei zile, o ajutase pe Yaeko să se ascundă de Kumi.

– Bătrânii nici nu vorbesc cu mine, continuă Yaeko, fără să observe reacția lui Kei. Nici măcar un cuvânt nu mi-au spus...

Zâmbetul dispăru de pe chipul ei.

Yaeko află despre moartea lui Kumi de la șefa chelnerițelor, o femeie care lucra de foarte mult timp în pensiunea familiei. Trecuseră câțiva ani de când încetase să mai răspundă la telefoanele celor din familie. Cât despre angajații pensiunii, acestora nu le-a răspuns niciodată la telefon. Cu două zile în urmă, când la prima oră a dimineții mobilul începu să sune, recunoscu numărul vechii angajate. Yaeko avu o premoniție, inima începu să-i bată cu putere și răspunse. Femeii care se zguduia de plâns îi spuse un scurt „Am înțeles“ și închise telefonul. Își luă în grabă portofelul și chemă un taxi care să o ducă până acasă, în Sendai.

Pe drum, pretinzând că avusese o carieră în *stand-up comedy*, șoferul de taxi o întreținu cu numere din spectacolele sale, deși Yaeko nu-l rugase să o bine-dispună. Glumele fostului comediant au fost neașteptat de spumoase și Yaeko se zvârcolea de râs pe mica banchetă din spate ori de câte ori șoferul deschidea gura. A râs mult și în hohote și nu de puține ori cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

După un drum de cinci ore, taxiul opri în fața pensiunii. Călătoria o costă puțin peste o sută cincizeci de mii de yeni, dar când începu să numere bancnotele, fostul comediant îi spuse că nu are nevoie de mărunțiș. Yaeko rotunji suma și șoferul porni în trombă, mulțumit de cursă.

Abia după ce coborî din taxi, observă că era în papucii de casă și că părul îi era plin de bigudiuri. Era aproape miezul zilei și soarele dogoritor îi ardea fără milă trupul acoperit cu o rochie-furou subțire. Broboane mari de transpirație îi curgeau pe piele, dar nu avea batistă. Începu să meargă pe cărarea pietruită care ducea spre casa părintească, aflată în spatele pensiunii. Construită în pur stil arhitectonic tradițional japonez, casa bătrânească nu suferise modificări, rămăsese intactă de când fusese ridicată.

După ce păși peste pragul porții cu acoperiș, ajunse la ușa casei. Trecuseră treisprezece ani de când nu mai pusese piciorul în casa părintească, dar nimic nu se schimbase. „Aici s-a oprit timpul în loc“, își spuse în gând. Puse mâna pe ușa glisantă – nu era încuiată – și o trase într-o parte. Ușa se deschise cu un zgomot inconfundabil și păși în vestibulul cimentat. Aerul rece îi pătrunse până în măduva oaselor. Traversă un culoar lung și ajunse în fața camerei de zi – era cufundată în întuneric așa cum sunt de obicei toate camerele în casele tradiționale japoneze. Lui Yaeko însă întunericul îi păru fără de sfârșit, copleșitor. Liniștea ciudată a holului era tulburată doar de târșâitul pașilor ei. Altarul budist¹³ al familiei era în spatele camerei de zi.

Oprită în pragul camerei, Yaeko văzu spatele mic și gârbovit al tatălui ei, Yasuo. Bărbatul ședea pe veranda¹⁴ ce dădea spre grădina interioară cu plante luxuriante. Trupul neînsuflețit al lui Kumi era întins în fața ușii glisante a verandei. Pe sub kimonoul de culoarea piersicii, purtat de mai multe generații de patroanele pensiunii, avea veșminte albe. Bătrânul tată, care până mai adineaori stătuse lângă fata lui, strângea într-o mână batista din pânză albă cu care chipul lui Kumi fusese acoperit. Michiko, mama lui Yaeko și Kumi, nu era acasă.

Yaeko se lăsă în genunchi lângă trupul lui Kumi și îi privi cu atenție fața. Chipul tinerei era senin, părea că dormea profund. „E bine!“, își spuse în gând, mângâind cu blândețe fața surorii sale. Răsuflă ușurată: dacă accidentul ar fi lăsat răni și tăieturi pe chipul ei, ar fi fost bandajată ca o mumie și pusă într-un sicriu. De când aflase că mașina surorii ei fusese izbită frontal de un camion, Yaeko se gândea cu îngrijorare la cât de desfigurată ar fi putut fi sora ei cea frumoasă.

– Tată..., îl strigă cu vocea gătuită de emoție – era primul cuvânt pe care i-l spunea după treisprezece ani de când plecase din casa părintească.

Cu spatele întors la ea, bătrânul Yasuo nu reacționează, continuând să privească pierdut spre grădină. Nu scotea nici un cuvânt, ci doar suspina, înghițindu-și lacrimile. Yaeko mai zăbovi lângă Kumi, admirându-i chipul, apoi se ridică și ieși în liniște din cameră. Sendai forfotea, se pregătea pentru Festivalul Tanabata. Îmbrăcată în rochia-furo, încălțată cu papucii de casă și cu bigudiurile în cap, Yaeko rătăci pe străzile orașului până la lăsarea întunericului. Își cumpără haine de doliu de la un magazin dintr-un cartier comercial aglomerat și se cază la un hotel.

A doua zi, la ceremonia funerară, dădu cu ochii de mama sa, după treisprezece ani. Prefăcându-se curajoasă și stăpână pe emoțiile sale, femeia stătea alături de bărbatul ei care se zguduia de plâns. Yaeko nu se așeză pe scaunele rezervate rudelor familiei, ci se ascunse printre cunoștințele venite să-și prezinte condoleanțele. Privirea ei se intersectă pentru o secundă cu privirea mamei, dar nu schimbă nici un cuvânt.

După terminarea ceremoniei funerare, Yaeko aprinse bețișoare¹⁵ și plecă fără să vorbească cu nimeni.

Scrumul căzu din țigara lui Yaeko.

– Da! Asta a fost, tresări, strivindu-și țigara în scrumieră.

Nagare privea în pământ, Kōtake încremenise cu ceașca în mână, iar Kei se uita la ea îngrijorată.

– Uf! oftă când văzu figurile triste ale celor trei. Nu sunt bună deloc la cheștiile astea dramatice, nu știu cum să le gestionez! explică pe un ton disperat.

– Yaeko..., o strigă Kei.

– Așa că, terminați cu fețele astea întunecate! îi tăie vorba Yaeko, făcându-i semn cu o mână să se oprească. Și nu mă mai întrebați dacă sunt bine!

Citi pe chipul lui Kei că aceasta se abținea cu greu să-i mai spună ceva și continuă.

– Poate nu o arăt, dar să știți că sufăr foarte mult pentru ce s-a întâmplat. Dar chiar și așa, nu credeți că trebuie să fac tot ce-mi stă în putință să trec peste ce simt?

Vorbea ca și cum încerca să liniștească un copil plângând. Încerca să fie până la capăt așa cum o știau toți, o femeie puternică și demnă. Dacă ar fi fost în locul ei, Kei ar fi plâns trei zile la rând, Kōtake ar fi ținut perioada de doliu, ar fi jelit și ar fi fost foarte reținută în vorbe și comportament. Dar Yaeko era diferită de Kei și Kōtake.

– Sunt tristă în felul meu, nu sunt ca voi, zise ridicându-se de pe scaun și luându-și geanta de pe masă. Cam atât am avut de spus...

Se îndreptă spre ieșire și trecu pe lângă Nagare.

– Și de ce ai venit aici după funeralii? întrebă patronul în șoaptă ca și cum ar fi vorbit singur.

Auzindu-l, Yaeko încremeni în prag, cu spatele întors la ei.

– De ce nu te-ai dus acasă și te-ai oprit la cafenea? o întrebă fără ocolișuri.

– Uf! M-a prins! răspuse în șoaptă Yaeko, după câteva secunde de tăcere.

Oftă resemnată, se răsuci pe călcâie și se întoarse la scaunul de pe care tocmai se ridicase. Nagare nu avu curajul să ridice capul și să o privească, ci se uita fix la solnița de sticlă pe care o ținea în mâini.

– Yaeko..., se apropie de masa ei Kei, ținând în mână un plic. E scrisoarea de la Kumi, spuse temătoare, întinzând plicul.

– N-ai aruncat-o?

Patroana barului recunoscuse plicul în care era scrisoarea pe care în urmă cu trei zile Kumi o lăsase pentru ea în cafenea. Își aminti că, deloc curioasă să afle ce scria în ea, îi zisese lui Kei să o arunce. Acum însă, cu mâna tremurândă, luă din mâna soției lui Nagare plicul în care era ultima scrisoare a surorii ei mai mici.

– Niciodată nu mi-am imaginat că am să ți-o dau într-o perioadă atât de grea pentru tine, spuse Kei cu un aer vinovat, lăsând capul în jos.

– Nu-i vina ta... Mulțumesc, răspuse Yaeko, scoțând din plicul nesigilat o scrisoare împăturită în două.

Ultimul mesaj al lui Kumi era exact așa cum și-l imaginase, identic cu toate celelalte. Aceleași cuvinte pe care le citise de sute de ori, de care se săturase și care o scoteau de fiecare dată din sărite, i-au stors o lacrimă prelingându-se pe obraz.

– Nu am vrut să mă întâlnesc cu ea și acum e... moartă, spuse suspinând. A fost singura din familie care nu a refuzat să rupă legătura cu mine, doar ea... S-a încăpățânat și a venit la Tōkyō de atâtea ori, ca să mă vadă...

Prima oară Kumi venise în capitală ca să-și vadă sora pe când avea optsprezece ani și Yaeko, douăzeci și patru. Pe atunci, „drăgălașa de soră-mea cea mică“, cum îi spunea, obișnuia să o sune pe ascuns, fără să știe părinții. Serioasă și cuminte, încă de când era elevă la liceu își petrecea zilele libere și vacanțele dând o mână de ajutor în pensiunea familiei. Când Yaeko plecă de acasă, părinții și-au pus în ea toate așteptările. Nici nu împlinise douăzeci de ani, vârsta majoratului, și deja era emblema vechii pensiunii Odaia cu comori și viitoarea patroană a acesteia. De când căzuse pe umerii ei responsabilitatea administrării pensiunii, Kumi încercă să o convingă pe Yaeko să se întoarcă în Sendai. Nu-și vedea capul de treburi,

dar o dată la două luni își făcea timp și negreșit venea în capitală special ca să se întâlnească cu Yaeko. La început, aceasta nu refuză să se întâlnească cu ea și asculta atentă tot ce-i povestea – pe atunci încă era surioara ei dragălașă. Cu timpul însă prezența ei începuse să o irite și să o plictisească – dragălașa ajunsese o pacoste pentru Yaeko și timp de doi ani evită să se întâlnească cu Kumi. Ultima oară când s-a ascuns de ea, se afla chiar în cafeneaua Funiculi Funicula și a vrut să arunce scrisoarea, nu să o citească.

– Știu regula că orice aș face nu mai pot schimba prezentul... O știu foarte bine, spuse Yaeko, punând scrisoarea înapoi în plic. Te rog, trimitemă înapoi în acea zi! strigă dintr-odată. Te implor!

Niciodată, nimeni nu o văzuse pe Yaeko cea mândră și glumeață atât de serioasă și plecându-și capul umilă. Ochii mici ai lui Nagare se micșorară și mai mult privind-o șocat pe patroana barului cu capul plecat în fața lui. Yaeko își dorea să se întoarcă în urmă cu trei zile, când Kumi venise pentru ultima oară la Tōkyō ca să se întâlnească cu ea, ziua în care murise în accident în drum spre Sendai. Nagare știa prea bine dorința lui Yaeko. Uitând să mai respire, Kōtake și Kei așteptau răspunsul lui, însă femeia în rochie albă continua să citească din carte ca și cum nimic nu se întâmpla.

Tronc! Liniștea stranie și grea din micuța cafenea fu tulburată de ecoul solniței puse cu hotărâre pe tejghea de Nagare. Fără să spună nimic, patronul întoarse spatele și intră în bucătărie. După câteva momente, cele trei femei îl auziră vorbind cu Kazu. Yaeko ridică privirea și trase adânc aer în piept.

– Yaeko, oprește-te...

– Știu foarte bine ce fac, îi curmă Yaeko vorba lui Kōtake, neinteresată de ce voia să-i spună asistenta.

Sigură pe ea, se îndreptă spre femeia în rochie albă.

– Cred că ați auzit ce am spus și celorlalți, o luă tare când ajunse în fața mesei. Ce-ar fi să mă lăsați să stau pe scaunul dumneavoastră? Hm?

– Ya... Yaeko! strigă Kei panicată.

– Haideți, doamnă, lăsați-mă! Vă implor! insistă Yaeko, ignorând-o pe Kei, împreunându-și mâinile ca și cum s-ar fi rugat la toate zeitățile budiste.

Era caraghioasă, dar și foarte serioasă. Femeia în alb nu se mișcă nici un milimetru. Simțindu-se ignorată, Yaeko își pierdu cumpătul.

– Hei, doamnă! Mă auziți? Nu vă faceți că nu mă vedeți! Sunteți amabilă să eliberați scaunul?

Fără să stea prea mult pe gânduri, puse mâna pe umărul femeii.

– Nu! Oprește-te, Yaeko! Nu ai voie să faci asta!

– Vă implor, doamnă! ridică și mai mult glasul, trăgând-o pe femeie de un braț ca să o dea jos de pe scaun, nepăsându-i de strigătul disperat al lui Kei.

– Yaeko, oprește-te! țipă Kei.

Când femeia în alb deschise larg ochii, străfulgerând-o cu privirea, patroana simți cum trupul i se lasă din ce în ce mai greu ca și cum forța gravitațională a pământului era peste măsură de puternică. Lumina din cafenea pâlpâia ca flacăra unui lumânări în vânt, pereții se zguduiau de urletele și plânsetele fantomelor. Ca secerată, Yaeko căzu în genunchi și mușchii îi paralizară.

– Ce-i asta? Ce mi se întâmplă?

– Of! Ar fi trebuit să mă ascuți! îi răspunse Kei, exasperată.

Yaeko știa foarte bine regulile absurde din cauza cărora mulți clienți renunțaseră să se mai întoarcă în trecut, dar habar nu avea de blestemul fantei care ședea pe scaunul special.

– E un demon! O vrăjitoare malefică! strigă înverșunată.

– Ba nu! îi răspunse calmă Kei. E doar o fantomă!

Țintuită cu fața pe pardoseala cafenelei, Yaeko continua să o jignească pe femeia în rochie albă, dar atacul nu o ajuta cu nimic.

– Oh, nu! atât reuși să spună Kazu când ieși din bucătărie.

O privire i-a fost de ajuns chelneriței ca să înțeleagă ce se petrecea. Fără să mai piardă timp, intră din nou în bucătărie și ieși de îndată cu o carafă plină cu cafea și din doi pași fu lângă masa fantei.

– Mai doriți o cafea? o întrebă politicoasă.

– Da, vă rog, răspunse femeia în alb și... blestemul se risipi.

Singura care putea ridica blestemul era Kazu. Nagare și Kei încercaseră și ei de mai multe ori, dar nu reușiseră. Ieșită de sub vâlul blestemului, Yaeko își reveni.

– Kazu..., începu să vorbească gâfâind, încă prăbușită pe podea. Spune-i ceva femeii! Fă-o să se ridice de pe scaun! o imploră, înecându-se în lacrimi.

– Te înțeleg, Yaeko...

– Deci poți să mă ajuți?

Kazu lăsa capul în jos, privind carafa pe care o ținea în mână. După câteva momente, răspunse, dar nu foarte sigură pe ea.

– Nu știu dacă o să meargă sau nu, dar...

– Nu contează! Fă orice, te implor! strigă disperată Yaeko, agățându-se de ultimul fir de speranță și împreunându-și palmele ca într-o rugăciune.

– Fie... Încerc, răspunse Kazu, apropiindu-se de masa femeii în alb.

Ajutată de Kei, Yaeko se ridică, urmărind atentă ce avea de gând să facă chelnerița.

– Să vă mai torn niște cafea? o întrebă Kazu, chiar dacă ceașca femeii era plină cu cafea.

Neînțelegând strategia chelneriței, Yaeko și Kōtake o priveau cu suspiciune. Spre mirarea lor, femeia în alb acceptă.

– Da, vă rog! răspunse, bând dintr-o suflare cafeaua pe care Kazu i-o turnase ca să o elibereze pe Yaeko de blestem.

Chelnerița turnă din nou cafea în ceașcă, iar femeia în rochie albă continuă să citească din carte. Era calmă, ca și cum nimic nu se întâmplase. Peste doar câteva secunde, Kazu o întrebă:

– Mai doriți o cafea?

– Da, vă rog, răspunse fantoma cu același glas blând, chiar dacă nu luase nici o înghițitură din cafeaua pe care Kazu tocmai i-o turnase în ceașcă.

Brusc, ridică ceașca și o goli pe nerăsuflăte.

– Să nu-mi spui că... Incredibil! mormăi Kōtake, pălind, când își dădu seama că, turnându-i întruna cafea, Kazu voia să elibereze scaunul pentru Yaeko.

Chelnerița continua să repete strategia ce părea absurdă. După ce umplea ceașca până în buză, îi puneă fantomei aceeași întrebare „Mai doriți o cafea?“ De fiecare dată, după ce femeia golea ceașca dintr-o înghițitură, primea același răspuns: „Da, vă rog“. La un moment dat, o expresie ciudată apărură pe chipul femeii. Încordată, nu mai putu să golească ceașca dintr-o suflare, ci doar bând în mici înghițituri, cu pauze lungi între ele. Așa reuși Kazu să o facă să bea șapte cești cu cafea.

– Se chinuie, sărăcuța... Ar putea să refuze, spuse Kōtake în șoaptă, compătımind fantoma.

– Nu are voie să refuze! îi șopti Kei la ureche asistentei.

– De ce?

– Se pare că așa e regula!

– Nu cred!

Kōtake era uluită: tocmai aflase că regulile absurde și grele ale întoarcerii în trecut nu se aplicau doar clienților dornici să facă o călătorie în timp. Numai ochi și urechi, asistenta aștepta încordată continuarea strategiei lui Kazu. Când chelnerița umplu ceașca pentru a opta oară, pe chipul femeii în rochie albă apăru o grimasă, însă Kazu era de neclintit.

– Mai doriți o cafea? o întrebă chelnerița, pregătindu-se să umple ceașca fantomei pentru a noua oară.

În loc de răspuns, femeia în alb se ridică brusc de pe scaun.

– S-a ridicat! țipă Kōtake extaziată.

– Mă duc la toaletă, spuse fantoma în șoaptă, privind-o cu reproș pe Kazu.

Femeia nu pierdu timpul și cu pași grăbiți se îndreptă spre toaleta cafenelei. Kazu se chinuise destul de mult cu ea, dar ce conta era că, în sfârșit, scaunul special se eliberase.

– Mulțumesc, zise Yaeko, îndreptându-se șovăitoare spre scaunul stafiei.

Patroana barului se opri în fața mesei fantomei. Emoția și încordarea ei copleșiseră întreaga cafenea. Inspiră adânc și încet, expiră lung, se strecură pe după masă, se așeză ușurel pe scaun și închise ochii.

În copilărie, Kumi obișnuia să se țină după Yaeko, strigând-o neîncetat „Surioară! Surioară!“ În vechea pensiune Odaia cu comori era tot timpul de muncă, indiferent de anotimp. Yasuo, tatăl fetelor, era șeful pensiunii, în timp ce Michiko, soția acestuia, era administratoarea-șefă¹⁶. După ce o născuse pe Kumi, Michiko se întoarse repede la responsabilitățile pensiunii, iar Yaeko, pe atunci o copilă de doar șase ani, avea grijă de cea mică. Atunci când Kumi începu școala primară, Yaeko obișnuia să o ducă la ore, urcând-o în spatele ei. Din fericire, fiind o școală simplă, de la țară, profesorii erau înțelegători: când Kumi izbucnea în plâns din senin în timpul orelor, o lăsau pe Yaeko să o scoată din clasă, ca să o liniștească. Pentru toți, Yaeko era eleva destoinică din școala primară care avea grijă cu multă seriozitate și responsabilitate de sora ei mai mică.

Soții Hirai aveau mari așteptări de la Yaeko, visând că fata lor cea mai mare, cuminte și sociabilă din fire, va ajunge o administratoare excepțională a pensiunii. Dar s-au înșelat, căci nu au știut câtuși de puțin cum era Yaeko cu adevărat: o femeie independentă, care voia să facă doar

ce își dorea ea fără să-i pese de ochii și gura lumii. Tocmai pentru că nu i-a păsat de normele sociale, Yaeko și-a dus sora mai mică la școală cărând-o în spate. Boemă și dezinhibată, făcea doar ce voia ea, în felul ei, fără să depindă de nimeni. Orice ar fi făcut, niciodată nu își îngrijorase părinții. Cu toate astea, aceeași dorință de a rămâne independentă a făcut-o să refuze să îndeplinească visul părinților de a fi tânăra administratoare a pensiunii, ducând mai departe tradiția familiei. Nu își ura părinții și nici nu detesta pensiunea de la țară. Pur și simplu voia să trăiască liberă, neîngrădită.

La optsprezece ani, Yaeko a plecat din casa părintească, lăsându-i cu Kumi, pe atunci în vârstă de doisprezece ani. Pe cât de mari au fost așteptările părinților față de fiica cea mare, pe atât de nestăvilită a fost furia acestora: au dezmoștenit-o pe loc. Șocați au fost nu doar soții Hirai, ci și Kumi. Fata cea mică presimțise ce avea de gând să facă Yaeko. Când aceasta a plecat de acasă, nu a vărsat nici o lacrimă și nici nu a căzut în depresie. „Îngrozitor de egoistă!“ – a fost tot ce a spus când a citit scrisoarea pe care i-o lăsase Yaeko.

Patroana tresări când o văzu pe Kazu – sobră, cu un aer elegant și rafinat – lângă masă, ținând o tavă de argint pe care erau o ceașcă albă și o cafetieră de argint.

– Și regulile?

– Le știu foarte bine...

Prima regulă era îndeplinită – Yaeko o văzuse pe Kumi pentru ultima oară în cafenea. E drept, se ascunsese sub tejghea, dar ceea ce contează e că sora ei mai mică a fost în Funiculi Funicula. După cea de-a doua regulă, chiar dacă Yaeko s-ar întoarce în trecut și ar convinge-o pe Kumi să nu plece spre Sendai cu mașina, tot felul de întâmplări ar împiedica apariția unui alt final și sora ei mai mică nu ar muri decât într-un accident. Pentru Yaeko care se pregătea să se întoarcă în trecut, regula a doua era cea mai nemiloasă dintre toate, dar încerca din răspuțeri să nu se gândească la ea. A treia regulă era și ea bifată – Yaeko era așezată pe scaunul fantomei. Știa că nu trebuia să se ridice de pe scaunul special – regula a patra – și că putea zăbovi în trecut de când cafeaua era turnată în ceașcă până când se răcea – a cincea regulă. Lui Yaeko i se părea prea scurt timpul pe care-l avea la dispoziție, dar oricât de puțin ar fi zăbovit în trecut, dacă o putea reîntâlni pe Kumi, atunci merita să încerce.

Yaeko încuviință, lăsând ușor capul în jos, făcându-i semn lui Kazu că era pregătită sufletește. Ignorând starea de spirit a cliente, chelnerița își

continuă explicațiile vorbind pe același ton inexpressiv.

– De obicei, cei care se întorc în trecut ca să se întâlnească cu cineva drag care a murit se lasă copleșiți de emoții și nu se pot despărți de persoana dragă, chiar dacă știu foarte bine că timpul lor în trecut e limitat... Așa că ți-am pregătit asta, spuse calmă, punând în ceașca cu cafea o linguriță de cocktail, lungă de vreo zece centimetri, ce arăta la prima vedere ca o linguriță banală.

– Ce-i asta? întrebă Yaeko nedumerită.

– O să sune alarma înainte să se răcească de tot cafeaua...

Văzând-o că nu reacționează în nici un fel, Kazu insistă.

– Deci, dacă sună alarma...

– OK!

– Deci, cum îți spuneam...

– Gata! Am priceput! îi tăie vorba Yaeko.

Ce o îngrijora mai mult era regula foarte vagă „înainte de a se răci cafeaua”: ea înțelegea fie că, deși cafeaua se răcise, încă mai avea timp, fie că trebuia să se întoarcă în prezent chiar dacă mai era caldută. Dar se liniști gândindu-se că totul va fi mult mai simplu dacă va goli ceașca atunci când va auzi alarma sunând din linguriță.

Voia să-i ceară iertare lui Kumi, cea care venise de atâtea ori în capitală să o vadă, că se comportase cu ea ca și cum era o pacoste de care voia să scape. Voia să fie iertată pentru că o tratase cu răceală, forțând-o prin plecarea ei să accepte responsabilitatea pensiunii. Când Yaeko plecase de acasă, Kumi preluase afacerea familiei. Mezina cea cuminte și ascultătoare nu trădase așteptările părinților așa cum făcuse Yaeko. „Dar dacă și Kumi a avut visuri pe care voia să și le îndeplinească?” se întrebă Yaeko.

Dacă hotărârea ei egoistă de a pleca din casa părintească a forțat-o pe Kumi să-și abandoneze planurile de viitor, atunci Yaeko putea înțelege, în sfârșit, de ce sora ei cea mică venise de atâtea ori în capitală ca să o convingă să se întoarcă acasă. Dacă ea s-ar fi întors în Sendai, Kumi ar fi fost liberă să-și urmeze visurile. Dacă ea și-a păstrat libertatea prin sacrificiul lui Kumi, atunci nu era de mirare că mezina avea resentimente. Yaeko știa prea bine că regretele sale erau mult prea târzii, că nimic nu le putea risipi, dar voia să-și ceară iertare. Nu mai putea schimba cu nimic prezentul, dar voia să aibă puterea să-i spună „Iartă-mă! Iartă-ți sora cea mare egoistă!”

Yaeko o privi pe Kazu în ochi și încuviință încă o dată, dând hotărâtă din cap. Chelnerița puse ceașca în fața ei, cu mâna dreaptă ridică ușor cafetiera de argint de pe tavă, lăsând privirea în jos, spre Yaeko – așa începea ceremonia întoarcerii în timp. Indiferent cine ar fi șezut pe scaunul fantomei în rochie albă, nimic nu se schimba din ritual, nici măcar expresia de pe chipul lui Kazu.

– Nu uita, spuse Kazu. Bea cafeaua până nu se răcește de tot, îi șopti după câteva clipe de tăcere.

Chelnerița începu să toarne încet cafeaua în ceașcă. Din gâtul strâmt și lung al cafetierei de argint, subțire ca un fir de ață de culoare neagră, licoarea curgea tăcută. Yaeko privea atentă cum cafeaua umplea încet ceașca. Era atât de nerăbdătoare încât i se păru o eternitate până când cafeaua ajunse la buza ceștii. Își dorea să se întoarcă mai repede în trecut, să o întâlnească pe Kumi, să-și ceară iertare.

Din clipa în care ceașca se umplea, cafeaua începea să se răcească. Timpul era scurt, dar prețios. Nu voia să irosească nici o secundă.

Un fuior de abur începu să se ridice din ceașcă. Privindu-l cum se unduia, Yaeko ameți. Trupul ei se transformă în abur și începu să plutească. Era pentru prima oară când trecea prin experiența transformării, dar nu îi era deloc frică. Încercând să-și stăpânească nerăbdarea, lăsă încet pleoapele în jos.

În urmă cu șapte ani, Yaeko trecuse pentru prima oară pragul cafenelei. Avea douăzeci și patru de ani și abia de trei luni își deschisese mini-barul în capitală. Toamna era pe sfârșite, iar ea se plimba prin cartier într-o zi de duminică. Brusc, avu chef să intre în cafeneaua care îi ieșise în cale. Ea și femeia în alb erau singurele cliente. Vremea era potrivită pentru o eșarfă în jurul gâtului, dar femeia era îmbrăcată într-o rochie cu mâneci scurte. „Nu suntem afară, dar e cam răcoare pentru mâneci scurte...“, își spuse Yaeko așezându-se pe un scaun din fața tejghelei.

Privi în jur, dar nu văzu nici un angajat al cafenelei. Când clopoțelul de la ușă îi anunță intrarea, nu auzi pe nimeni strigând *Bine ați venit la noi!* așa cum se aștepta. „Nu se pricep cum să-și întâmpine clienții...“, își zise în gând, dar cafeneaua nu-i dispăcea deloc. Dimpotrivă, fermecată de absența practicii obișnuite în orice cafenea, hotărî să aștepte răbdătoare apariția

unui angajat. „Cine știe... poate că uneori pur și simplu ignoră clopoțelul de la intrare... Sau poate așa o fi regula pe aici...” Misterul îi aprinse brusc curiozitatea. Văzând că nici femeia în rochie albă, citind relaxată dintr-o carte, nu băgă de seamă prezența ei, Yaeko avu senzația că nimerise în ziua în care cafeneaua era închisă. După vreo cinci minute, se auzi din nou clinchetul clopoțelului. În cafenea intră o fată ce părea elevă la gimnaziu. „Bine ați venit la noi!” o salută pe Yaeko cu glas stins. Fără să se grăbească, intră în camera de după teșghea. Yaeko se învioră pe loc: era într-o cafenea în care angajații nu se țineau scai de clienți, era pe tărâmul libertății. Nu știa când avea să fie servită, dar era încântată că nu era tratată în stilul tradițional, monoton și predictibil.

Relaxată, își aprinse o țigară și așteptă. Când își aprinse a doua țigară, din camera în care dispăruse fata cu alură de elevă la gimnaziu ieși o altă femeie, cu ochi mari și rotunzi, îmbrăcată într-un cardigan bej împletit, o fustă lungă de culoare albă și un sort cu pieptar în nuanța vinului roșu. Și ea era calmă și liniștită, dar Yaeko presupunea că eleva de gimnaziu îi spusese că venise o clientă.

Nici femeia cu ochi mari nu se grăbea. Cu mișcări încete umplu un pahar cu apă și îl împinse ușor în fața lui Yaeko. „Bine ați venit la noi!”, îi spuse netulburată, din obișnuință, ca și cum nimic nu se întâmplase, de parcă ar fi fost o clientă veche a cafenelei, de-a casei. Un client „obișnuit” s-ar fi așteptat ca femeia să-și ceară măcar scuze pentru întârziere, dar lui Yaeko îi plăcu atitudinea ei, căci nu simțea nevoia să fie tratată ca un oaspete de seamă. Neînțelegând cu ce greșise, femeia îi zâmbea binevoitoare. Yaeko nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea, independentă și îndrăgostită de libertate, care să facă totul în propriul ritm, fără să se simtă presată de nimeni și nimic. Îi plăcu de ea pe loc. Ghidată de principiul filosofic preferat „Cine se îndrăgostește la prima vedere, e primul care pierde bătălia”, Yaeko începu să viziteze în fiecare zi cafeneaua Funiculi Funicula.

În iarna aceluiași an, Yaeko află că în micuța cafenea te puteai întoarce în trecut. I se păru ciudat că femeia care citea cartea era îmbrăcată tot timpul în aceeași rochie albă, cu mâneci scurte. Când într-o zi întrebă „Oare nu îi e frig?”, Kei îi povesti cine era femeia în alb. Așa află că scaunul pe care ședea aceasta era unul special care te făcea să te întorci în trecut. „Uau! Ce tare!”, se miră, dar în sinea ei nu crezuse nimic din ce-i povestise soția lui Nagare, chiar dacă nu o suspecta că o mințise. Povestea fantomei îi intră lui Yaeko pe o ureche și îi ieși pe alta, însă în doar o jumătate de an cafeneaua

ajunsesse celebră pe seama legendei urbane a întoarcerii în trecut, care atrăgea tot mai mulți clienți.

Yaeko trăia viața la viteză maximă și nu avea timp de regrete amare, așa că nici după ce aflase despre miracolul întoarcerii în timp, nu-și dorise nici măcar o dată să călătorească în trecut. Pentru ea nu avea nici un sens reîntoarcerea în trecut dacă nu putea schimba cu nimic prezentul, orice ar fi făcut. Așa a gândit până în ziua în care Kumi a murit în accident.

Totul se învârtea în jurul ei, dar își auzi numele.

– Yaeko?

Recunosc glasul familiar și deschise ochii: purtând același sorț cu pieptar de culoarea vinului roșu, Kei era în fața ei, privind-o uimită, iar Fusagi ședea la masa cea mai apropiată de ușă. Ca de obicei, pe masă avea o revistă deschisă. Era aceeași scenă ca în urmă cu trei zile. Se întorsese la ziua în care Kumi, sora ei mai mică, încă era în viață.

Inima începu să-i bată cu putere. „Trebuie să fiu calmă...” Încerca să se stăpânească, dar emoția și panica erau ca două corzi întinse la maximum, gata să plesnească. Dacă s-ar fi rupt, nu și-ar fi putut stăpâni lacrimile. Se imagina cu ochii umflați și roșii de plâns, cu fața distorsionată de durere. „Nu... Nu pot apărea în fața lui Kumi cu expresia asta...”, își spuse, ducând o mână la piept. Ca să se calmeze, inspiră adânc și încet.

– Bună..., o salută pe Kei care trebăluia în spatele tejghelei.

Surprinsă să vadă o clientă cunoscută așezată pe scaunul special, soția lui Nagare o privea șocată ca și cum era pentru prima oară când vedea miracolul întoarcerii în timp.

– Ai... ai venit din viitor?

– Cam așa ceva...

– Serios? De ce? o întrebase direct, pe un ton inocent Kei, cea din urmă cu trei zile, care nu știa nimic despre ce se întâmplase.

– Am venit să mă întâlnesc cu sora mea mai mică, răspunse sincer Yaeko – știa că nu avea timp de pierdut cu minciunile –, strângând cu putere scrisoarea din poală.

– A, da! E fata care vine mereu ca să te convingă să te întorci în orașul natal, nu?

– Exact...

– Hm... Ce ciudat! Nu ești tu cea care întotdeauna se ascunde de ea?

– Ba da, dar nu azi. Azi mă întâlnesc cu ea.

Yaeko se forța să pară veselă, dar ochii ei, care întotdeauna străluceau de poftă de viață, erau triști. Nu avea putere nici măcar să clipească, nu știa încotro ar fi trebuit să se uite. Kei o fixa cu privea și, la cât de bine o cunoștea, cu siguranță observase că se comporta ciudat.

– S-a întâmplat ceva? o întreabă soția lui Nagare în șoaptă.

După câteva momente de tăcere, îngăimă cu vocea gătuită de emoție:

– O, nu... nimic.

Se spune că, împinsă de forța gravitației, apa curge de la înălțimi spre zonele joase. Și sufletul omului are propria forță gravitațională. E greu să minți pe cineva care te cunoaște, în fața căruia ți-ai deschis inima. Tu, cel adevărat, ieși la iveală, tocmai atunci când vrei să-ți ascunzi tristețea și vulnerabilitatea. E mult mai ușor să ascunzi ce simți în fața necunoscuților și a celor în care nu ai încredere. Kei avea darul să-i arate lui Yaeko cine e cu adevărat. Legătura emoțională dintre cele două femei era puternică. Kei putea accepta și ierta tot ce Yaeko lăsa să se vadă din sufletul ei. Un singur cuvânt spus cu blândețe de soția lui Nagare avea puterea incredibilă să rupă corzile emoțiilor care strângeau inima lui Yaeko. Încă un singur cuvânt dacă ar mai fi spus Kei cu glasul ei blând, și Yaeko nu ar mai fi putut ascunde adevărul. Știind chiar și fără să se uite în ochii ei că soția lui Nagare o privea îngrijorată, Yaeko încerca disperată să nu-i întâlnească privirea. Văzând că o evită, Kei ieși de dincolo de teighea.

Ding-dong!

– Bine ați venit! spuse Kei oprindu-se când auzi clopoțelul de la intrare.

Yaeko nu avea nici o îndoială că sora ei tocmai intrase în cafenea, chiar dacă încă nu o văzuse la capătul culoarului de argilă. Orologiul din mijloc arăta ora trei. Știa că dintre cele trei orologii vechi doar cel din mijloc indica ora corectă. Era trei după-amiază, ora la care, în urmă cu trei zile, Kumi venise în cafenea ca să se întâlnească cu ea.

În acea zi, Yaeko nu avu de ales și se ascunse sub teighea fiindcă Funiculi Funicula nu are decât o singură ieșire la care ajungi urcând scara pe care o cobori ca să intri la subsolul clădirii. Yaeko avea obiceiul să vină la cafenea după prânz. Comanda o cafea, discuta banalități și ultimele zvonuri cu Kei și apoi pleca la mini-barul ei. În acea zi, avu chef să-și deschidă mini-barul

mai devreme decât o făcea de obicei. Se ridică de pe scaun, privi spre orologiul din mijloc: era ora trei. „E cam devreme“, își spuse, dar gândindu-se că n-ar fi rău să încerce să facă niște gustări, plăti consumația și se pregătea să iasă din cafenea.

Abia împinsese ușa pe jumătate când de la capătul de sus al scării o auzi pe Kumi vorbind la telefon, în timp ce cobora scările spre subsol. Panicată, se întoarse în cafenea și când clopoțelul sună, o văzu pe Kumi intrând cu o secundă înainte să ajungă sub tejghea. Așa a evitat-o pe Kumi în ultima zi din viața acesteia.

Așezată pe scaunul fantomei, Yaeko o aștepta pe Kumi să apară la capătul holului. Nu-și putea imagina în ce haine avea să vină în fața ei. De doi ani evita să se întâlnească cu ea și nici nu-și mai amintea când se uitase în ochii ei ultima oară. Inima îi era sfâșiată de durere și regrete, realizând abia acum de câte ori evitase să o vadă și cât de îngrozitor se purtase cu ea. În acest moment, nu avea voie să plângă. Niciodată nu vărsa lacrimi de față cu Kumi. Dacă ar fi izbucnit în plâns, sora ei ar fi intrat la bănuieli, întrebând-o ce se întâmplase. Chiar dacă știa că nu poate schimba cu nimic prezentul, nu s-ar fi abținut să-i spună „Întoarce-te cu trenul, altfel vei avea un accident cu mașina!“ sau „Nu te întoarce azi acasă!“ Să-i spună astfel de vorbe era pentru ea cel mai rău scenariu. S-ar fi transformat într-un mesager al morții, ar fi speriat-o pe Kumi. Nu, nu putea să-i facă una ca asta. Nu mai voia să o facă să sufere mai mult decât o făcuse deja. Trase adânc aer în piept, încercând să-și controleze emoțiile care îi devastau sufletul.

– Yaeko?

Auzindu-i glasul, simți că inima i se opri. Era glasul lui Kumi, pe care nu credea că-l va mai auzi vreodată. Deschise încet ochii și o văzu pe sora cea mică privind-o din pragul cafenelei.

– Bună! îi răspunse, afișând un zâmbet larg și făcându-i din mâna dreaptă.

Crisparea dispăruse de pe chipul ei, dar mâna stângă încă mai strângea cu putere scrisoarea pe care o ținea pe genunchi. Kumi o privea încremenită, dar Yaeko înțelegea perfect de ce era confuză. Până atunci, de fiecare dată când o vedea nu făcea nici un efort să-și ascundă dezgustul. Prin răceala cu care o trata îi spunea lui Kumi să se întoarcă mai repede în Sendai. Acum

însă o privea în ochi, zâmbindu-i fără reținere. Ea, cea care evitase cu orice preț să o privească în ochi, avea acum ochi numai pentru sora ei mai mică.

– O! Nu-mi vine să cred! Ce s-a întâmplat cu tine azi?

– Ce vrei să spui?

– În toți acești ani niciodată nu a fost atât de ușor să mă întâlnesc cu tine...

– Chiar a fost așa cum spui tu?

– Poți fi sigură de asta!

– Îmi pare rău... Îmi pare rău, Kumi, spuse Yaeko oftând.

Calmul lui Yaeko o făcu pe Kumi să se apropie de scaunul pe care stătea sora ei mai mare.

– Mă scuzați, o făcu atentă pe Kei care era în spatele tejghelei. Aș dori o cafea, pâine prăjită, orez cu curry și un parfait asortat...

– Desigur, îndată! răspunse soția lui Nagare.

Nu își luă privea de la Yaeko, dar văzând-o mai relaxată, intră degrabă în bucătărie, răsufând ușurată.

— Pot să mă așez aici? întrebă Kumi, arătând spre scaunul de pe partea opusă a mesei la care ședea Yaeko.

– Desigur! răspunse Yaeko, zâmbind.

Kumi zâmbi și ea și se așeză pe scaun. Câteva minute, cele două s-au privit fără să schimbe nici un cuvânt. Kumi lăsă apoi privirea în jos și începu să se agite. Yaeko nu-și putea lua ochii de la ea.

– E cam ciudat, nu? întrebă în șoaptă Kumi, văzând cum o privea Yaeko.

– Ce e ciudat?

– Au trecut mulți ani de când nu am mai stat față în față, așa cum suntem acum...

– Chiar așa?

– Păi data trecută când am venit, ai stat după ușă și nu m-ai lăsat să intru... În urmă cu patru luni, ai fugit de mine... Ai uitat că am alergat după tine? Acum șase luni, ai traversat strada ca să mă eviți... În urmă cu opt luni...

– Am fost groaznică, nu-i așa?

Kumi putea continua. Odată s-a prefăcut că nu e în casă, deși luminile erau aprinse. Altă dată s-a prefăcut că e beată și că nu o recunoaște, întrebând-o „Cine ești tu?“ Niciodată nu-i citea scrisorile, le arunca pe toate – așa făcuse și cu ultima scrisoare. „Am fost cea mai rea soră mai mare cu putință“, își spuse în gând.

- Dar asta ești tu, ce pot face?
- Îmi pare rău, Kumi... Îmi pare rău...

Yaeko scoase vârful limbii, încercând să facă haz de necaz. Se comporta ciudat, era altfel decât o știa Kumi.

- Spune-mi adevărul: ce s-a întâmplat? o întrebă cu o mină gravă.
- Ce vrei să spui?
- Serios, te porți ciudat, surioară!
- Eu?
- S-a întâmplat ceva grav?

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic, răspuse Yaeko, încercând să sune cât mai naturală, să nu-și trădeze încordarea.

Văzând cât de îngrijorată o privea Kumi, Yaeko avu senzația că ea era cea care mai avea câteva ore de trăit, de parcă era într-o telenovelă siropoasă, în care personajul care e pe moarte brusc începe să fie blând și mai bun la suflet. Ochii i se înroșiseră, mai avea puțin și izbucnea în lacrimi. „Nu, nu eu sunt cea care va muri...” Copleșită de emoții, lăsă capul în jos.

- Cafeaua dumneavoastră, spuse Kei, apărând la momentul potrivit.

Yaeko își ridică din nou privirea.

- Mulțumesc, răspuse politicoasă Kumi, aplecând ușor capul.
- Pentru puțin.

Soția lui Nagare puse ceașca pe masă și înainte să se îndrepte spre teighea, se înclină ușor în fața clientei. Conversația dintre cele două surori se întrerupse brusc. Yaeko nu era în stare să spună nimic. De când intrase Kumi în cafenea, se abținea cu greu să o îmbrățișeze și să strige din tot sufletul „Nu muri!” Făcea niște eforturi incredibile să nu izbucnească, să nu-și strige durerea care îi puse un nod în gât.

Tăcerea era din ce în ce mai grea, iar Kumi părea că era ușor agitată. Se uita întruna la orologiile de pe perete, în timp ce mototolea cu o mână scrisoarea pe care o ținea în poală. Doar văzând-o cât era de neliniștită, Yaeko știa prea bine ce se întâmpla cu sora ei mai mică: își căuta cuvintele, repeta în minte tot ce voia să-i spună surorii mai mari. Erau vorbe simple „Întoarce-te acasă, te rog!”, dar îi era greu să le spună pentru că ani la rând, de fiecare dată Yaeko o respingea categoric. Cu fiecare refuz, Yaeko o trata cu și mai multă răceală. Kumi nu renunțase să o implore să vină acasă, dar tot nu se obișnuise cu gândul că sora ei mai mare nu voia să o asculte. Cu fiecare *nu* al lui Yaeko, Kumi se simțea rănită și întristată. Gândindu-se cât de greu trebuie să-i fi fost lui Kumi să fie refuzată ani la rând, Yaeko simți

că sufletul i se sfâșie de durere. Ea și numai ea o făcuse pe Kumi să sufere atâția ani... Imaginându-și că și acum va fi refuzată, cea mică nu-și găsea cuvintele, era confuză. Și acum încerca să prindă curaj, așa cum făcuse în toți acești ani. Se lupta cu propria ei frică, dar niciodată nu renunțase să lupte. Înălță capul și o privi pe Yaeko hotărâtă, drept în ochi. Yaeko nu-și mai feri privirea. Kumi trase scurt aer în piept, pregătindu-se să o implore din nou pe sora ei mai mare.

– Accept să mă întorc acasă, spuse dintr-odată Yaeko, știind că avea din nou să o roage să se întoarcă acasă.

– Cum? Ce-ai zis? răspunse Kumi, uluită.

– Mă întorc acasă, în Sendai, repetă Yaeko pe un ton blând și politicos.

– Vorbești serios? o întrebă Kumi, privind-o cu îndoială.

– Dar știi că nu sunt bună la nimic, da? răspunse Yaeko cu părere de rău.

– Nu-i nimic! Poți învăța și de acum încolo, nu e nici o problemă! Sunt sigură că mama și tata se vor bucura foarte mult!

– Oare?

– Nu am nici o îndoială!

Kumi încuviință, fața i se înroși și brusc izbucni în lacrimi.

– Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? o întrebă Yaeko panicată.

Îi înțelegea lacrimile, căci, odată întoarsă acasă, Kumi va fi eliberată de responsabilități. Perseverența ei de atâția ani nu fusese în zadar și era firesc să fie bucuroasă. Cu toate astea, Yaeko nu putea înțelege de ce Kumi se zguduia de plâns.

– Dintotdeauna mi-am dorit asta, spuse în șoaptă Kumi, privind în jos și lăsând lacrimile să-i cadă pe masă.

Inima lui Yaeko începu să bată cu putere. „Întocmai cum am bănuț. A avut și ea planurile ei... Și-a dorit să facă ceva pentru ea. Egoismul meu i-a furat visul. Un vis pentru care plânge în hohote...”

– Ce ți-ai dorit? o întrebă Yaeko cu glas stins, nerăbdătoare să afle visul pe care îl spusese.

Kumi ridică privirea. Cu ochii roșii de plâns, suspină adânc.

– Să lucrăm amândouă în pensiune...

Un zâmbet înflori pe chipul ei schimonosit de durere și lacrimi. Era pentru prima oară când Yaeko o vedea zâmbind din toată inima. În mintea ei auzi ecoul vorbelor pe care i le spusese lui Kei, cu trei zile în urmă.

„E ranchiunoasă.”

„Asta mică nu a voit să ducă mai departe afacerea familiei.”

„De nu știu câte ori i-am zis că nu am de gând să mă întorc acasă, dar se ține scai de mine și mă bate la cap întruna.“

„Nu vreau să-i văd... mutra!“

„Scrie pe fața ei ce simte pentru mine! Crede că din cauza fugii mele de acasă a ajuns să fie proprietara pensiunii, o responsabilitate pe care nu a voit să și-o asume. Vrea să mă întorc acasă ca să fie liberă, să se elibereze!“

„E limpede ca lumina zilei că vrea să dea vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat!“

„Aruncă scrisoarea!“

„Nu-i nevoie să citesc, îmi pot imagina ce a scris: «Mi-e greu să mă descurc singură cu treburile pensiunii. Întoarce-te acasă, ai să înveți ce ai de făcut la pensiune când ajungi acasă»“.

Se înșelase: Kumi nu-i purta deloc pică și nu era adevărat că nu-și dorea să moștenească pensiunea. Nu renunțase să încerce să o convingă pe Yaeko să se întoarcă acasă nu fiindcă voia să se elibereze de responsabilități și să dea vina pe sora ei mai mare pentru că fugise de acasă, ci pentru că visul ei era să lucreze cu ea în pensiunea familiei. A fost visul ei dintotdeauna. Tânăra care vărsa lacrimi de bucurie auzind că sora ei mai mare voia să se întoarcă acasă era aceeași Kumi dintotdeauna, cea care își iubea sora mai mare din tot sufletul și care nu renunțase să vină ani la rând în capitală ca să o convingă să se întoarcă acasă. Părinții o dezmoșteniseră pe Yaeko, dar Kumi se încapățâna să creadă că, într-o zi, sora ei mai mare se va întoarce la casa părintească. Era aceeași soră drăgălașă care în copilărie se ținea după Yaeko, strigând „Surioară! Surioară!“

Privind-o, Yaeko simți că o iubea mai mult ca niciodată. Dar sora pe care o iubea atât de mult nu mai era în viață. Regretele apăsau din greu peste inima lui Yaeko. „Nu te las să mori! Nu vreau să mori!“

– Ku.. Kumi..., o strigă încet Yaeko.

Chiar dacă știa că eforturile sale erau zadarnice, voia să facă orice ca să-i împiedice moartea. Dar Kumi nu o auzi.

– Scuze... Mă duc puțin până la toaletă să-mi aranjez machiajul...

Se ridică de pe scaun, îi întoarse spatele lui Yaeko și se îndreptă spre toaletă.

– Kumi! strigă Yaeko, disperată.

Speriată de strigătul surorii, Kumi se opri și întoarse capul, privind-o mirată.

– Ce s-a întâmplat?

Yaeko nu-și găsea cuvintele. Orice ar fi spus, prezentul nu s-ar fi schimbat cu nimic.

– Nimic... Nu-i nimic...

Ar fi vrut să-i spună „Nu pleca! Nu muri! Iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Dacă nu ai fi venit să te întâlnești cu mine, nu ai fi murit în accident!”

Voia să-i spună multe. Voia să-și ceară iertare că fusese egoistă și plecase de acasă, obligând-o prin plecarea ei să se îngrijească singură de părinți și de pensiuine. Niciodată nu se gândise cât de greu trebuie să-i fi fost lui Kumi să-și asume responsabilitatea pensiuinii, făcându-și timp să vină în capitală. „Ți-am fost soră mai mare și asta ți-a adus suferință... Iartă-mă...” Nu putea pune în cuvinte ce simțea. Nu știa ce voia să-i spună, ce ar fi fost bine să-i spună.

Kumi o privea cu blândețe. Yaeko îi spuse că nu se întâmplase nimic, dar ea aștepta să-și deschidă sufletul. Știa prea bine că sora ei mai mare voia să-i spună ceva.

„Încă mă privești cu blândețe după atât timp în care m-am purtat îngrozitor cu tine. Scumpă copilă, ai avut răbdare cu mine, ai fost iertătoare și bună cu mine atâția ani... *Ți-ai dorit să lucrăm împreună la pensiuine...* Nu ai renunțat, dar eu...”

După o lungă tăcere în care se luptă cu regrete amare, Yaeko murmură un singur cuvânt:

– Mulțumesc...

Nu știa cât din sentimentele ei încăpeau într-un singur cuvânt, dacă reușise să spună ce simțea cu adevărat. Știa doar că își puse tot sufletul în acel cuvânt. Preț de câteva secunde, Kumi o privi cu uimire și-i spuse zâmbind:

– Surioară... Ești tare ciudată azi.

– Poate că ai dreptate, răspunse Yaeko, forțându-se din nou să afișeze un chip fericit.

Bucuroasă de schimbarea surorii, Kumi se îndreptă spre toaletă.

„Kumi!”, o strigă în gând, privind-o cum se îndepărta de ea. Ochii i se umplură de lacrimi. Simțea că nu-și mai putea stăpâni plânsul. Fără să clipească, îi urmărea silueta cu ochii plini de lacrimi. Când Kumi intră în toaleta cafenelei, lăsă capul în jos. Lacrimile îi picurau pe masa din fața ei. Tristețea îi sfâșia inima, voia să-și strige durerea, dar nu putea scoate nici un sunet. Sora ei mai mică ar fi auzit-o și nu-i putea face una ca asta.

Umerii i se zguduiau de plâns, dar, disperată, își acoperi gura cu o mână, înăbușându-și strigătele și suspinele.

– Yaeko, ce-i cu tine? o întrebă Kei îngrijorată.

Dintr-odată, lingurița din ceașcă începu să sune, avertizând că licoarea neagră începea să se răcească.

– O, nu! A sunat alarma!

Abia când o auzi, soția lui Nagare înțelese ce se petrecea – lingurița lungă cu alarmă era folosită doar pentru clienții care se întorceau în trecut ca să se întâlnească cu cei dragi care muriseră.

„Nu se poate... Asta înseamnă că sora ei mai mică... a murit“, își spuse Kei în gând.

– Nu cred că e adevărat, spuse în șoptă Kei, privind-o speriată pe Yaeko.

Sfâșiată de durere, Yaeko întoarse capul spre ea și încuviință dând ușor din cap.

– Yaeko! o strigă panicată.

– Știu, Kei, răspunse luând ceașca în mână. Trebuie să beau toată cafeaua, nu?

Soția lui Nagare nu avu puterea să-i răspundă. Ținând ceașca în mână, îndurerată, Yaeko scoase un geamăt sfâșietor de trist.

– Vreau să-i mai văd încă o dată chipul, spuse Yaeko, dar dacă fac asta, nu am să mă mai pot întoarce...

Cu ochii plini de lacrimi, cu mâinile tremurânde, apropie ceașca de buze. „De ce a trebuit să se întâmple nenorocirea asta? De ce a trebuit să moară Kumi? De ce nu i-am spus mai devreme că mă întorc acasă?“

Ceașca aproape că îi atinge buzele, dar Yaeko refuza să o atingă de ele.

– Nu... Nu pot să o beau... spuse, punând ceașca la loc pe masă.

Simțea că și ultima picătură de putere se scursese din trupul ei. Era confuză, nu știa ce voia să facă și de ce se întorsese în trecut. Tot ce știa era că își iubea sora din tot sufletul, că era cea mai de preț ființă pentru ea. Dar nu uitase că, în realitate, Kumi nu mai era în viață.

„Dacă beau toată cafeaua pe nerăsuflăte, n-am să o mai văd niciodată. Chiar dacă am făcut-o să zâmbească, aici e ultima noastră întâlnire...“

Yaeko știa că nu avea voie să golească ceașca în timp ce se uita la Kumi.

– Yaeko! strigă Kei disperată.

– Nu pot să o beau...

Îndurerată să o vadă pe Yaeko atât de distrusă sufletește, soția lui Nagare își mușcă buzele.

– Ai promis, îi spuse cu glasul tremurând. I-ai promis lui Kumi că te vei întoarce acasă...

În spatele pleoapelor închise, Yaeko îi văzu chipul lui Kumi radiind de fericire.

– I-ai spus că veți lucra împreună la pensiunea familiei...

În imaginația lui Yaeko, Kumi era în viață, lucrând fericită împreună cu ea. Dintr-odată, în mintea ei auzi telefonul mobil din dimineața în care aflase că murise.

– Dar Kumi... nu mai e.

O văzu stând întinsă, căzută într-un somn profund, pentru totdeauna. Kumi murise. „Ce am să fac în prezent dacă mă întorc fără ea?“ Yaeko simțea că nu mai avea pentru cine să revină în prezent.

– Tocmai de aceea..., îi spuse Kei, plângând în hohote, atât de hotărâtă cum nu o văzuse Yaeko niciodată. Tocmai de aceea trebuie să te întorci acasă!

„Ce vrea să-mi spună?“

– Te-ai gândit pentru o clipă cât de mult ar suferi să știe că promisiunea ta a ținut doar o zi? Chiar nu știi cât de nefericită ar fi dacă ai face asta?

„Are dreptate Kei. Visul ei a fost să lucrăm împreună în pensiune și i-am promis că așa voi face. I-am spus că mă voi întoarce în Sendai. Nu am văzut-o niciodată atât de fericită. Nu mă pot preface, mințindu-mă că nu am văzut cât de mult s-a bucurat. Nu vreau să o mai întristez, nu vreau să o mai dezamăgesc. Trebuie să mă întorc în prezent. Trebuie să mă întorc la casa părintească. Chiar dacă nu mai este în viață, mi-am dat cuvântul când ea era în viață. Nu pot ignora zâmbetul ei, nu pot sta fără să fac nimic, ca și cum zâmbetul ei fericit a fost în zadar...“

Yaeko ridică din nou ceașca de pe masă, dar...

„Vreau să-i mai văd încă o dată chipul...“

Dorința ei o tulbură și mai mult. Știuse de la bun început că, dacă o mai vedea încă o dată, nu va putea să bea cafeaua și să se întorcă în prezent. Trebuia să golească ceașca dintr-o suflare, dar distanța dintre buze și ceașcă încremenise. Dintr-odată, Yaeko auzi ca prin vis ușa toaletei deschizându-se. Era o ușă lăturalnică, la fel ca cea de la intrarea în cafenea. Cine ieșea din toaletă nu putea vedea cafeneaua dintr-o privire. Când auzi ușa deschizându-se, Yaeko își făcu curaj și bău cafeaua pe nerăsuflăte. Fără timp de îndoieli și ezitări, goli repede ceașca.

O secundă dacă ar fi întârziat, ar fi pierdut șansa să bea toată cafeaua din ceașcă. Yaeko simți că instinctul și nu discernământul pusese stăpânire pe trupul ei. După ultima înghițitură, începu să amețească, corpul ei se lăsă atras într-un vortex de aburi. Tocmai când se resemna că niciodată nu avea să o mai vadă, Kumi păși în sala de mese a cafenelei.

„Kumi!“

Era transformată într-un fuior de abur ce se unduia ușor, dar conștiința ei încă nu părăsise trecutul.

– Yaeko? Surioară, unde ești? o strigă Kumi, privind spre scaunul pe care șezuse sora ei.

„Kumi!“, îi strigă Yaeko numele disperată, dar nu o auzi. Imaginea surorii ei mai mici era tot mai încețoșată, dar îi desluși mișcările.

– Mă scuzați... Știți cumva unde e sora mea? o întrebă Kumi pe soția lui Nagare care trebăluia după tehghea.

– A apărut ceva urgent și a trebuit să plece, îi răspunse Kei, întorcându-se cu fața spre ea și zâmbindu-i.

Kumi se întristă pe loc. Sora pe care cu greu reușise să o întâlnească după atâția ani dispăruse fără urmă. Întâlnirea lor fusese scurtă, dar îi promisese că se va întoarce acasă. Începu să se neliniștească, oftă și, dezamăgită, lăsă privirea în jos.

– Totul va fi bine, o încurajă Kei. Doar v-a spus că își va ține promisiunea!

Soția lui Nagare făcu cu ochiul spre scaunul pe care Yaeko șezuse.

„Mulțumesc, Kei!“ îi spuse Yaeko – era transformată într-un fuior de abur, dar simțea ca și cum lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

– Da? Chiar așa va fi? răspunse Kumi după un moment de tăcere, zâmbind fericită. Atunci e timpul să mă întorc acasă, spuse plecând ușor capul în semn de politețe.

Ieși pe ușa cafenelei, pășind fericită. „Kumi!“ Yaeko o văzu plecând, chiar dacă aburul în care se transformase începuse ușor-ușor să dispară din trecut. Pentru ultima oară reuși să-i vadă chipul radiind de fericire, știind că sora ei mai mare își va ține promisiunea. Văzu scena curgând pe lângă ea, de sus în jos, aidoma unei pelicule de film pusă pe repede înainte. Sufletul lui Yaeko plângea. Era tot ce mai putea face. Nu-și mai putea opri lacrimile.

Yaeko deschise ochii: întoarsă de la toaletă, femeia îmbrăcată în alb era în fața ei. În cafenea mai erau Kazu, Nagare, Kōtake și Kei. Se întorsese într-un prezent în care Kumi nu mai trăia.

– Dispari! îi spuse fantoma nervoasă, fără să-i pese că Yaeko avea ochii în lacrimi.

– A, da! Desigur! răspunse, ridicându-se repede de pe scaun.

Stafia îmbrăcată în alb își strecură ușor trupul între masă și scaun și se așeză. Împinse ceașca din care băuse Yaeko și continuă să citească din carte ca și cum nimic nu se întâmplase.

Yaeko încercă să-și ștergă fața schimonosită de plâns.

– Uf! oftă adânc. Nu sunt sigură dacă acolo e locul meu... Ca să nu mai spun că nu mă pricep deloc la treburile din pensiune... Dar, spuse privind spre ultima scrisoare de la Kumi pe care o ținea în mâini, n-ar trebui să am probleme dacă mă întorc așa cum sunt eu cu adevărat... Am dreptate?

Avea de gând să se întoarcă cât mai repede la casa părintească din Sendai, lăsând totul în urma ei, barul și viața din Tōkyō. În fond, așa era ea: se hotăra pe loc, nu se gândea deloc la ce va urma. Știa ce voia să facă și chipul ei senin spunea că de data aceasta nu avea nici o îndoială.

– Va fi bine, Yaeko! Sunt sigură! o încurajă Kei.

Nu o întrebă ce se întâmplase în trecut. Nici nu era nevoie. Yaeko scoase din portofel trei sute optzeci de yeni pentru cafea. Puse monedele în palma lui Nagare și ieși din cafenea cu pași vioi și hotărâți.

Ding-dong!

Kei o însoți pe Yaeko până la ieșire.

– A fost bine, puiule, nu-i așa? murmură, mângâindu-și pântecul.

Nagare puse monedele în sertarul casei de marcat și aruncă o privire înțelegătoare spre soția sa. „E incurabilă! Va renunța vreodată la optimism?”

Ignorând grimasa posacă a patronului, ecoul clinchetului vesel al clopoțelului continua să răsună în cafenea.

Sărbătoare tradițională, celebrată anual, de obicei pe 7 iulie. În Sendai, festivalul are loc între 6 și 8 august. Unul dintre cele mai cunoscute obiceiuri este decorarea crengilor de bambus cu bilețele colorate pe care sunt scrise dorințe, în speranța că acestea se vor îndeplini.

Ritual shintoist ce presupune purificarea cu sare a persoanei care a participat la o ceremonie funerară, înainte ca aceasta să treacă pragul unei case, împiedicând astfel apariția spiritelor impure

Spațiu special de rugăciune, cu obiecte de cult budist. De obicei, altarul budist este amplasat fie într-o cameră specială, separată de celelalte camere ale casei, fie într-o fîridă prevăzută cu uși, în camera de zi.

Construcție din lemn specifică pentru casele tradiționale japoneze. Asemănătoare unei prispe, este ridicată pe piloni scurți, deasupra solului, făcând legătura dintre corpul casei și grădina interioară.

Ritual care face parte din ceremonia funerară budistă. Fumul emanat de bețișorul aprins este simbolul purificării și al rugăciunii către Buddha pentru sufletul decedatului.

În original, *okami* – titlu acordat, de obicei, soției proprietarului (sau văduvei acestuia) unei pensiuni tradiționale japoneze, care sunt în majoritatea cazurilor exclusiv afaceri de familie. Principala responsabilitate este primirea oaspeților și supervizarea directă a calității serviciilor acordate, până la plecarea acestora din pensiune. Moștenit din generație în generație, titlul este al doilea în ierarhia funcțiilor din pensiune, după *o-okami* (prima generație) și precedând *waka-okami* (cea de-a treia generație, fiica celei care deține titlul de *okami*).

MAMĂ ȘI FIICĂ

Toamna e descrisă în *haiku*¹⁷ printr-un cuvânt: *higurashi*¹⁸. Țârâitul insectei poate fi auzit de la începutul anotimpului călduros, dar când spui *higurashi*, auzi tânguitul cicadei de la sfârșitul verii. Dacă cicadele *abura* și *minmin* te fac să te gândești la soarele dogoritor, la miezul verii și la caniculă, țiuitul de *higurashi* îți desenează în minte un apus și ultimele zile de vară. Când soarele începe să coboare și se lasă seara, cântecul cicadelor *higurashi* – *kana! kana! kana!* – te întristează, grăbindu-ți pașii spre casă.

Rareori auzi țârâitul de *higurashi* în orașe și asta pentru că, spre deosebire de *abura* și *minmin*, *higurashi* iubește locurile umbrite din pădurile sau crângurile de cedru, ferite de soarele arzător al după-amiezii. Dar sunt și excepții: lângă cafeneaua Funiculi Funicula trăiește un singur exemplar de *higurashi*. De cum soarele apune, undeva, nu se știe unde, insecta își începe concertul de țârâituri slabe, presărat ici-colo cu câte un antract. Uneori, dacă îți ciulești bine urechile, îi auzi cântecul delicat chiar și din cafeneaua de la subsol.

Într-o după-amiază târzie de august fierbinte, cicada *abura* țârâia enervant de tare – *ji! ji! ji!* – pe bună dreptate: Agenția de Meteorologie anunțase că era cea mai caldă zi a anului. În cafeneaua fără aer condiționat, răcoroasă chiar și într-o zi caniculară, Kazu citea cu voce tare mesajul pe care Yaeko îl trimise pe telefonul lui Nagare.

Au trecut două săptămâni de când am ajuns acasă. Am atât de multe de învățat! Munca e atât de dură aici, încât nu trece o zi în care să nu-mi dea lacrimile!

– Oh, trebuie să-i fie greu...

Kōtake și Nagare erau numai ochi și urechi. De vreme ce nici Kazu și nici Kei nu aveau telefoane mobile, toate e-mailurile pentru cafenea erau trimise pe mobilul patronului. Pentru Kazu, stângace în relațiile cu ceilalți, telefoanele și alte mijloace de comunicare erau o adevărată bătaie de cap. Cât despre Kei, aceasta își reziliase contractul după ce se măritase cu

Nagare – „Un singur telefon e de-ajuns pentru un cuplu căsătorit“, obișnuia să spună.

Yaeko însă avea trei telefoane: unul pentru clienții pensiunii, unul pentru ea și al treilea pentru familie. În ultimul salvase doar două numere, cel al părinților și al lui Kumi. Nimeni din cafenea nu știa, dar mai salvase în telefonul pentru familie încă două numere, cel al lui Nagare și cel al cafenelei Funiculi Funicula.

Kazu continuă să citească e-mailul cu voce tare.

Relația cu ai mei e la fel de tensionată ca înainte, dar cred că am făcut foarte bine că m-am întors acasă. Dacă moartea lui Kumi ne-a adus mie și părinților mei tristețe, atunci poate că asta a fost menirea pentru care a venit pe lume și a plecat dintre noi: să ne facă nefericiți. De acum încolo, prin tot ce fac, vreau să dau sens vieții pe care a trăit-o Kumi. V-ați gândit vreodată că pot fi atât de serioasă? În orice caz, ce vreau să vă spun e că sunt bine. Dacă aveți ocazia să veniți în Sendai, treceți și pe la pensiunea noastră. Poate că anul ăsta nu o să mai puteți veni, dar eu tot vă recomand să ajungeți în timpul Festivalului Tanabata.

Nagare, transmite salutări tuturor!

Hirai Yaeko

Stând în pragul bucătăriei, cu brațele încrucișate, Nagare ascultase atent, micșorându-și și mai mult ochii înguști. Părea că zâmbea, dar era greu de spus ce simțea doar uitându-te la el.

– Minunat! spuse Kōtake fericită.

Între două ture de la serviciu, trecuse și pe la cafenea, îmbrăcată în uniforma de asistentă medicală.

– Priviți poza! zise Kazu, arătându-i lui Kōtake, așezată pe un scaun în fața tejghelei, fișierul atașat e-mailului.

– Uau! E leit ca o patroană de pensiune! exclamă uimită asistenta, luând telefonul lui Nagare în mână ca să poate vedea mai bine fotografia.

– Întocmai! încuviință Kazu, toată numai un zâmbet.

Yaeko se fotografiase în fața pensiunii. Kimonoul de culoare roz și părul strâns într-un coc erau dovezile de netăgăduit că într-adevăr ajunsese patroana Odăii cu comori.

– Pare fericită...

– Așa e...

Pe chipul zâmbitor al lui Yaeko nu era loc pentru îndoieli și șovăială. Scrisese că relația cu părinții ei încă nu era perfectă, dar în fotografie era alături de tatăl Yasuo și mama Michiko.

– Și Kumi..., șopti Nagare, trăgând cu ochiul la fotografie din spatele lui Kōtake. Sunt sigur că și ea e fericită.

– Negreșit, și ea e fericită, răspunse asistenta privind fascinată poza de pe telefon.

Lângă ea, Kazu încuviință tăcută, dând ușor din cap. Chipul ei emana blândețe și calm și nu sobrietatea pe care o afișa atunci când ținea ritualul întoarcerii în trecut.

– Apropo, spuse Kōtake, înmânându-i telefonul lui Kazu. Ce face acolo? o întrebă, făcându-i semn din priviri spre scaunul pe care ședea femeia îmbrăcată în rochie albă.

Dar privirea ei suspectă nu se îndrepta spre fantomă, ci spre tânăra care ședea pe scaunul din fața acesteia, nimeni alta decât Kiyokawa Fumiko, care în primăvara acestui an se întorsese în trecut. Emblemă a femeilor de carieră, Fumiko era îmbrăcată lejer, adecvat pentru ziua ei liberă: tricou negru cu mâneci trei sferturi, pantaloni albi mulați, sandale cu șireturi. Deloc interesată de mesajul trimis de Yaeko, se uita fix la fața femeii în rochie albă. Era un mister ce avea de gând să facă.

– Și eu mă întreb, răspunse Kazu, la fel de nedumerită ca asistenta.

Din primăvara acestui an, Fumiko își făcuse obiceiul să treacă uneori pe la cafenea. De fiecare dată, se așeza pe scaunul de pe partea opusă mesei la care ședea fantoma.

– Mă scuzați, spuse brusc Fumiko, întorcând capul spre Kazu.

– Da...

– E ceva la care mă gândesc întruna...

– Ce anume?

– Mă gândeam la chestia asta... la călătoria în timp și mă întreb: nu putem călători și în viitor?

– Viitor?

– Da... În viitor...

Întrebarea tinerei o făcu curioasă pe Kōtake.

– Și eu sunt interesată să aflu, spuse asistenta, lăsându-se ușor peste teigheea ca să nu-i scape nici un cuvânt.

– Știam că nu sunt singura! replică Fumiko. Eu zic că a călători în trecut sau în viitor e unul și același lucru. Practic, călătorești în timp. Și dacă e

așa, de ce nu s-ar putea să ajungem și în viitor?

Kōtake o urmărea atentă, dând din cap cu convingere.

– E posibil sau nu? o întrebă Fumiko pe Kazu, privind-o cu speranță și curiozitate.

– Se poate, răspunse scurt Kazu.

– Pe bune? strigă entuziasmată Fumiko.

Fără să vrea, zdruncină masa, vărsând cafeaua din ceașca fantomei. Intimidată de privirea încruntată a stafiei și panicată că ar putea fi iar blestemată, Fumiko începu să ștergă petele de cafea cu un șervețel de hârtie.

– Uau! exclamă Kōtake.

– Se poate, dar nu sunt doritori, adăugă Kazu pe un ton rece, observând reacția exagerată a celor două femei.

– Cum!? ridică glasul Fumiko șocată, apropiindu-se de Kazu. De ce?

Nu-i venea să creadă că era singura care ar călători în viitor dacă ar avea această șansă. Kōtake voia să afle și ea motivul. Asistenta o privea pe chelneriță cu ochi mari și uimiți. Kazu îi privi pe rând pe Nagare și Fumiko.

– Păi... Dacă tot vreți să ajungeți în viitor, peste câți ani ați dori?

– Peste trei ani! răspunse repede Fumiko, roșie la față ca focul, ca și cum abia aștepta să fie întrebată – pesemne se gândea de mult la călătoria în viitor și întrebarea nu o luă pe nepregătite.

– Ca să-l întâlniți pe iubitul dumneavoastră? întrebă Kazu, glacială ca întotdeauna.

– Păi... da... Și ce e rău dacă vreau să-l văd? întrebă Fumiko ridicând mândră bărbia, luându-și singură apărarea – făcea pe curajoasa, dar fața i se învinețise de-a binelea.

– Ei, lasă! Nu-i nevoie să te rușinezi! se băgă și Nagare în discuție, glumind.

– Ba nu mă rușinez deloc! răbufni Fumiko.

Reacționă prea târziu, căci patronul și asistenta deja schimbau priviri și zâmbete cu subînțele.

Kazu însă nu avea deloc chef de glume. O privea pe Fumiko, afișând chipul ei neschimbat, rece și inexpresiv. Tânăra nu putu ignora chipul sobru al chelneriței.

– Deci nu se poate? o întrebă pe Kazu cu glas stins.

– Nu e vorba că ar fi imposibil... Nu că nu s-ar putea, dar..., răspunde chelnerița pe un ton plat.

– Există un *dar*, nu-i așa?

– De unde știți că peste trei ani și el va vrea să viziteze cafeneaua noastră?

Fumiko era confuză, nu înțelegea ce voia de fapt să o întrebe Kazu.

– Chiar nu înțelegeți? insistă chelnerița.

– O, da! răspunde Fumiko, tresărind.

Chiar dacă ar fi călătorit în viitor, peste trei ani, nu avea nici o garanție că Gorō va fi și el în cafenea.

– Asta e problema...

– Ce-a fost în trecut, s-a întâmplat deja. Puteți să vă alegeți un moment din trecut și să vă reîntoarceți la el, dar...

– Viitorul e o necunoscută! exclamă Kōtake, bătând din palme aidoma unui concurent la un *quiz-show*.

– Corect! încuviință Kazu. Poți să te întorci în trecut, la ziua pe care ți-o alegi tu, dar nu vei ști dacă persoana cu care vrei să te întâlnești va fi și ea acolo, în viitor...

Chipul blazat al lui Nagare îi spunea lui Fumiko că mulți clienți ai cafenelei se confruntaseră cu aceeași dilemă.

– Cu alte cuvinte, continuă explicația patronului, cu excepția unui miracol, chiar dacă te duci în viitor și stai acolo pentru câteva minute, până se răcește cafeaua, șansele să te întâlnești cu cine dorești tu sunt foarte mici...

O fixa pe Fumiko cu ochii lui înguști ca și cum ar fi voit să o întrebe „Ai priceput ce ți-am zis?”

– Deci dacă m-aș duce în viitor ar fi o pierdere de timp, nu? murmură Fumiko, resemnată.

– Exact.

– Am înțeles...

Lui Fumiko îi era rușine de dorințele ei atât de naive. Impresionată de perfecțiunea regulilor cafenelei, nu-i trecu prin cap să încerce să pună la îndoială răspunsul lui Kazu și să o contrazică.

„Dacă mă duc în trecut, nu pot schimba prezentul. Dacă ajung în viitor, e inutil, o pierdere de timp. Niște scuze perfecte! Nu-i de mirare că articolul din revistă a scris că legenda întoarcerii în trecut e absurdă, fără sens.“

Nu avu timp să se dezmeticească fiindcă Nagare o întrebă direct, micșorându-și iar ochii alungiți și indiscreți.

– Ce ai înțeles? Și atunci de ce vrei să ajungi în viitor? Ca să te convingi că te vei căsători cu el?

– Nici pomeneală!

– Deci e adevărat! Te-am prins!

– Ba nu! V-am spus că nu e adevărat!

Cu cât încerca mai mult să nege, cu atât Fumiko simțea că își săpa singură o groapă tot mai adâncă. Era imposibil să se întoarcă în trecut fiindcă mai există o regulă absurdă: cine a stat pe scaunul fantomei o dată, ca să revină în trecut, nu mai avea voie să se așeze a doua oară pentru o altă călătorie în trecut și nici pentru una în viitor. Fără excepție, toți doritorii primeau doar o singură șansă.

„Cred că mai bine nu i-aș spune lui Fumiko despre regula asta“, își zise Kazu în gând, privind-o pe tânără contrazicându-se cu Nagare. Nu însemna că nu-i păsa de ea, ci pur și simplu și-o imagina dezamăgită și cerând alte explicații. „N-am nevoie de o bătaie de cap în plus!“

Ding-dong!

– Bine ați venit la noi!

În cafenea intră Fusagi. Era îmbrăcat într-un tricou polo bleumarin, bermude de culoare bej, șlapi tradiționali, iar pe umăr avea o geantă. În cea mai călduroasă zi din an, bărbatul venise nu cu o batistă în mână, ci cu un mic prosop alb cu care își ștergea întruna transpirația de pe față.

– Fusagi! îl strigă Nagare, uitând de cuvintele obișnuite cu care își întâmpina clienții.

Fusagi se uită puțin confuz la patron și după ce îl salută aplecând ușor capul, se așeză, ca de obicei, pe scaunul de la masa cea mai apropiată de intrarea în cafenea. Kōtake își duse mâinile la spate și se apropie încet de soțul ei, pe care încetase să-l mai strige Fusagi.

– Dragul meu! îl făcu atent, zâmbindu-i.

– Mă scuzați, dar cine sunteți?

– Sunt soția ta...

– Soție ați spus? Soția *mea*?

– Exact!

– Glumiți, așa e?

– Deloc! Sunt cu adevărat soția ta!

Fără să se gândească de două ori, Kōtake se așeză repede pe scaunul de pe partea opusă a mesei. Tulburat de comportamentul femeii necunoscute din fața lui, Fusagi nu știa cum să reacționeze.

- Mă scuzați, dar... Ce-ar fi să nu vă așezați la masa mea?
- De ce nu? Doar suntem soț și soție, nu? E foarte bine că mă așez aici!
- Ba nu e bine deloc! Nu știu nimic despre dumneavoastră!
- Atunci poți afla de acum încolo!
- Ce aveți de gând?
- E un fel de... cerere în căsătorie!

Fusagi o privea uluit, ofensat și suspicios pe femeia din fața lui, toată numai un zâmbet. Pus în încurcătură, ceru ajutorul lui Kazu care tocmai îi aduse un pahar cu apă rece.

- Scuzați-mă... Mă puteți scăpa de femeia asta?

De la distanță, păreau un cuplu pus pe glume și bine-dispus, dar dacă te uitai mai bine, vedeai un bărbat confuz, care se simțea încolțit.

- Pare foarte stresat, zise Kazu, apropiindu-se de el.
- Oare așa o fi?
- Ce-ar să-l lăsați azi în pace? îi sări în ajutor Nagare.

Nu era prima oară când cei doi soți purtau astfel de conversații în cafenea. Uneori, când Kōtake îi spunea că era soția lui, Fusagi nu nega atât de vehement, dar erau și zile în care o întreba pe un ton misterios „O! Chiar așa?” În urmă cu două zile, au stat față în față și au discutat foarte relaxați banalități. De cele mai multe ori, rememora locurile pe care le vizitaseră. Când Fusagi îi spunea bucuros „Am fost acolo“, Kōtake îi răspundea zâmbind „Și eu am fost acolo“ și povesteau entuziasmați amândoi. Asistentei începuseră să-i placă întâlnirile în care stăteau de vorbă simplu și inocent.

– Asta e, spuse resemnată Kōtake, întorcându-se la scaunul din fața teighelei. O să continui când ajungem acasă...

- Dar chiar și așa, îmi pari fericită, comentă Nagare.
- Nu pot spune că nu sunt, răspunse asistenta pe un ton vesel.

În cafenea era răcoare, dar Fusagi continua să-și șteargă transpirația cu micul prosop alb.

– O cafea, vă rog, spuse, deschizând pe masă revista despre călătorii pe care o scoase din geantă.

– Desigur! răspunse Kazu zâmbindu-i și dispărând într-o clipă în bucătărie.

Fumiko începu iar să o privească insistent pe femeia în rochie albă. Sprijinindu-și bărbia în podul palmei, Kōtake se uita la Fusagi – simțindu-se privit, bărbatul aplecă și mai mult capul în revista de pe masă. Fără să-și ia ochii de la cei doi soți, Nagare începu să macine cafeaua într-o râșniță retro. Ca de obicei, femeia în alb continua să citească din carte. Aroma boabelor de cafea proaspăt râșnite se răspândi în cafenea. Când Kei ieși din bucătărie, mâinile lui Nagare se opriră brusc.

– Ce-i cu tine? Nu te simți bine? întrebă speriată Kōtake, văzând fața palidă a tinerei.

Soția lui Nagare abia se ținea pe picioare, părea că va leșina dintr-un moment într-altul.

– Te simți bine, Kei? întrebă Nagare speriat, pälind dintr-odată.

– Kei, ar fi mai bine să te odihnești azi, spuse Kazu, scoțând capul pe ușa bucătăriei.

– Mă simt bine! Nu am nimic! răspunse Kei, forțându-se să zâmbească, deși nu reuși să ascundă cât de rău se simțea.

– Nu arăți prea bine! spuse Kōtake, ridicându-se de pe scaun. Mai bine te-ai odihni, îi zise, apropiindu-se de ea ca să o sprijine.

– Nu mă simt rău! Vorbesc serios! răspunse Kei, făcând semnul victoriei și intrând în spatele tejghelei.

Însă era limpede pentru toți că se simțea rău. Kei se născuse cu o afecțiune cardiacă. Pentru că medicii i-au interzis să facă efort fizic, niciodată nu a participat la întrecerile sportive ale școlii, nici în școala primară, nici când era elevă la gimnaziu, nici când a fost liceană. În ciuda bolii, era sociabilă, veselă, curioasă și știa cum să se bucure de viață. Nu degeaba Yaeko spunea că „e un geniu care știe cum să trăiască o viață fericită“.

„Dacă mi-au spus că nu am voie să fac eforturi fizice mai grele, așa să fie“ își spuse Kei, dar la întrecerile sportive pe școală nu se abținea și se urca într-un scaun cu rotile, pe care îl împingea un coleg de clasă.

Întotdeauna ajungeau ultimii la probele de alergat, dar și ea, și băiatul care împingea căruciorul dădeau ce-i mai bun și le părea rău că pierdeau. Când colegii de clasă repetau figuri de dans, nu stătea deoparte și se mișca în cele mai ușoare ritmuri. Comportamentul ei lăsa impresia că strica armonia clasei, dar niciodată nimeni nu i-a reproșat nimic. Era prietenă cu toți colegii, iar bunătatea era farmecul ei irezistibil. În ciuda caracterului și a personalității sale, inima lui Kei trecuse de multe ori prin momente critice.

Deseori a fost nevoită să întrerupă studiile ca să fie internată la spital, chiar dacă nu pentru perioade lungi.

Și pe Nagare l-a cunoscut tot în spital. Kei avea șaptesprezece ani și era în anul doi la liceu. Să vorbească și să râdă cu asistentele și cu cei care veneau în vizită la ea sau să admire peisajul de la fereastră erau singurele bucurii pentru ea, nevoită să stea toată ziua în patul din rezervă. Într-o zi, văzu de la fereastră un bărbat bandajat din cap până în picioare mergând în grădina interioară a spitalului. Nu-și putea lua ochii de la el, nu doar pentru că era înfășurat tot în bandaje, ci și pentru că era cel mai înalt bărbat pe care-l văzuse în viața ei. O fetiță de școală primară care mergea în fața bărbatului părea îngrozitor de mică pe lângă el. Poate că era lipsită de respect, dar Kei nu se putu abține și îl porecli *bărbatul-mumie*. Se putea uita la el toată ziua și niciodată nu se plictisea.

Într-o zi, o asistentă i-a spus că bărbatul-mumie a fost internat după ce fusese rănit într-un accident de mașină. Nagare traversa o trecere de pietoni, când în fața lui o mașină și un camion s-au tamponat. Nu a fost prins în coliziune, dar camionul l-a agățat și l-a târât vreo douăzeci de metri, lansându-l în vitrina unui magazin. Pasagerii din mașină au scăpat teferi, dar camionul s-a răsturnat peste bordură. Nu au fost loviți și alți trecători, dar a fost un accident serios. Cei cu o constituție mai firavă ar fi murit pe loc, însă Nagare își ridică repede trupul impunător de pe caldarâm ca și cum nimic nu se întâmplase. Plin de sânge cum era, s-a apropiat de camionul răsturnat și a strigat spre cabina șoferului „Sunteți teafăr?” Benzina începuse să se scurgă din rezervor și Nagare îl scoase repede pe șoferul care își pierduse cunoștința. În timp ce-l ducea pe brațe, strigă la trecătorii adunați la locul accidentului „Chemați o ambulanță!” L-au dus și pe el cu ambulanța la spital. Sângera teribil, dar în afară de tăieturi și zgârieturi nu a avut nici o fractură.

După ce află povestea, bărbatul-mumie îi stârni și mai mult curiozitatea lui Kei. Nu trecu mult timp și se îndrăgosti de-a binelea. Nagare a fost prima iubire a lui Kei. Într-o zi, copleșită de primul impuls, ieși în grădină ca să-l întâlnească pe bărbatul-mumie. Când ajunse lângă el, își dădu seama că era mai înalt și mai impunător decât își imaginase ea – i se părea că ajunsese lângă un zid uriaș. „Te rog, ia-mă de nevastă!”, îi spuse fără sfială, cu ochii strălucindu-i de bucurie. Nu ezită, nu roși, îi spuse clar și răspicat ce simțea și își dorea, uitându-se în ochii lui. A fost prima oară când a intrat în vorbă cu Nagare. Preț de câteva clipe, uriașul bărbat-mumie o privi

tăcut pe tânăra hotărâtă, coborându-și ochii de la înălțimea lui impunătoare. „Dacă asta îți dorești, va trebui să muncești în cafenea“, îi răspunse scurt și la obiect. După trei ani de relație, când ea avea douăzeci și doi de ani și el douăzeci și trei, cei doi semnară actele de căsătorie.

Sub privirea îngrijorată a lui Kōtake, în spatele tejghelei, Kei începu să șteargă vesela spălată, înainte să o așeze la loc pe rafturi. Din bucătărie se auzea bolborositul sifonului de cafea. Kazu dispăru în bucătărie, iar Nagare continua să macine boabele de cafea în râșnița manuală. Nici unul nu observase că femeia în alb se uita insistent la Kei.

– Ah!

Atât reuși să spună Kōtake înainte să se audă un pahar spărgându-se de podea – Kei îl scăpase din mână.

– Kei! strigă chelnerița, ieșind panicată din bucătărie.

Pentru Kazu, totdeauna distantă și stăpână pe sine, reacția fu suspect de puternică.

– Scuze, zise Kei, aplecându-se să ridice cioburile de pe podea.

– Lasă-le, le strâng eu, zise chelnerița, sprijinind-o pe Kei căreia îi tremurau genunchii.

Nagare privi scena fără să scoată vreun cuvânt. Pentru prima oară, Kōtake o văzu pe Kei simțindu-se atât de rău. Fiind asistentă medicală, se obișnuise să vadă oameni bolnavi în jurul ei, dar se albise la față când o văzu pe prietena ei atât de slăbită.

– Kei..., murmură îngrijorată Kōtake.

– Sunteți bine? întrebă și Fumiko.

– Mă scuzați, reacționează și Fusagi, ridicând capul din revistă.

– Cred că ar fi bine să te duci la spital, spuse Kōtake.

– Nu-i nevoie, sunt bine...

– Dar...

Soția patronului o refuză, scuturând cu încăpățănare din cap. Spasmele umerilor o trădau: respira cu greutate, se simțea mai rău decât credea. Nagare continua să tacă, privind-o încordat.

– M-aș întinde puțin, spuse Kei oftând, îndreptându-se cu pași nesiguri spre camera din spate.

Privirea lui Nagare îi spunea tinerei că era foarte îngrijorat pentru ea.

– Kazu, ai grijă de clienți, spuse Nagare, intrând repede după soția sa.

– Sigur, răspunse chelnerița, absentă.

– O cafea... Ah! Mă scuzați!

Înțelegând că nu era momentul potrivit, Fusagi tăcu, așteptând răbdător să-și comande cafeaua. Când în sfârșit deschise gura, Kazu reveni la realitate, amintindu-și că, îngrijorată pentru Kei, uitase pur și simplu să-l servească pe soțul lui Kōtake.

O atmosferă tristă și grea copleși micuța cafenea.

După ce rămăsese însărcinată, Kei începu să vorbească cu pruncul din pântecul ei, ori de câte ori avea timp liber. Era însărcinată în patru săptămâni și poate era devreme să-l numească copil pe cel din burtica ei, dar nu-i păsa de aceste detalii. În zori de zi îi spunea „Bună dimineața!” și, în timp ce-l striga pe Nagare „tăticule“, îi explica ce se petrece într-o zi în cafenea. Pentru Kei, conversațiile cu copilul ei o făceau să se simtă în culmea fericirii.

„Poți să-l vezi? El e tăticul tău!”

„E tatăl meu?”, întreba copilul, prin glasul lui Kei.

„Da!”

„Uau! Ce mare e!”

„Ai dreptate, e mare, dar nu numai trupul său e mare! Și inima lui e uriașă! E un tătic blând și bun, te poți baza pe el la nevoie!”

„Abia aștept să-l văd!”

„Și mama, și tata sunt nerăbdători să te întâlnească, puiule!”

Așa era dialogul în care, firește, Kei juca dublu rol. Pe zi ce trecea însă tânăra se simțea tot mai rău. La cinci săptămâni, în interiorul uterului se formează un sac gestațional, iar în acesta apare un embrion de unu sau doi milimetri. Încă din acest moment al dezvoltării trupului copilului care încă nu a prins contur, pot fi detectate bătăile inimii. Fața și organele încep și ele să se formeze într-un ritm rapid – ochii, urechile, gura, stomacul, intestinalele, plămâni, pancreasul, nervii cerebrali, aorta –, dar și picioarele și mâinile.

Creșterea fetusului îi afecta starea de sănătate lui Kei. Avea bufeuri, trupul îi ardea, iar hormonii secretați pentru formarea placentei o extenuau și îi dădeau o somnolență puternică.

Și starea ei de spirit era schimbătoare. Se panica, se enerva din cel mai mărunț motiv, alteori era deprimată, ba chiar avea perioade în care i se modifica și gustul. Cu toate astea, niciodată nu s-a plâns că îi e greu și

suferă. Încă din copilărie, spitalul era a doua ei casă și, obișnuită cu internările, niciodată nu-și plânse de milă din cauza bolii. În ciuda optimismului ei, starea de sănătate i se înrăutățise brusc de vreo câteva zile.

În urmă cu două zile, Nagare avu o discuție cu medicul ei curant: „Trebuie să fiu sincer: s-ar putea ca inima soției dumneavoastră să nu reziste travaliului. Grețurile matinale vor începe când va intra în săptămâna a șasea de sarcină. Dacă nu va putea să le facă față, va trebui să o internăm în spital. Dacă alege să aducă pe lume copilul, trebuie să știe că atât ea, cât și cel mic au șanse foarte mici să supraviețuiască. Chiar dacă amândoi ar trece cu bine peste momentul nașterii, consecințele pentru sănătatea ei vor fi serioase. Trebuie să fie pregătită sufletește, să înțeleagă că nașterea îi va scurta viața. De obicei, avorturile se fac între săptămâna a șasea până în a douăsprezecea. În cazul soției dumneavoastră, cu cât avortul e făcut mai devreme, cu atât e mai bine pentru ea. Trebuie să ne grăbim, să nu fie prea târziu pentru ea“.

Întors acasă, Nagare nu ascunse nimic de Kei și îi povesti totul. „Știi...“ – atât răspunse în șoaptă Kei, cu privirea lăsată în pământ.

După ce închise cafeneaua, Nagare ședea de unul singur pe un scaun din fața tejghelei, în lumina slabă a spoturilor din perete. Pe tejghea erau aliniați câțiva cocori pe care îi făcuse din șervețele de hârtie împăturite¹⁹. În liniștea tulburată doar de ticăitul bătrânelor orologii, singurele care se mișcau erau mâinile lui Nagare.

Ding-dong!

Patronul nici nu tresări când auzi clinchetul clopoțelului ușii de la intrare. Tocmai terminase de împăturit încă un cocor și îl puse pe tejghea, în șir cu ceilalți. Kōtake intră în cafenea. Îngrijorată pentru Kei, asistenta se oprise în drum spre casă să-și vadă prietena.

Privind pierdut cocorii de pe tejghea, Nagare o salută, dând ușor din cap.

– Cum se simte Kei? întrebă asistenta, încremenită în prag.

Aflase despre sarcina lui Kei încă din primele zile, dar nici o clipă nu își imaginase că avea să-i afecteze atât de grav sănătatea. Era în continuare

îngrijorată pentru ea. Patronul nu-i răspunse la întrebare imediat. Luă încă un șervețel și începu să-l împăturească în formă de cocor.

– Rezistă... în felul ei, răspunse în cele din urmă.

Kōtake se așeză și ea în fața tejghelei, lăsând între ea și Nagare un scaun liber. Emoționat, patronul își scărpină vârful nasului.

– Iartă-mă că te-am făcut să te îngrijorezi, spuse și o privi cu coada ochiului, lăsând vinovat capul în jos.

– Nu-ți face griji pentru asta... Nu era mai bine să o duceți la spital?

– I-am spus, dar nu mă ascultă deloc...

– Dar...

Brusc, mâinile lui Nagare se opriră.

– Nu am vrut să facă un copil, spuse cu glas stins, privind un cocor.

De nu ar fi fost atât de liniște în cafenea, Kōtake nu l-ar fi auzit.

– „Îl nasc orice-ar fi“, așa mi-a spus...

Nagare întoarse capul spre asistentă, schiță un zâmbet trist, apoi lăsă capul în jos. Bărbatul a spus că s-a împotrivit sarcinii, dar adevărul e că nu a putut să i se împotrivescă mai mult decât o făcuse. Nu i-a zis nici „Nu naște copilul!“, nici „Vreau să-l aduci pe lume!“ Nu a avut puterea să aleagă între viața lui Kei și viața pruncului.

Kōtake nu-și găsea cuvintele. Tulburată de vorbele lui Nagare, ridică privirea spre ventilatorul atârnat de tavan, care se rotea încet.

– E dureros, murmură asistenta.

Kazu ieși din camera din spate.

– Kazu! o strigă Kōtake când o văzu.

De obicei detașată și glacială, chelnerița nu se uită la ea, ci privi tristă spre Nagare.

– Cum se simte? întrebă patronul.

Kazu întoarse privirea spre camera din spate. Călcând cu pași rari, Kei apăru în prag. Era palidă, și deși nu avea siguranță în picioare, părea mult mai bine decât fusese în după-amiaza acelei zilei. Intră după tejghea și se opri în fața soțului ei.

Îl privea insistent, dar bărbatul nu ridică ochii. Încremenise cu ochii pe cocorii din hârtie înșirați pe tejghea. Nici unul nu vorbea, și fiecare minut care se scurgea părea tot mai dureros pentru amândoi. Kōtake nu avu curajul să facă nici un gest.

Kazu dispăru brusc în bucătărie și se apucă de pregătit cafeaua. Puse un filtru în pâlnia de sticlă și începu să toarne apă fierbinte din ibric în

recipientul superior al sifonului. Era atât de liniște în cafenea, încât chiar dacă nu o vedeai, puteai ghici ce face. Apa începu să fiarbă și în doar câteva secunde se auzi bolboroseala lichidului urcând în pâlnie. Peste câteva minute, aroma de cafea proaspătă se răspândi în micuța cafenea.

Ademenit de aromă, patronul ridică privirea.

– Îmi pare rău, Nagare, murmură Kei.

– Pentru ce? o întrebă bărbatul, privind pierdut cocorii de pe tejghea.

– Măine... mă internez în spital.

Nagare nu spuse nimic.

– Mă duc la spital, repetă tânăra, pronunțând rar fiecare cuvânt ca și cum voia să se convingă pe ea însăși. Sinceră să fiu, simt că dacă mă internez în spital, niciodată nu am să mă mai întorc acasă. Mi-e greu să iau hotărârea asta, dar...

– Știu..., spuse Nagare, strângând cu putere pumnii.

Kei ridică privirea în gol.

– Dar simt că am ajuns la capăt la drum, spuse cu ochii plini de lacrimi.

Nagare o ascultă fără să spună nimic.

– Atât poate duce corpul meu..., spuse Kei, punându-și mâinile pe pântecul ușor rotunjit. Dacă nasc copilul, se pare că îmi voi pierde...

Zâmbi amar. Își cunoștea corpul mai bine ca oricine.

– Și tocmai de asta...

Voia să spună din nou că se hotărâse să se interneze.

– Am înțeles, Kei, zise Nagare, privind-o în ochi.

– Kei, scumpa mea...

Era pentru prima oară când Kōtake o vedea atât de deprimată pe Kei. Ca asistentă, înțelegea foarte bine cât de periculoasă era sarcina pentru o femeie care suferea de inimă. Încă nu avea grețuri matinale, dar trupul ei era deja foarte slăbit. Nimeni nu ar fi învinovățit-o dacă ar fi avortat, dar în ciuda riscului, Kei se hotărâse să păstreze sarcina.

– Mi-e frică, spuse Kei în șoaptă, cu vocea tremurândă. Oare va fi fericit copilul meu? întrebă, punându-și mâinile pe pântec. N-ai să te simți singur, puiule? Ai să plângi? S-ar putea să fiu în stare doar să te aduc pe lume... Iartă-mă, dacă am să te las singur...

În zadar tânăra încercă să audă un răspuns din burtica ei. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

– Mi-e teamă. Sunt îngrozită că am să-mi las copilul singur. Ce trebuie să fac? întrebă disperată, privindu-l pe Nagare. Vreau ca pruncul meu să fie

fericit! E tot ce-mi doresc! De ce unica mea dorință mă înspăimântă atât de mult?

Nagare continua să tacă, privind pierdut la cocorii din hârtie. Femeia în rochie albă închise brusc cartea pe care o citea, deși nu terminase de citit. Un semn de carte alb, la capătul căruia era legată o fundiță roșie, ieșea dintre pagini. Auzind zgomotul copertilor închise, Kei tresări și întoarse privirea spre femeia care se uita insistent la ea.

Clipi o dată ca și cum ar fi făcut un semn și se ridică ușor de pe scaun. Trecu prin spatele lui Nagare și Kōtake și dispăru de îndată la toaletă. Scaunul ei, scaunul special al cafenelei, era liber.

Atrasă de un magnet, Kei se îndreptă spre scaunul călătoriei în trecut. Se opri în fața lui, privindu-l ca și cum ar fi fost în transă.

– Kazu, o chemă la ea cu glas stins. Poți să-mi torni niște cafea?

Chelnerița o auzi și scoase capul pe ușa bucătăriei. Rămase uimită să o vadă în fața scaunului, nu înțelegea ce voia să facă.

– Kei... Sper că nu ai de gând să... zise Nagare, privindu-și soția care stătea cu spatele la el.

Văzând că scaunul fantomei se eliberase, Kazu își aminti de discuțiile din acea după-amiază, când Fumiko întrebase dacă poate călători și în viitor. Scopul ei era să afle dacă se va căsători sau nu peste trei ani, când Gorō se va întoarce din America. Îi răspunsese că se poate, dar că nu erau doritori. Călătoria în viitor era posibilă, dar nu exista nici o garanție că persoana cu care voiai să te întâlnești era și ea acolo, în viitor. Nimeni nu știe ce va fi în viitor. Nu exista nici o șansă să te întâlnești cu cine îți doreai din cauza timpului scurt până când se răcea cafeaua.

Nimeni nu voia să meargă în viitor pentru că părea fără sens, însă Kei își dorea să ajungă tocmai în viitorul incert.

– Vreau să arunc doar o privire, nimic mai mult...

– Stai puțin, Kei...

– Vreau să-mi văd copilul doar pentru o clipă... Îmi e de-ajuns o clipă...

– De asta vrei să ajungi în viitor? se răsti Nagare.

– Da, dar...

– Nu știi că nu e sigur dacă o să vă întâlniți? Ce sens are să călătorești în viitor dacă nu te poți vedea cu el?

– Știu asta, dar..., răspunse Kei.

Brusc, tânăra tăcu, dar ochii ei îl implorau să o lase să se așeze pe scaun.

– Nu! îi spuse bărbatul hotărât, întorcându-i spatele.

Era pentru prima oară când Nagare îi interzicea lui Kei să facă ceva. Întotdeauna tolerase personalitatea ei puternică și încăpățânarea de a face numai ce și cum voia ea. Nu se împotriviise prea mult nici când aflase că voia să-și pună viața în pericol aducând pe lume un copil. Bărbatul care lăsa totdeauna de la el în favoarea soției era acum de neclintit. Era îngrijorat că în zadar s-ar fi dus în viitor dacă nu și-ar fi întâlnit copilul, că nu va mai putea trăi în prezent dacă va afla din viitor că pruncul lor nu se va naște. Probabilitatea ca pruncul lor să nu vină pe lume îl făcea pe Nagare să se împotrivescă așa de înverșunat.

Disperată, Kei încremenise în fața scaunului femeii în alb. Nu putea renunța la dorința de a ajunge în viitor. Nu putea face nici un pas înapoi.

– Peste câți ani vrei să călătorești în viitor? o întrebă dintr-odată Kazu, în șoaptă.

Ajunsă în spatele lui Kei, chelnerița începu să strângă de pe masă ceașca din care femeia în alb băuse cafea.

– În ce an vrei să ajungi? Spune-mi luna, ziua și ora, o întrebă din nou, privind-o pe Kei drept în ochi, făcându-i semn că o va ajuta.

— Kazu! Ce faci? Încetează! strigă Nagare nervos.

Dar chelnerița nu-l băgă în seamă și continuă să vorbească cu Kei, schițând bine-cunoscutul ei zâmbet reținut.

– Spune-mi data și am să țin minte. Am să fac tot ce pot ca să vă întâlniți în ziua pe care o alegi.

– Kazu, draga mea...

Chelnerița îi promisese că o va ajuta să-și întâlnească în cafenea copilul, la momentul ales de ea.

– Nu te îngrijora...

Soția lui Nagare încuviință, privind-o cu speranță pe Kazu. Tânăra simțea că starea de sănătate a lui Kei se înrăutățise nu doar din cauza schimbărilor fizice provocate de sarcină, ci și a stresului. Lui Kei nu îi era frică de moarte. Gândul că cel mic va crește fără ea o panica și deprima, afectându-i inima și așa bolnavă, storcând și ultima picătură de vlagă din trupul ei. Cu cât se simțea mai slăbită, cu atât cădea și mai mult în depresie. Trupul se îmbolnăvește de la suflet, iar Kazu se temea că starea ei se va agrava cu cât sarcina va înainta, punând în pericol viața ei și a copilului.

„Îmi voi putea vedea copilul...“, își spuse Kei, cu ochii licărind de speranță. Mai avea o șansă, una foarte mică. Întoarse privirea spre tejghea

unde ședea Nagare. Se uita insistent la el cu ochii ei mari. Bărbatul nu spuse nimic, dar brusc oftă, făcând o grimasă.

– Fă ce vrei, îi spuse, întorcând spatele soției.

– Mulțumesc..., murmură Kei, privindu-i spatele.

După ce o ajută să se strecoare între masă și scaun, Kazu luă ceașca din care băuse femeia în rochie albă și dispăru în bucătărie. Kei inspiră adânc, închise ochii și se așeză pe scaun. Kōtake își împreună mâinile ca într-o rugăciune, iar Nagare privea tăcut cocorii din hârtie.

Era pentru prima oară când Kei o vedea pe Kazu călcând peste voința vărului ei. Când nu era în cafenea, tânăra chelneriță nu prea intra în vorbă cu cei pe care nu-i cunoștea. Era studentă la Universitatea de Artă, dar niciodată soția lui Nagare nu o văzuse ieșind împreună cu colegii sau prietenii. De obicei, o vedea singură. După ce se întorcea de la cursuri, venea să dea o mână de ajutor în cafenea. La sfârșitul zilei, se închidea în camera ei și desena în stilul suprarealist, folosindu-se doar de creioane. Desenele ei arătau ca niște fotografii alb-negru, dar niciodată nu se nășteau din imaginație sau fantezie, căci nu putea desena decât ce vedea ea însăși.

Oamenii nu văd ceea ce cred ei că văd, nu aud ceea ce cred că aud. Ce vedem și auzim e distorsionat de experiențele și gândurile noastre, de circumstanțe, iluzii, de ceea ce ne place și detestăm, de cunoștințe și ceea ce conștientizăm, într-un cuvânt, de percepții. Nudul unui bărbat desenat de celebrul pictor Pablo Picasso la vârsta de opt ani e o operă de artă. Tabloul pictat la paisprezece ani, reprezentând scena ceremoniei catolice a primei comuniuni, e făcut în stilul realist. Mai târziu, șocat de sinuciderea unui bun prieten, a pictat în nuanțe de albastru – Perioada Albastră. După ce s-a îndrăgostit, a pictat în nuanțe deschise și vesele – Perioada Roz. Influențat de sculpturile africane, a creat cubismul. S-a întors apoi la neoclasicism, a trecut prin suprarealism, și mai târziu a pictat faimoasele *Femeie plângând* și *Guernica*. Tablourile sale reflectă lumea prin ochii lui, sunt trecute prin filtrul său.

Niciodată Kazu nu s-a opus părerilor și comportamentelor celor din jur și asta pentru că în „filtrul“ ei nu era loc pentru propriile sentimente. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu se lăsa influențată, ținându-se la distanță. Detașarea era felul ei de a fi, stilul ei de viață. Nu făcea excepții, se comporta la fel cu oricine. Și pe clienții care își doreau să se întoarcă în trecut îi trata cu răceală. „Indiferent ce o să vi se întâmple dacă vă întoarceți în trecut, nu mă privește“, obișnuia să spună.

Însă acum reacționase altfel. Îi promisese lui Kei că o va ajuta, o încurajase să călătorească în viitor. Comportamentul ei influența viitorul lui Kei. Soția lui Nagare își spunea că poate Kazu are motivele sale să fie altfel decât era de obicei, însă pentru moment nu le putea înțelege.

– Kei...

Auzind glasul lui Kazu, Kei deschise ochii. Chelnerița era lângă masă, ținând în mână o tavă de argint pe care erau o cafetieră mică de argint și o ceașcă albă.

– Te simți bine?

– Da, sunt bine, răspuse Kei îndreptându-și spatele.

Chelnerița puse ceașca pe masă și înclinându-și ușor capul, îi făcu semn soției lui Nagare să-i spună peste câți ani vrea să călătorească în viitor.

– Peste zece ani, răspuse Kei, gândindu-se puțin. Pe 27 august...

– Am înțeles, încuviință Kazu în șoaptă, schițând un zâmbet.

Era ziua de naștere a lui Kei, o zi pe care nici Kazu și nici Nagare nu ar fi uitat-o niciodată.

– La ce oră?

– Ora trei după-amiază, răspuse Kei fără să se gândească prea mult.

– Repet: peste zece ani, pe 27 august, la ora trei...

– Da, Kazu...Te rog...

Kei îi zâmbi chelneriței. Aceasta dădu ușor din cap și luă cafetiera de toartă.

– Sunt pregătită, spuse Kazu cu o mină sobră.

Kei întoarse privirea spre soțul ei, dar acesta o ignoră.

– Rămâi cu bine, Nagare!

– Fie cum spui tu..., răspuse absent bărbatul.

Kazu privi scena dintre cei doi soți, ținând cafetiera deasupra ceștii.

– Bea cafeaua până nu se răcește, îi șopti lui Kei.

Ecoul cuvintelor în cafeneaua liniștită o făcu pe Kei să simtă o încordare stranie. Kazu începu să toarne cafeaua. Din gaura mică a cafetierei, un jet negru și subțire ca o ață se prelingea tăcut drept în mijlocul ceștii, umplând-o încet. În tot acest timp, Kei nu se uita la ceașca din fața ei, ci la Kazu. Chelnerița termină de turnat cafeaua și ridică privirea. Zâmbetul ei cald îi spunea lui Kei că ar fi făcut orice ca tânăra să-și poată întâlni copilul.

Un fuior de abur se ridică din ceașcă, unduindu-se ușor. Kei își simți trupul unduindu-se odată cu aburul cafelei. Era ușoară ca un fulg și tot ce era în jurul ei curgea pe lângă ea ca un șuvoi, de sus în jos. S-ar fi bucurat

ca un copil care privește cu ochi strălucitori peisajul dintr-un carusel din parcul de distracții, însă experiența unică și misterioasă prin care trecea corpul ei nu reuși să-i fure inima. Nagare se împotrivi cu înverșunare, dar Kazu îi dădu o șansă. Aștepta să-și întâlnească copilul. Lăsându-și trupul prins în vortexul aburului, Kei își aduse aminte de copilărie.

Și tatăl ei, Matsuzawa Michinori, suferise de inimă. Când Kei era în clasa a treia la școala primară, bărbatul și-a pierdut cunoștința la locul de muncă. De atunci a fost internat de multe ori la spital, iar un an mai târziu și-a dat sufletul. Kei avea nouă ani. Fetița era sociabilă și veselă din fire, foarte sensibilă, puternică, dar și foarte instabilă emoțional. Moartea tatălui a aruncat-o într-un ungher întunecat al vieții.

Micuța Kei și-a imaginat moartea ca pe o cutie neagră ca smoala, din care, odată închis, nu mai puteai scăpa. Pentru ea, tatăl ei fusese închis într-o cutie neagră, în care nu mai putea întâlni pe nimeni, în care suferea și se lupta cu singurătatea. Făcea nopți albe gândindu-se la el. Încetul cu încetul, zâmbetul a pierit de pe chipul ei. În schimb, mama ei, Tomako, zâmbea neconținut. Se trezea și adormea cu zâmbetul pe buze, chiar dacă nu era o fire veselă și optimistă. Și ea, și Michinori fuseseră doi soți simpli, obișnuiți. La ceremonia funerară, femeia a plâns în hohote, dar de a doua zi nici măcar o dată nu a arătat celor din jur o față posacă. Ba chiar zâmbea și râdea mai mult decât înainte de moartea soțului. Pe atunci, Kei nu înțelegea de ce mama ei zâmbea întruna. „Tata a murit și dumneata râzi? De ce? De ce ești veselă când ar trebui să fii tristă?“ a întrebat-o într-o zi.

„Ce o să creadă despre noi dacă ne vede din cutia lui neagră?“ îi răspunse Tomako, știind prea bine numele pe care Kei îl dăduse morții. Păstrând aceeași dragoste pentru soțul care nu mai era printre cei vii, femeia încercă să răspundă cu blândețe la reproșurile fetei. „Tatăl tău nu a intrat în cutia neagră pentru că așa și-a dorit el. Există un motiv pentru care a fost închis acolo. Cum crezi că se simte când te vede plângând în fiecare zi? Sunt sigură că se întristează. Știi de ce? Pentru că te-a iubit foarte mult! Nu crezi că suferă văzând cât de triste sunt chipurile celor dragi? Dacă tu zâmbești în fiecare zi, și tatăl tău va zâmbi de acolo, din cutia lui neagră. Zâmbetele noastre îl vor face să zâmbească. Fericirea noastră îl va face să fie fericit în cutia lui neagră.“

Ascultând-o, ochii lui Kei se umplură de lacrimi. Tomako o strânse la pieptul ei, iar ochii ei se umeziră de lacrimile pe care de la ceremonia funerară nu le mai arătase nimănui.

„E rândul meu să intru în cutia neagră“, își spuse Kei. Abia acum înțelegea suferința tatălui său. Inima o durea gândindu-se la cât de greu trebuie să fi fost pentru tatăl ei să conștientizeze că trebuie să moară, lăsându-și în urmă familia. Înțelegând ce simțise tatăl ei, Kei înțelese și cât de importante au fost vorbele mamei sale, că în spatele lor se ascundea iubirea adevărată și respectul lui Tomako pentru soțul ei.

În scurt timp, vortexul se liniștește. Fuiorul de abur se transformă în trupul lui Kei. Mulțumită lui Kazu, soția lui Nagare ajunse în viitor, peste zece ani. Primul lucru pe care-l făcu a fost să se uite cu atenție în jurul ei. Coloanele masive și bârnele maronii din lemn ce brăzdau tavanul luceau aidoma cojii de castană. Pe perete erau trei orologii. Lui Kei îi plăceau petele apărute în cei peste o sută de ani de când fusese construită clădirea pe pereții zugrăviți cu argilă de culoare bej-deschis ca pudra de boabe de soia prăjite.

Lumina slabă, din cauza căreia nu știa dacă afară era zi sau noapte, picta întreaga cafenea într-o nuanță de sepia, retro și relaxantă. Atârnat de tavan, un ventilator cu palete din lemn se rotește încet, fără să facă zgomot. La prima vedere, părea că nu călătorise în timp, peste zece ani, dar calendarul cu foi detașabile de lângă casa de marcat arăta data: 27 august. Kei, Kōtake și Nagare nu erau în cafenea, dar dincolo de teșghea un bărbat o fixa cu privirea.

– O! exclamă Kei când dădu cu ochii de el.

Nu-l văzuse niciodată. Peste cămașa albă avea o vestă neagră, la gât avea un papion, tunsoare scurtă, cu cărare într-o parte. Din orice unghi te-ai fi uitat la el, era limpede că era angajatul cafenelei. Nu era deloc surprins să o vadă pe Kei șezând pe scaunul fantomei – pesemne că știa despre povestea scaunului special.

Tăcut, bărbatul continua să o privească. Se comporta ca un angajat model, era discret cu clienții cafenelei. La un moment dat, începu să șteargă un pahar. Părea trecut de treizeci și cinci de ani, dar nu mai bătrân de patruzeci și cinci; nu era nici prea înalt, nici prea scund, nici prea gras și nici prea slab – arăta ca un chelner obișnuit pe care-l vezi în orice cafenea. Nu părea foarte prietenos, ca și cum cicatricea lungă ce se întindea de deasupra sprâncenei drepte până la urechea dreaptă îl împiedica să vorbească relaxat.

– Mă scuzați, dar...

De obicei, Kei nu se gândea dacă cineva era abordabil sau nu. Intra în vorbă încă de la prima întâlnire, zâmbind larg ca și cum s-ar fi aflat în fața unui prieten vechi. Acum însă era confuză. Se bâlbâia de parcă ar fi fost un străin chinuindu-se să vorbească japoneza.

– U... Unde... Unde e patronul?

– Patronul?

– Patronul cafenelei... Unde e?

– Păi... eu sunt, răspuse bărbatul de după tejghea, punând paharul șters pe un raft.

– Cum?

– Ce s-a întâmplat?

– Dumneavoastră... sunteți patronul?

– Da...

– Aici?

– Da...

– În cafeneaua asta?

– Da...

– Vorbiți serios?

– Îhî...

„Nu se poate!“ Șocată, Kei se sprijini de spătarul scaunului. Uimit de reacția femeii, bărbatul se opri din lucru și ieși de după tejghea.

– Ce... ce s-a întâmplat?

Părea afectat de reacția lui Kei. Pentru prima oară văzuse o clientă atât de șocată să afle că el era patronul cafenelei. Expresia de pe chipul femeii îl consternă și îl panică. Soția lui Nagare încercă să-și adune gândurile, dar nu-și putea imagina ce se întâmplase în cei zece ani. Erau multe întrebări pe care voia să le pună bărbatului din fața ei, dar era confuză și, cel mai important, nu avea timp de pierdut. Dacă se răcea cafeaua, eforturile ei să ajungă în viitor ar fi fost în zadar. „Trebuie să mă calmez“, își spuse, făcându-și curaj să-l privească pe bărbatul care se uita la ea îngrijorat.

– Mă... Mă scuzați...

– Da...

– Fostul patron...

– Fostul?

– Da... Era un bărbat solid, înalt, cu ochii mici...

– A! Vorbiți de Nagare?

– Întocmai!

Bucuroasă că bărbatul îl cunoștea pe Nagare, fără să-și dea seama, Kei se dezlipi de spătarul scaunului.

– E în Hokkaidō!²⁰

– Hokkaidō?

– Da!

– Cum!? Ați spus Hokkaidō? întrebă încă o dată, clipind rar.

– Exact!

Ochii rotunzi ai lui Kei începură să se învârtă, simțea că amețește. Nu era așa cum își imaginase. De când îl cunoscuse pe Nagare, niciodată nu-l auzise vorbind despre Hokkaidō.

– De ce?

– Nu știu, nu vă pot răspunde, zise bărbatul începând să se scarpine deasupra sprâncenei drepte.

El era confuz, iar ea, descurajată. Nimic nu se lega, totul părea fără sens.

– Ați venit să-l întâlniți pe Nagare?

O întrebare greșită, firește, de vreme ce nu știa nimic despre povestea lui Kei. Tânăra nu avea puterea să răspundă, se simțea copleșită de scena absurdă în care nimerise. Niciodată nu fusese bună la chestiunile raționale și logice, ci își trăia viața ascultându-și intuiția și emoțiile. Nu înțelegea ce se petrecea, de ce Nagare nu mai era patronul cafenelei. Ea crezuse că va ajunge în viitor pentru un motiv simplu: ca să-și întâlnească copilul.

– Sau poate ați venit să o vedeți pe Kazu? întrebă bărbatul, încercând să-i risipească descurajarea.

– Aha! strigă brusc Kei, agățându-se de un fir de speranță.

Preocupată să afle de la bărbatul din fața ei despre patronul cafenelei, o ștersese complet din gândurile sale pe Kazu, fata care o încurajase să călătorească în viitor, care îi promisese că o va ajuta să-și vadă copilul. Nu mai conta că Nagare era în Hokkaidō. Atât timp cât Kazu era în cafenea, era ca și cum nimic rău nu se întâmplase. Stăpânindu-și cu greu entuziasmul, Kei începu să vorbească repede, copleșindu-l cu întrebări.

– Și unde e Kazu?

– Ce-ați spus?

– Kazu! E aici? întrebă agitată, apropiindu-se de el – dacă ar fi întins o mână, l-ar fi putut prinde de gulerul cămășii.

Simțindu-i încordarea, bărbatul făcu prudent doi-trei pași înapoi.

– E sau nu aici?

– Adevărul e că..., se bâlbâi bărbatul, ferindu-și privirea, luat prin surprindere de atacul lui Kei. Și ea e tot în Hokkaidō..., termină propoziția, vorbind rar și cu precauție de teama unei noi reacții neprevăzute din partea lui Kei.

„Asta e! Totul s-a terminat!“ își spuse tânăra, disperată. Răspunsul bărbatului îi spulberase toate așteptările.

– Nu se poate! Nici Kazu nu e aici!

– Vă simțiți rău? întrebă brusc bărbatul, văzând-o palidă și fără pic de vlagă.

„Fața mea nu-ți spune nimic?“ ar fi voit să-l întrebe, dar răspunse scurt, cu glas stins, privindu-l perplexă:

– Sunt bine...

Nedumerit, bărbatul intră din nou după teighea.

„Nu știu de ce Nagare și Kazu sunt în Hokkaidō, dar sunt sigură că și copilul meu e împreună cu ei“, își spuse Kei în gând, mângâindu-și pântecul. „Nu m-am așteptat să se întâmple așa ceva...“

Descurajată, oftă adânc. Știa că doar printr-o minune s-ar fi întâlnit cu copilul ei. Dacă ar fi atât de ușor să-i vezi pe cei dragi, nu ar fi om care să nu-și dorească să călătorească în viitor.

Kei își aduse aminte de Fumiko. Dacă ea și Gorō și-au promis să se întâlnească peste trei ani, atunci întâlnirea dintre cei doi nu era imposibilă. Promisiunea s-ar îndeplini dacă bărbatul ar veni în aceeași cafenea, însă ar fi putut să fie multe motive care să-l împiedice să respecte cuvântul dat: mașina i se blochează în trafic, drumul pe care hotărăște să-l parcurgă pe jos e închis din cauza reparațiilor, s-ar putea rătăci tot întrebând în stânga și în dreapta unde e cafeneaua, ar putea ploua cu găleata sau pământul ar începe să se cutremure. Ba chiar ar putea dormi până târziu, uitând că are întâlnire cu Fumiko. Orice ai face, viitorul rămâne o necunoscută.

Și tocmai pentru că e o necunoscută, nici plecarea lui Nagare și Kei în Hokkaidō nu mai părea absurdă, oricare ar fi fost motivele pentru care se mutaseră din capitală tocmai în nord. Kei fu șocată doar auzind unde erau cei doi. Nici dacă ar fi fost în cartierul de la următoarea stație de tren, tot nu ar fi ajuns aici înainte de a se răci cafeaua din ceașcă.

Nici dacă s-ar fi întors în trecut nu ar fi putut schimba destinația celor doi. Kei cunoștea foarte bine regulile, dar de data asta, pur și simplu nu avusese noroc. Se gândi în fel și chip și se mai liniști. Ridică ceașca și luă o înghițitură – cafeaua încă era călduță. Putea trece repede de la disperare la

entuziasm. Era unul din talentele sale pentru a duce o viață fericită, despre care Yaeko vorbea de atâtea ori. Schimbările erau rapide și serioase, dar niciodată nu avea regrete. Îi părea rău că nu își întâlnise copilul, dar nu regreta că ajunsese în viitor. Făcuse tot ce putuse mai bine ca să-și îndeplinească dorința. Nu era supărată pe Kazu și Nagare. Își spunea că au avut motivele lor ca să aleagă să plece în Hokkaidō, că nu le putea pune la îndoială bunele intenții. „Au trecut câteva minute de când mi-a promis că mă ajută, iar eu deja am ajuns peste zece ani. N-am ce face. Când am să ajung înapoi în prezent, am să-i spun că mi-am văzut copilul...”

Kei întinse mâna spre zaharnița de pe masă. Tocmai când voia să-și pună niște zahăr în cafea, clopoțelul de la ușă o făcu atentă: *Ding-dong!* Din obișnuință, era cât pe ce să salute clientul, dar bărbatul i-o luă înainte.

– Bine ați venit la noi!

Bosumflată, Kei începu să boscorodească îndreptându-și privirea spre capătul holului.

– A, tu erai!

– M-am întors! răspunse o fată ce părea a fi elevă la gimnaziu.

În vârstă de paisprezece sau cincisprezece ani, era îmbrăcată de vară, într-o bluză largă, albă, fără mâneci, pantaloni scurți din denim și sandale cu șireturi. Părul frumos și negru era prins într-o coadă la spate cu o clamă de culoare roșie.

„O! E fata pe care am văzut-o deunăzi...”

O recunoscuse de îndată ce-i văzu chipul: era fata care venise din viitor și făcuse o poză împreună cu ea. Atunci era îmbrăcată în haine de iarnă, iar părul ei era lung până la umeri. Acum arăta altfel, dar Kei nu-i uitase ochii mari și frumoși.

„Ciudat... Ne întâlnim încă o dată.” Kei își dădu singură dreptate, încuviințând și încrucișându-și brațele. Când o văzu pentru prima oară i se păru ciudat că nu o cunoștea, dar întâlnind-o în viitor înțelese de ce nu era o prezență familiară.

– Noi două am făcut o poză împreună cu telefonul, nu-i așa? o întrebă pe elevă, sigură pe ea.

– Mă scuzați... Dar nu înțeleg despre ce vorbiți, îi răspunse fata mirată, privind-o cu suspiciune.

Kei citi semnul de întrebare de pe chipul fetei și își dădu repede seama că făcuse o gafă.

„O..., abia acum înțeleg...” își spuse în gând – eleva făcuse poza împreună cu ea după întâlnirea din viitor, prin urmare întrebarea ei nu avea nici un sens.

– Uită ce ți-am spus, nu-i important, îi spuse zâmbind.

Confuză, eleva lăsă ușor capul în jos și intră în camera din spate.

„Mă simt mai bine acum...” se liniști soția lui Nagare și își duse mâna în dreptul inimii, urmărind-o pe fată cu zâmbetul pe buze. Brusc, se bine-dispuse. Riscase mult și ajunsese în viitor, dar nu-i găsisese nici pe Kazu, nici pe Nagare, ci un bărbat necunoscut. Când se simțea mai descurajată că se va întoarce în prezent fără să-și fi îndeplinit dorința, apărură eleva care se fotografiase cu ea în urmă cu câteva zile.

„Trebuie să mă împrietenesc cu ea înainte de a se răci cafeaua“, își zise luând ceașca în mână și asigurându-se că încă era caldă. Inima începu să-i bată cu putere gândindu-se că revăzuse fata după zece ani. Eleva ieși din camera din spate, ținând în mână un șorț cu pieptar, de culoarea vinului roșu.

„O, nu! E șorțul meu!“

Kei nu uitase pentru ce venise în viitor, dar nici nu voia să piardă timpul despiciând firul în patru. Brusc, interesul pentru elevă se transformă în dorința de a se împrietenii cu ea cât mai repede. Bărbatul ieși din bucătărie și se întoarse spre eleva care își puse șorțul.

– Nu-i nevoie să lucrezi azi, îi spuse fetei. Nu a venit decât o singură clientă...

Fata nu-i răspunse și intră în spatele tejghelei. Bărbatul nu mai insistă și dispărură iar în bucătărie. Cu mișcări care-i trădau priceperea, eleva începu să șteargă tejgheaua casei de marcat.

„Hei! Uită-te la mine!“ Kei se străduia cu disperare să atragă atenția elevei, foindu-se întruna pe scaun, dar aceasta nu ridica privirea. Soția lui Nagare nu se descurajă și continuă să facă presupuneri.

„Dacă vine să dea o mână de ajutor în cafenea, nu cumva e fata patronului?“

Soneria unui telefon din camera din spate se auzi până în sala de mese. Trecuseră zece ani, dar era aceeași și, când o recunoscuse, trupul lui Kei reacționează automat. Fu cât pe ce să se ridice de pe scaun și să răspundă la telefon.

„Fii mai atentă, Kei! A fost cât pe ce să o dai în bară!“ își reproșă în gând. Regula nu doar că îi interzicea să te ridici de pe scaun, ci era mai

aspră: era de ajuns să-ți ridici fundul și erai trimis cu forța înapoi, în prezent. Kei știa foarte bine că, dacă nu era explicată suficient de clar, regula te putea induce în eroare.

– Vin acum! se auzi vocea bărbatului ieșind din bucătărie și intrând în camera din spate ca să răspundă la telefon.

Prefăcându-se că-și șterge transpirația de pe frunte, Kei răsufală ușurată și își ciuli urechile.

– Alo, da? Bună! Cum? A, da, e aici! Îhî, am înțeles... Așteaptă puțin, ți-o dau la telefon...

Bărbatul ieși din camera din spate.

„Ce-o fi având de gând?“ se întrebă Kei nedumerită.

– Mă scuzați..., îngăimă jenat, întinzându-i telefonul.

– E pentru mine?

– E Nagare...

– Cum!?

– Mi-a spus că vrea să vorbească cu dumneavoastră...

Când auzi numele soțului ei, Kei smulse imediat receptorul fără fir din mâna bărbatului.

– Alo? Ce cauți în Hokkaidō? Îmi explici și mie de ce ești acolo? se răsti Kei în receptor.

Speriat de vocea femeii care răsuna între pereții cafenelei, bărbatul lăsă capul în jos nedumerit și se întoarse în bucătărie.

– Alo? Mă auzi?

Kei era panicată, dar eleva continua să lucreze în spatele tejghelei, ca și cum nu o auzea deloc.

– Ce-ai spus? Cum adică n-ai timp? Eu sunt cea care nu mai are timp!

Și avea dreptate: cafeaua ei se răcea.

– Alo? Ce-ai spus? Nu te aud bine! Ce-ai zis!?

Kei ținea receptorul în mâna stângă, în timp ce cu palma mâinii drepte își acoperea urechea dreaptă. Din cauza unui zgomot de fond, nu auzea prea bine ce spunea Nagare de la capătul celălalt al firului.

– Ce-ai spus? O elevă de gimnaziu? îl întrebă, făcându-l pe Nagare să repete. E aici! Vorbești de fata care ne-a vizitat la cafenea în urmă cu vreo două săptămâni, nu? Cea care ne-a spus că a venit din viitor ca să facă o poză împreună cu mine... Despre ea vorbești?

Kei se întoarse și privi spre eleva trăbuind în spatele tejghelei.

– Da, da! Așa, și? Ce-i cu fata asta? întrebă, uitându-se la elevă.

Mâinile fetei se opriră brusc, dar încordată fiind, îi evita privirea lui Kei.

„Ce-i cu ea? De ce e emoționată?“ se întrebă Kei. Nu voia să o ignore, dar trebuia să fie atentă la conversația cu Nagare.

– Ți-am spus că nu te aud bine! Ce-ai zis? Cum!? Fata asta e... *fiica noastră?*

Dong, dong, dong...

Orologiul din mijloc bătu de zece ori. Abia atunci Kei observă că nu era ora trei după-amiază, ci ora zece dimineață. Zâmbetul îi pieri brusc.

– Da... Bine... Am înțeles, spuse cu voce slabă.

Închise telefonul și-l puse pe masă. Fu dornică să vorbească cu eleva, dar acum era palidă și fără vlagă. Eleva încremenise dincolo de teighea. Kei întinse mâna și atinse ceașca: încă era caldă, mai era timp până când avea să se răcească de tot. Întoarse privirea spre elevă. „Deci tu ești... fata mea.“ Văzându-i chipul, realizează ce i se întâmpla. Auzise cu greu ce-i spuse Nagare la telefon, dar nu uită cuvintele acestuia.

„Te-ai dus în viitor, sperând că vei ajunge peste zece ani, dar din greșeală ai fost trimisă peste cincisprezece ani. A fost o confuzie. În loc de zece ani și ora cincisprezece, au fost cincisprezece ani și ora zece. Ne-ai spus despre încurcătură după ce te-ai întors din viitor, dar acum suntem în Hokkaidō din motive pe care nu le-am putut împiedica și pe care nu ți le voi explica pentru că nu am timp. Eleva din fața ta e fiica noastră. Nu ți-a mai rămas mult timp, așa că bucură-te că o vezi pe fiica noastră care a crescut atât de frumos și întoarce-te acasă!“

Îngrijorat că soția lui mai avea puțin timp la dispoziție în viitor, Nagare închise telefonul. Din clipa în care aflase că eleva era fiica ei, Kei nu știa cum să intre în vorbă cu ea. Regretele erau mai puternice decât confuzia și panica. Sentimentul de vinovăție apăsa greu peste sufletul ei: fata știa că ea era mama ei – nu avea nici o îndoială –, dar ea nu-și recunoscuse propria fiică. Fiecare o simțise altfel pe cealaltă. Ticăitul orologiilor, pe care îl ignorase până atunci, o avertiza că nu mai avea timp, că licoarea ei magică din ceașcă se răcea cu fiecare secundă. Știa că timpul se scurgea nemilos, dar o descuraja tristețea de pe chipul elevei, un răspuns la întrebarea pe care Kei voia să i-o adreseze: „Tot ce am putut face a fost să te aduc pe lume. Poți să mă ierți că nu am putut face mai mult pentru tine?“

– Cum te cheamă? o întrebă, făcându-și cu greu curaj.

Fata nu răspunse, ci lăsă capul în jos. Tăcerea ei o făcea pe Kei să se simtă și mai vinovată. Copleșită, soția lui Nagare coborî privirea.

– Miki... răspuse eleva cu glas trist și slab.

Kei voia să afle multe de la ea, dar glasul stins al fetei o făcu să creadă că nu voia să-i vorbească.

– Te cheamă Miki, repetă Kei – era tot ce putea face.

Privind-o dezamăgită, ca și cum nu-i plăcu cum reacționase, eleva se îndreptă cu pași repezi spre camera din spate.

– Miki? Ești bine? o întrebă tânărul patron, ițindu-se în ușa bucătăriei.

Fata îl ignoră și intră în cameră.

Ding-dong!

– Bine ați venit!

În cafenea intră o femeie îmbrăcată în bluză albă cu mâneci scurte și pantaloni negri. Peste bluză avea un șort rubiniu, cu pieptar. Pesemne că venise alergând, de vreme ce găfâia și își ștergea transpirația.

– Ah! exclamă Kei surprinsă.

O recunosc pe femeie sau cel puțin i se păru că semăna cu cineva din viața ei din prezent. Privind-o, înțelese cât de mult te poți schimba în cincisprezece ani. Era Fumiko, tânăra care în acea după-amiază o întrebuse cum se simte, când mai avea puțin și își pierdea cunoștința. Fusese slabă, dar în viitor apăru destul de plinuță.

– Unde e Miki? strigă precipitată la patron, știind că, de obicei, eleva venea la cafenea în jurul orei zece.

– În camera din spate, răspuse bărbatul, tulburat de intempestivitatea femeii, fără să înțeleagă ce se petrece.

– De ce? Ce face acolo? se răsti Fumiko, bătând cu podul palmei în teighea.

– Păi... Cum să-ți explic!?

Nu greșise cu nimic, dar răspuse temător. Confuz, începu să-și scarpine cicatricea de deasupra sprâncenei drepte.

– Of! Nu-mi vine să cred! oftă adânc Fumiko, săgetându-l cu privirea.

De fapt, nu voia să-l învinovățească cu nimic. Îi era ciudă că întârziase la un moment atât de important.

– Deci tu ai grijă de cafenea acum, așa e? o întrebă Kei, abia reușind să articuleze cuvintele.

– Păi... da, răspuse Fumiko, privind-o drept în ochi. Ați vorbit cu Miki?

Soția lui Nagare lăsă capul în jos. Fumiko îi pusese întrebarea pe care nu voia să o audă.

– Ați discutat pe îndelete? insistă Fumiko.

– Nu știu..., răspuse Kei nesigură.

– Mă duc după ea!

– Nu, te rog! strigă Kei, oprind-o pe Fumiko care se repezi spre camera din spate.

– De ce?

– E de ajuns că... ne-am văzut, răspuse Kei cu glas tremurând.

– Bine, dar...

– Se pare că nu și-a dorit să ne întâlnim...

– Vă înșelați! Și-a dorit atât de mult să vă întâlnească! A așteptat ziua de azi cu sufletul la gură...

– Am întristat-o atât de mult...

– E adevărat...

Fumiko nu mințise când îi spusese că Miki aștepta cu nerăbdare să-și cunoască mama, dar știa prea bine că fata se lupta cu tristețea și singurătatea.

– Deci e adevărat...

– Ce faceți? Vă întoarceți în prezent fără să vorbiți cu ea? o întrebă Fumiko, văzând-o cum întinse mâna spre ceașca cu cafea, chiar dacă era conștientă că strategia ei ca să o țină în viitor nu era cea mai bună.

– Spune-i că îmi pare rău... Poți face asta pentru mine?

Auzind-o, Fumiko păli.

– Greșiți, îi spuse lui Kei, apropiindu-se de ea. Vă pare rău că ați născut-o pe Miki? Chiar nu înțelegeți că dacă îi spuneți că vă pare rău, de fapt îi arătați că regretați că ați adus-o pe lume?

Kei o contrazise, scuturând cu putere din cap. „Încă nu am născut-o. Încă nu am adus-o pe lume, dar nici o secundă nu m-am gândit să fac avort.“

– Să o chem aici? o întrebă Fumiko.

Kei nu avu puterea să răspundă.

– Mă duc la ea, spuse Fumiko hotărâtă, pierzându-și răbdarea.

Intră repede în camera din spate, știind prea bine că timpul se scurgea în defavoarea ei.

– Fumiko, stai puțin..., o strigă patronul, urmând-o.

Rămasă singură în cafenea, Kei privea pierdută la cafeaua din ceașcă. „Ce trebuie să fac? Ce-ar fi bine să fac? Fumiko are dreptate, dar nu știu ce să-i

spun lui Miki...”

Nu trecu mult timp și Miki ieși din camera din spate. Ocrotitoare, Fumiko își ținea amândouă mâinile pe umerii elevei. Fata nu se uită spre Kei, ci coborî privirea.

– Dacă tot v-ați întâlnit aici, nu irosi timpul, îi spuse Fumiko.

„Miki...” Kei voia să-și strige fiica pe nume, dar nu putu.

– Eu mă retrag, zise Fumiko luându-și mâinile de pe umerii fetei.

Înainte să intre în camera din spate, îi aruncă o privire lui Kei. Rămasă doar cu mama sa, eleva nu avu curajul să ridice ochii. „Trebuie să spun ceva... Orice...” se încurajă Kei. Lăsă ceașca jos, inspiră adânc și o întrebă:

– Ești bine?

– Da, răspunse Miki abia murmurând și ridică puțin privirea.

– Dai o mână de ajutor aici?

– Da...

Răspunsurile monosilabice ale fetei o făceau pe Kei să se simtă respinsă, îngreunând și mai mult conversația.

– Am aflat că Nagare și Kazu sunt în Hokkaidō. E adevărat?

– Da...

Fără să se uite în ochii mamei sale, fata continua să răspundă cu glas din ce în ce mai slab. Părea că nu avea multe de spus.

– De ce ai rămas singură în Tōkyō? o întrebă Kei brusc.

„Am dat-o în bară!” își spuse în gând, regretând gafa pe care o făcuse. Când își dădu seama că aștepta ca fata să-i răspundă că nu plecase din capitală ca să o întâlnească pe ea, se rușină de întrebarea nesăbuită pe care i-o puse și lăsă capul în jos.

– Eu..., începu să vorbească Miki, cu același glas stins și pierdut. Eu pregătesc cafeaua pentru clienții care se așază pe scaunul pe care stai dumneata acum...

– Faci cafea?

– Da, așa cum făcea Kazu...

– Aha!

– Cu asta mă ocup aici...

– Serios?

– Da...

Dialogul se întrerupse brusc. Neștiind ce să mai spună, fata lăsă iar privirea în jos. Nici Kei nu-și găsea cuvintele, dar își dorea să o întrebe:

„Tot ce pot face pentru tine e să te aduc pe lume. Mă ierți că nu pot face mai multe pentru tine?”

Nu îndrăznea să spere ca va fi iertată. Îi provocase prea multă suferință. Atitudinea glacială a fetei îi spunea că aceasta nici nu voia să audă că mama ei venise în viitor ca să-i ceară cu egoism să o ierte.

„Nu ar fi trebuit să vin aici ca să o întâlnesc...” Îi era greu să se mai uite la fiica sa. Resemnată, lăsă capul în jos, privind cafeaua din ceașcă. Din cafeaua tremurând ușor, nu mai ieșea nici un fir de abur. Porțelanul începea să se răcească, anunțând-o că momentul despărțirii era aproape.

„Pentru ce am venit aici? Ce sens are călătoria mea în viitor? Nici unul, acum știu. Am făcut-o să sufere. Când voi ajunge în trecut, orice aș face nu voi putea să-i risipesc nefericirea. Va rămâne la fel de tristă și însingurată. Kōtake s-a întors în trecut, dar nu a putut să-l vindece pe Fusagi. Nici Yaeko nu a reușit să evite moartea surorii mai mici, Kumi.”

Kei își aminti de experiențele prietenelor sale. Fusagi, soțul lui Kōtake, suferea de Alzheimer în stadiu incipient. Cu câțiva ani în urmă începuse să aibă pierderi de memorie și să-și strige soția pe numele de dinainte de căsătorie. Trecuse deja o lună de când asistenta medicală dispăruse complet din memoria lui Fusagi. Prietena ei hotărâse să rămână alături de el ca asistentă medicală, dar se întoarse în trecut când află de scrisoarea pe care soțul ei nu reușise să i-o înmâneze înainte să se îmbolnăvească.

Yaeko a fost și ea în trecut ca să-și întâlnească sora, care murise într-un accident de mașină. Kumi venise de multe ori în capitală ca să o convingă pe sora ei mai mare să se întoarcă acasă. Tânăra plecase pe lumea cealaltă, nereușind să-și aducă sora înapoi, în Sendai. Chiar și în ziua în care Kumi a murit în accident, Yaeko a refuzat să o vadă, ascunzându-se de ea.

Și Kōtake, și Yaeko au fost în trecut, însă nici una nu a putut schimba cu nimic prezentul. Asistenta a primit scrisoarea de la soțul ei, în timp ce Yaeko și-a întâlnit sora. Dar boala lui Fusagi avansează, iar Yaeko nu își va mai vedea sora niciodată.

„Și povestea mea e la fel. Orice aș face, nu am să pot șterge cei cincisprezece ani plini de tristețe din viața lui Miki.”

Ajunsese în viitor așa cum își dorise, dar inima îi era sfâșiată de disperare.

– Nu trebuie să las cafeaua să se răcească, spuse Kei, întinzând mâna spre ceașcă.

„E timpul să plec de aici...”

Gândurile îi fură întrerupte de zgomot de pași. Miki, care până mai adineaori stătuse în fața ușii camerei din spate, se apropia de ea. Dacă ar fi întins brațele, ar fi putut să o atingă. Kei puse ceașca înapoi pe masă și se uită drept în ochii fetei sale. „Miki...” Nu înțelegea ce avea de gând, dar nu-și luă ochii de la chipul ei. Era în fața sa, atât de aproape de ea, ar fi putut să o atingă... Fata trase adânc aer în piept.

– Nu... Nu e adevărat ce ai spus adineaori, începu să vorbească cu glas tremurând. Nu e adevărat că nu mi-am dorit să te întâlnesc...

De frică să nu piardă vreun cuvânt, Kei nu îndrăznea nici să clipească.

– Dintotdeauna mi-am dorit să ne cunoaștem și să vorbim...

Kei o asculta, știind că și ea avea atât de multe să o întrebe.

– Dar când ne-am întâlnit, pur și simplu nu am mai știut ce trebuie să-ți spun...

Nici Kei nu știa ce să-i spună. Temându-se de reacția fiicei sale, nu reuși să-și pună în cuvinte gândurile și sentimentele.

– Dar e adevărat... E adevărat că nu de puține ori mă simt singură și deprimată...

Imaginându-și fiica întristată și singură, Kei simți o durere ascuțită în inimă. „Nu pot schimba cu nimic viața ta, nu pot șterge cei cincisprezece ani de nefericire...”

– Cu toate astea...

Miki făcu un pas înainte, zâmbindu-i timidă mamei sale.

– Sunt fericită că mi-ai dat naștere...

Miki avu nevoie de mult curaj ca să exprime în cuvinte ce simțea în fața mamei sale pe care o vedea pentru prima oară. Glasul îi tremura, dar își dezvăluiseră sentimentele ei adevărate.

„Dar...” Lacrimi mari se prelingeau pe obrajii lui Kei. „Tot ce pot face e să te aduc pe lume...”

Miki izbucni și ea în plâns, dar își șterse repede lacrimile de pe față cu mâinile amândouă.

– Mamă..., o strigă pe Kei, zâmbindu-i ca un înger.

Era emoționată, glasul îi era înecat în lacrimi, dar o auzi când o strigă *mamă*. „N-am putut face nimic pentru tine...” Kei își acoperi fața cu mâinile, plângând în hohote.

– Mama...

Auzind iar glasul lui Miki, Kei își aminti că în curând avea să-și ia rămas-bun de la fiica sa.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, ridicând privirea și zâmbindu-i cu duioșie.
– Mulțumesc! îi spuse cu ochii radiind de fericire, făcând timidă semnul victoriei. Mulțumesc că mi-ai dat naștere!

– Miki!

– Mama!

Inima lui Kei era copleșită de fericirea de a fi mama lui Miki. Nu era o mamă obișnuită. Era mama fetei care stătea în picioare chiar în fața ei. Nu-și mai putea stăpâni lacrimile de fericire.

„În sfârșit am înțeles...”

Kōtake nu l-a însănătoșit pe Fusagi, dar le-a interzis cunoscuților să o mai strige pe numele de dinainte de căsătorie. Și-a schimbat atitudinea față de soțul ei, de dragul de a rămâne alături de el ca soția lui, chiar dacă el nu o mai recunoștea deloc. Yaeko și-a închis barul prosper din capitală și s-a întors în Sendai. S-a împăcat cu părinții ei, iar acum învăța de la zero arta ospitalității specifică unei pensiuni tradiționale japoneze.

„Prezentul nu s-a schimbat cu nimic...”

Starea de sănătate și comportamentul lui Fusagi nu se îmbunătățiseră deloc, dar Kōtake ajunsese să se bucure de dialogurile ciudate dintre ei doi. Kumi murise, dar în fotografia pe care i-o trimisese lui Nagare, Yaeko zâmbea fericită alături de părinții ei.

„Ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat, dar nici Kōtake și nici Yaeko nu mai sunt la fel ca înainte. Amândouă s-au întors schimbate, cu sufletele reînnoite. Kōtake a rămas soția lui Fusagi, iar Yaeko i-a îndeplinit visul lui Kumi, acceptând responsabilitatea conducerii pensiunii. Nu au schimbat destinul, ci s-au schimbat pe ele însele...”

Kei închise ochii. „Obsedată de propria neputință, am uitat ce e cel mai important...”

Uitase că în cei cincisprezece ani, Fumiko a fost alături de Miki, ținându-i locul. Uitase că Nagare o copleșea pe Miki cu dragostea paternă atât de mult încât fata să nu simtă lipsa dragostei materne. Uitase că și Kazu avea grijă de Miki, ținând loc și de mamă, și de soră mai mare. În cei cincisprezece ani, în absența ei, toți acești oameni minunați o sprijiniseră pe Miki, având grijă de educația și fericirea ei.

„Mulțumesc că ai crescut atât de frumos. M-ai făcut fericită doar arătându-mi cât de mult și frumos ai crescut. Am venit aici să-ți spun ce simt cu adevărat.”

– Miki...

Cu lacrimile curgându-i șiroaie de obraji, Kei îi zâmbi fiicei sale din tot sufletul.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să te port în pânțece și să te aduc pe lume...

Kei se întoarse din viitor cu fața plină de lacrimi, dar toți știau că nu plângea fiindcă era tristă. Nagare răsuflă ușurat când își văzu soția înapoi, în timp ce Kōtake nu se putu stăpâni și izbucni în plâns.

– Bine ai venit acasă! o întâmpină Kazu, zâmbindu-i cu duioșie ca și cum văzuse tot ce se întâmplase în viitor.

A doua zi, Kei se internă în spital. În primăvara anului următor, născu o fetiță sănătoasă și veselă.

În articolul despre legenda cafenelei Funiculi Funicula scria: „La urma urmei, indiferent dacă te întorci în trecut sau călătorești în viitor, nu poți schimba cu nimic prezentul. Și atunci, ce rost mai are să te așezi pe scaunul fantomei?”

Dar Kazu crede cu tărie și azi că „Oricât de dureros e prezentul, îl putem depăși doar împreună. Poate nu putem schimba realitatea în care trăim, dar atât timp cât ne ajută să ne schimbăm pe noi înșine în bine, atunci, cu siguranță, prezența scaunului special în cafeneaua noastră nu e întâmplătoare...”

Ca întotdeauna, calmă și stăpână pe sine, și azi o auzim spunând clienților „Beți cafeaua până nu se răcește...”

Poezie în trei versuri compuse din șaptesprezece silabe (cinci-șapte-cinci)

Specie de cicadă

O legendă veche japoneză spune că ritualul împăturirii a o mie de cocori din hârtie garantează îndeplinirea unei dorințe. Obiceiul este practicat în special pentru însănătoșirea persoanelor grav bolnave.

Cea mai nordică insulă a arhipelagului nipon, aflată la aproximativ o mie de kilometri de capitală

PÂNĂ NU SE RĂCEȘTE CAFEAUA

TOSHIKAZU
KAWAGUCHI

LITERA

BOOKS